

CONCETTA LA MAZZA

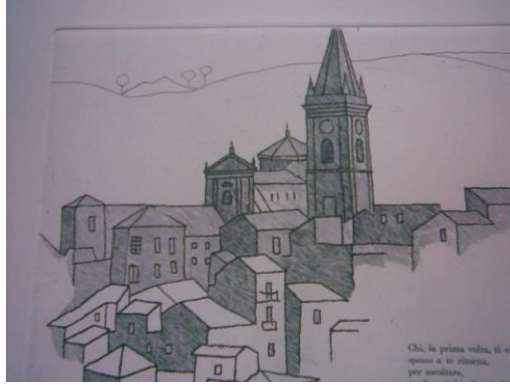
निलो आकाशभन्दा पर

जीवनी

Concetta La Mazza 1936 मा Novara di Sicilia मा जन्मिएको थियो, Domenico La Mazza र Teresa Correnti को जेठी छोरी। 1950 मा, आफ्नी आमाको "सुम्पने" को पीडादायी अवधि पछि, उनी डोमोडोसोलामा आफ्ना आमाबाबुसँग सामेल भइन्, जहाँ उनी अझै पनि आफ्नो पति ज्युसेपसँग सँगै बस्छन्। उनका तीन सन्तान छन्: अर्मान्डी, लुसियानो र ज्यानिएला। भर्खरै नोभारामा आफ्नो बाल्यकाल सम्झने अत्याधिक चाहना उनको दिमागमा फैलिएको छ र यहाँ यो आत्मीय, व्यक्तिगत डायरीको जन्म भएको छ, तर त्यो युगको परिवेशको किस्सा र सन्दर्भहरूले भरिएको छ: सहर, गाउँ, मानिसहरू, बानीहरू, दोस्रो विश्वयुद्धको अँध्यारो वर्षहरूमा त्यो क्षेत्रको परम्पराहरू।

लेखनको मौलिक ऊर्जा

सानो कन्सेटालाई उनका काकाहरूलाई सुम्पिएको छ र उनको इच्छाको विरुद्धमा शहर र उनका सहपाठीहरूबाट टाढा रहेको कास्टाङ्गियामा बस्न बाध्य पारिएको छ। यसरी उनी भोक, समयको अज्ञानता, अन्धविश्वास र दुर्व्यवहारको बीचको युद्धको कठोर वर्षहरूमा एकान्तमा आफ्नो व्यक्तिगत वाया कुसिस यात्रा गर्छन्। युद्ध पछि अपरिहार्य उत्प्रवास र उत्तरमा स्वाभाविक रूपमा गाह्रो सुरु भयो।

यो सबै एउटी सानी केटीको नजर मार्फत भनिएको छ जसले आफ्नो स्मृतिमा आफ्नै विकासका चरणहरू पुनः हेर्नुहोस् र जसले आश्चर्यजनक ताजापन र विडम्बनाको सूक्ष्म धागोले हामीलाई पढनको आनन्द दिन्छ - अन्तमा - हाम्रो पारिवारिक समुदायको प्रतीकात्मक कथा, हामीलाई गहिरो रूपमा सार्न सक्षम र जुन हामी प्रत्येकको हो।

Concetta La Mazza को यस छोटो उपन्यासमा, लेखनले हरेक नियमलाई उल्ट्याइदिन्छ र उत्पत्तिमा फर्कन्छ, कुनै पनि औपचारिक योजनावादबाट मुक्त, एक रहस्यमय आन्तरिक जीवन शक्ति द्वारा संचालित, यो एक उग्र नदी बन्छ जसले सबैलाई ओगटेको छ, यो आत्माको मुसलधारे वर्षा हो।

काकाहरू, एन्टोनिया र मिशेलका आकृतिहरू स्मरणीय छन्, जसरी नोभाराको छवि अविस्मरणीय रहन्छ, उदार, आच्छादित र मीठो जस्तै यो कठोर र कठोर छ।

अन्तमा, किशोरावस्थामा कठिन संक्रमण जब अपूरणीय हुन्छ, तर सानो कन्सेटाले दुःखद भाग्यलाई हार मान्दैन, उनको साहस र भविष्यमा अटल आशाको लागि धन्यवाद, उसको आँखालाई धन्यवाद जसले ... आकाशभन्दा बाहिर हेर्न सक्षम थिए। नीलो!

NINO BELVEDERE

"मेरो लागि परीक्षा सुरु भयो। यो सायद तातो दिन थियो, 1938 को गर्मी सुरु भयो, म दुई वर्षको थिएँ र मेरी काकी मलाई लिन आउनुभयो। एउटा कपडाको झोलामा ब्लाउज र दुई जोडी प्यान्टी राखिन्, त्यसपछि सबै कुरा थाहै नपाई मैले घर छोडेँ। म यति सानो थिएँ कि त्यो दिन मेरो Via Crucis सुरु हुनेछ भनेर मैले महसुस गर्न सकिन।

निलो आकाशभन्दा पर

अध्याय एक - बुबाको घर

यो अब एक पुरानो निर्जन भग्नावशेष हो, माछाको जालले निसासिएको र कीराहरूले कुँदिएको तर, धेरै समय अघि, नोभारामा, मेसिनाको पहाडमा एक भव्य किल्ला मुनि रहेको सहर, एन्जिया जिल्लाको एउटा गल्लीमा नजिकै एउटा घर थियो। झरना। अगाडिको ढोका एउटा आन्तरिक सिँढीमा खोलियो जुन पहिलो तल्लामा पुग्यो जहाँ काठको फ्याक भएको सानो कोठा थियो: यो सुत्ने कोठा थियो। तपाईं माथि जानुभयो र त्यहाँ भान्सा थियो, यदि तपाईं यसलाई भन्न सक्नुहुन्छ। एउटा कुनामा एउटा ढुङ्गाको स्ल्याब थियो जसमा आगो बालिएको थियो र एउटा फलामको तिपाईं थियो जुन पास्ताको भाँडो राख्न प्रयोग गरिएको थियो। अगाडि भित्तामा झुण्डिएको, पिचजस्तै कालो, काठको बेलचा, दुईवटा छल्ली, एउटा सानो र एउटा ठुलो, रोटी पकाउने चुलो, छेउमा आधा सडेको छाती, एउटा टेबल, दुईवटा "फुरिज्जी" र केही रिकेटी। कुर्सी अन्तमा त्यहाँ एउटा कोठा थियो, एउटा सानो बालकनीले

गल्लीलाई हेरेको थियो, जहाँ एकल ओछ्यानको लागि मात्र ठाउँ थियो। त्यो खाडल 1934 मा विधवा हुनुहुने हजुरबुवा बस्ने राज्य थियो। सीढी मुनि काठको ढक्कन सहितको ढुङ्गाको शौचालय बनाइएको थियो। त्यहाँ ढलहरू नभएकोले, पछिल्लोले निस्केको दुर्गन्ध कम गर्न सेवा गरेको हुनुपर्छ। स्वभाविक रूपमा घरमा बग्ने पानी र बिजुली थिएन, ती दिनहरूमा ब्यारनहरू पनि थिएनन्। यसको छेउमा एउटा काठको गेट थियो जुन खेतमा पुऱ्याउँछ जहाँ कुखुराहरू काठमा बसेका थिए।

यो कुनामा, संसारबाट बाहिर, मेरी आमा, जो सिमस्ट्रेस हुनुहुन्थ्यो, मेरो हजुरबुवा, उहाँभन्दा जेठी दुई दाजुभाइ र एक बहिनी, विवाहित र नोभारामा पनि बस्नुहुन्थ्यो। मेरी आमा गोरा, पातलो, धेरै कमजोर थिइन्, उहाँसँग धेरै नाजुक विशेषताहरू थिए र उहाँको अनुहारमा सबैभन्दा उल्लेखनीय के थियो, दूध जस्तै सेतो, दुई ठूला नीलो आँखाहरू थिए, लगभग सधैं डरलाग्दो र उदास। सायद चौबीस वर्षको हुँदा उनको आमाको अचानक मृत्यु उनको शारीरिक र नैतिक कमजोरीको कारण थियो।

मेरी हजुरआमाको मृत्युको केही वर्ष पछि, मेरी आमा, उनकी पत्नी मध्ये एक को हस्तक्षेप को लागी धन्यवाद, उनको राजकुमार चार्मिंग भेटे। मेरो बुबा बाडियावेचियाको एक कुलीन परिवारका हुनुहुन्थ्यो, जसले सुर्तीजन्य र किराना सामानहरू सहितको भाँडो चलाउनुहुन्थ्यो। यो कडा कामदारहरूको परिवार थियो, र मेरो बुबा, सबै हिसाबले, एक धेरै सुन्दर, अग्लो, कालो, आत्म-विश्वास र उद्यमी मानिस हुनुहुन्थ्यो। उहाँ शहरबाट टाढा बस्तीमा बस्नुभयो: तपाईं त्यहाँ पैदल, राम्रो गतिमा, आधा घण्टामा पुग्न सक्नुहुनेछ। उनका बुबाले कोइला ल्याउनुभयो। आमा एक गतिशील महिला थिइन्, बिहान उनी पसलमा आपूर्ति गरिएका सामानहरू: सुर्ती, नुन र खानेकुराहरू किन्न खच्चरसँग नोभारा गइन्। उनले आफ्नो घाँटीमा ठूलो कालो सल लगाएर सधैं सुन्दर लुगा लगाइन्, र आफ्ना ग्राहकहरूलाई जानकारी गराउन पत्रिका पनि किनिन्। बस्तीमा त्यो एउटै पसल थियो र आठ मुख खुवाउने भए पनि त्यो घरमा सुख-समृद्धिको कुनै कमी थिएन।

साँझ अबेरसम्म उसले रङ्गीन सोडाले रक्सीलाई पातलो पारेर हालका टिप्सी ग्राहकहरूलाई - र उसको वालेटमा - मद्दत गर्यो। छोराछोरीले सधैं आमाबाबुको कामको उत्तराधिकारी नहुने हुनाले मेरो बुबाले मोचीको व्यापार सिके। केही महिनाको इन्जमेन्ट

पछि, मेरो बुबा र आमा, एक पटक विवाह गरिसकेपछि, इङ्गिया जिल्लाको फोहरा नजिकैको घरमा आफ्नो मायाको गुँड बनाउन जानुभयो। ठ्याक्कै नौ महिनापछि म यो संसारमा आइपुगँ र दक्षिणी परम्पराअनुसार मैले मेरी हजुरआमा कन्सेटाको नाम लिएँ। मेरो कोमल उमेरको बावजुद मेरो छाला कालो र झुर्रिएको थियो, म सधैं रोएँ। हामीसँग पाखुरा नभएकोले, मेरो हजुरबुबाले मलाई दिनभरि काखमा बोक्न बाध्य हुनुहुन्थ्यो, र रातमा म मेरो बुबा र आमासँग ठूलो ओछ्यानमा सुत्थेँ। सबै हिसाबले म धेरै कुरूप र असहनीय थिएँ। केही महिनापछि, देशमा कामको अभाव देखेर, मेरो बुबाले सार्डिनियामा काम गर्न जाने निर्णय गर्नुभयो। जब ऊ अर्को टापुमा गयो उसले रुँदै गरेको बच्चा र उनको गर्भमा लात हानेको अर्को प्राणीलाई साथमा छोड्यो।

When I was twenty months old my sister Rosa was born. Her name was her maternal grandmother's. Unlike Concetta, Rosa - again according to my mother - was beautiful, white and pink in complexion, brown hair framing a harmonious face embellished with two beautiful blue eyes: a flower, like her name! So much so that when my mother went to the fountain to get water with Rosa in her arms, her friends asked her how it was possible to give birth to two completely different daughters. .foar,i,18 - Chista ccà, Rusina, yes you billicchia, but the other...- .foar,p,16 This one, Rosina, yes she is beautiful, but the other... they said with a grimace of the lips the friends. Meanwhile, in this situation I continued to be restless, as if I sensed the premonition of my ordeal, which, thank God, was endured, even if not with resignation.

To tell the rest of the story, first, I must introduce you to my aunt Antonia, in short, .foar,i,18 zì 'Ntuoia. .foar, p, 16 she was my mother's older sister, there was a seventeen year difference between the two. She was a short, plump woman, with dirty hair that fell into her eyes. Her neglected face looked older than she was and there was only so much humiliation in her blank gaze. At twenty, at that time marriageable age, she married her first cousin, who had just returned from work in the Sempione tunnel, who had been widowed and had a three-year-old son. This man, my uncle Michele,

.foar,i,18 uncle Micheri, .foar,p,16 was a short man and looked like the plebeian copy of King Vittorio Emanuele III, he lived in a house he owned in a very characteristic street of the town for the steps almost two meters wide. It was a beautiful house. On the ground floor there was the carpenter's shop with a large central counter with a vice, two wall cabinets where he kept rasps, chisels, gimlets, gouges and augers, a lathe to round the feet of the tables he built, a grinding wheel which served to sharpen planes and blades, a wood-burning stove with a saucepan to liquefy the glue, boards stacked everywhere, a few saws attached to the wall, some lucky charms such as horseshoes, goat horns and turtle skins, in short, one of those places that now they belong only to the world of memories.

काठको सिँढीले पहिलो तल्लासम्म पुऱ्यायो, जहाँ सिरेमिक टाइलहरू भएका दुईवटा फराकिलो कोठाहरू थिए, त्यतिबेलाको विलासिता, काकाले बनाएको साइडबोर्ड, एउटा सोफा, एउटा टेबल र केही कुर्सीहरू रफियाले बुनेको, एक प्रकारको तरकारीको डोरी। मध्य-अगस्टमा सडकलाई हेराई गर्ने सानो बालकनीबाट, जब धारणाको जुलुस एबे तिर उक्लियो, कसैले आफ्नो हातले म्याडोनाको मुकुट टाउको छुन सक्छ। दोस्रो तल्लाबाट, तथापि, तपाईंले रोक्का साल्भाटेस्टा देख्न सक्नुहुन्छ र अगाडि, घरहरू बीचको दरारबाट, तपाईंले पहाडहरूको भव्य परिदृश्यको प्रशंसा गर्न सक्नुहुन्छ जुन बिस्तारै नीलो आकाशभन्दा बाहिर फैलिएको थियो, जबसम्म तपाईं समुद्रमा नपुगेसम्म, विशेष गरी। चिसो वसन्तका दिनहरूमा जब त्यहाँ कुनै कुहिरो थिएन, तपाईंले क्षितिजको छेउमा भल्कानो र त्यसपछि लिपारी, स्ट्रम्बोली र अन्य सबै टापुहरू देख्न सक्नुहुन्छ: एक प्राकृतिक दृष्य, एक चम्किलो बहुरंगी पोस्टकार्ड।

अर्को सिँढी पहिलो तल्लामा गयो, जहाँ भान्छा र सुत्ने कोठा थिए, पहिलो धेरै फराकिलोमा रोटीको लागि काठको चुलो र खाना पकाउन कास्ट फलामको कोइलाको चुलो थियो। निस्सन्देह, यो एक सुन्दर घर थियो, घरको अति आवश्यक कामहरू पूरा गर्न नाली सहितको सिङ्ग बिना भान्साको असुविधा बाहेक। त्यतिबेला केही सुविधाहरू अझै अकल्पनीय थिए। वास्तवमा, पानीलाई सार्वजनिक फोहराबाट जिंक हपरमा लिइयो र त्यसपछि दोस्रो तल्लामा लगियो जहाँ भाँडा धुनको लागि ठूलो टेराकोटा बेसिनमा खन्याइयो। सिङ्गमा नाली नहुँदा

बेसिनको पानी भुइँमा ल्याएर शौचालयमा फ्याँकीएको थियो । एक महिलाको लागि यो धेरै थकाउने काम थियो। दास र अपमानजनक अवस्था, सबै मानव सहनशीलताको सीमामा, रातको खानाको समयमा चरम सीमामा पुग्यो जब काकी एन्टोनिया, आफ्नो पतिको सम्मानमा, उनले पहिले खाएको त्यही प्लेटबाट खाना खानुपरेको थियो, र सायद, देवसन। उही कुरा दोहोर्याइयो, तर मसँग यसको कुनै स्पष्ट स्मृति छैन।

काका मिशेल एक उदास र रिसाउने मानिस थिए, जति मेहनती उनी मूर्ख थिए, उनको मुटुको सट्टा बलौटे ढुङ्गाको मालेट थियो। मैले उहाँको आँखामा अरूप्रतिको कोमलता वा करुणाको झलक कहिल्यै देखेको छैन। उनले आफ्नो छोराको हेरचाह गर्न आफ्नी काकीलाई घरमा राखिन्, उनले उनको लागि खाना तयार गर्नुपर्थ्यो, उनको नोकरको रूपमा काम गर्नुपर्थ्यो र सधैं हो, हो, हो भन्नुभयो। उसले बालकनीमा बाहिर हेर्न पनि सक्दिनथ्यो नत्र समस्या हुन्थ्यो, काम सकेपछि लगभग हरेक साँझ उहाँ आफ्ना साथीहरूसँग रक्सी खान जानुहुन्थ्यो।

ऊ छक्क पर्दै, पसिनाले भिजेको र यति दुर्गन्धित सास लिएर घर फर्कियो कि उसको नजिक हुनै नसक्ने भयो। बरु, मेरी काकी, तेलको बत्तीमा, खाना नखाई राती अबेरसम्म उहाँलाई पखिन्। जब सानो राजा फर्कियो - अक्सर ऊसँग सिँठी चढ्ने शक्ति पनि थिएन - थकित भई उसले आफूलाई धुलो वर्कबेन्चमा त्याग्छ र रातभरि शान्त हुनको लागि त्यहीं बस्छ। काकी एन्टोनिया, सबै कुराको बावजुद, उनलाई ओभरकोटले छोपिन् र बिहानसम्म उनको हेरचाह गर्न उनको छेउमा बसिन्। त्यसैले वर्षौं बित्यो र, यति धेरै भक्तिको बदलामा, उनी दृश्यबाट बच्न आफ्ना आफन्तहरूलाई भेट्न पनि जान सकेनन्। उनी, ईर्ष्यालु, क्षुद्र र दबदबाले उनलाई घरबाट बाहिर ननिस्कन रनिंग धागो, कंघी, कपाल क्लिप र अन्य चीजहरू किन्न गए। जब उनीहरूलाई विवाह समारोहमा निमन्त्रणा दिइयो, अंकल मिशेल अन्तिम क्षणसम्म घर फर्किएनन् र आफन्तहरूले उनको पतिलाई ट्र्याक गर्न व्यवस्थित नभएसम्म काकी एन्टोनिया एकलै जान सकेनन्। बेलाबेलामा उनीहरूले उहाँलाई मनाउन सफल भए, अन्य पटक उहाँ समयमै आइपुग्नु भयो तर त्यसपछि, पार्टीको बीचमा, उहाँ गायब हुनुभयो र काकी एन्टोनिया, निराश र दुःखी, सबै निराश भएर घर फर्कनुभयो। समय बित्दै जाँदा, उनले तीतोपन र उदासी जम्मा गरिन्, कसैसँग पनि बाहिर निस्कन नसक्ने

कारण उनी एकलो भएकी थिइन्, र क्रूर टाउको दुखाइ र दाँतको दुखाइको शिकार भइन् जसले उनलाई हप्तौंसम्म यातना दियो।

एक दिन एक जना छिमेकी, धेरै असल र धर्मी, अंकल मिशेललाई बोलाए र आफ्नी श्रीमतीलाई दुःख दिएका सबै दुर्व्यवहारको लागि उहाँलाई गाली गरे: - तपाईंलाई लाज लाग्नुपर्छ - उनी उसलाई चिच्याइन् - एउटी महिलालाई यस्तो पीडा दिन... एन्टोनियालाई आवश्यक छ। केही हावा पाउनुहोस्, तपाईंले उसलाई घरमा अलग गर्नु पर्दैन, उनी बाहिर जानुपर्छ, सामूहिक रूपमा जानुपर्छ, आफन्तहरूकहाँ जानुपर्छ, जस्तै सबै इसाईहरूले गर्छन्। सबैभन्दा ठूलो कुरा, उसलाई हिड्न जानु पर्छ, उसको टाउको दुख्ने एक मात्र तरिका हो ... - छिमेकीले छोटो पज गरे, त्यसपछि भने: - यहाँबाट एक घण्टा भन्दा कम, खुल्ला ट्रयाकमा पैदल हिड्दै, हामीसँग केही जग्गा र थोरै घर छ जसको छानामुनि एउटा भान्छा र अर्को थोरै ओसिलो कोठा छ जुन गर्मीमा शयनकक्षको रूपमा प्रयोग गर्न सकिन्छ। यस भूमिमा हेजलनट बिरुवाहरू, नेभारा, मन्डारिन, मेडलर, अंगूर, जिजोल, स्याउ, नाशपाती, जैतून, छोटकरीमा, भगवानबाट सबै राम्रो चीजहरू छन्।

As you know, after my brother's death, I have to look after my aunt and I can no longer take care of the countryside, which is why I thought of selling it. Why don't you buy it? This way your wife would have the opportunity to breathe good air... Initially Uncle Michele was hesitant about her but then he went to visit her and was also convinced to buy her. In a short time the contract was stipulated and the property became his. Thus, the lookalike of Vittorio Emanuele III, increasingly shrewd and treacherous, proposed to aunt Antonia: - you will learn to pick figs and let them dry. When you have to wash clothes you will go down to the river and get the water needed for drinking and cooking by digging a hole in the sand to purify it. - we could retire to live in the countryside: I will work as a carpenter for the families who live in the nearby hamlets of San Basilio, Vallancazza, Badiavecchia and Piano Vigna. It will be uncomfortable in winter when the river swells with water but I will overcome this obstacle. You, on the other hand, will be able to enjoy the countryside. With her gaze lowered, Aunt Antonia, once again,

did as she was ordered: .foar, i, 18-Cuomu tu voi, eu fazzu.- .foar, p, 16 As you want, I do, she obediently replied the poor girl .

अध्याय दुई - यस संसारबाट बाहिर

1936 को वसन्तको सुरुमा, गरीब केटी र उनको काका मिचेरी खोलाको ओछ्यान नजिकैको ग्रामीण इलाकामा कास्ट्राङ्गियामा सरे। Badiavecchia, San Basilio र Vallancazza को विभिन्न बस्तीहरूमा यो शब्द फैलियो कि उनी अझै उपलब्ध छन् र मानिसहरूले उनलाई कामको लागि बोलाए। ती दिनहरूमा त्यहाँ चलन थियो, आज यो अनौठो लागे पनि, जब उनीहरूलाई टेबल, झ्याल, ढोका वा वार्डरोब चाहिन्छ, तिनीहरूले सिकर्मीलाई बोलाएर उहाँलाई आफ्नो घरमा होस्ट गर्थे: तिनीहरूले उहाँको लागि कार्य बेन्च बनाए र तिनीहरूले आवश्यक काठ उपलब्ध गराए। काका मिशेलले उपकरणहरू ल्याए र काम पूरा नभएसम्म साइटमा बसे।

They called him to cut down a tree and left it to dry for a couple of years. The tree trunk was then mounted on a wall. The carpenter held the saw from above and an assistant below: .foar,i,18 "Serra serra mastro dascio who dumè fagimmo a cascìa" .foar,p,16 (Saw saw or great master that tomorrow we will make the chest).

रुखको टुक्रा पर्खालमा टाँसिएको थियो। ठूलो आराको साथ तिनीहरूले बोर्डहरू प्राप्त गरे र तिनीहरूले झ्यालहरू, ओछ्यानहरू र वार्डरोबहरू बनाए। यो काम गर्न उनी ४ बजे उठे र आफ्नो झोला र सुई लिएर निस्किए । जब उनी घर पुगे, ग्राहकहरूले उनलाई प्याजसहितको ताजा दूध र रोटीको टुक्रा दिए। दिउँसो पास्ताको प्लेट र चीजको टुक्रा।

साँझमा उसले काम गर्न छोड्यो र नोभारामा आइतवार बिल तिर्नु अघि उनीहरूले पहिलो निक्षेपको रूपमा घरको रोटी दिए।

केही वर्ष बित्यो र छोरा, टुरिलु, हुर्किसकेका थिए र आफूले संसारको कुनै पनि कुराको लागि, आफ्नो बाँकी जीवन ग्रामीण इलाकामा एकलै बिताउने इरादा राख्नुभएको थिएन भनेर आफैले बुझेका थिए। उनले आफ्नो बुबाको व्यापार सिके तर विशेषज्ञ बन्न र क्याबिनेटमेकर बन्न चाहन्थे। उनले आफ्नो बुबालाई त्यो कला सिक्ने सम्भावना भएको शहरमा पठाउन मनाउन सफल भए। उनी क्याटानियामा सरे र दुई वर्षको प्रशिक्षुता पछि उनी धेरै राम्रो भए, उनले त्यो काम गर्न तयार महसुस गरे, र उनी अहिले उन्नीस वर्षको हुँदा उनले सोचे कि उनको आफ्नै परिवार सुरु गर्ने समय आएको छ। वर्षौंदेखि उसले गोठालोकी छोरीलाई चिनेको थियो र विवाह गर्ने निर्णय गर्यो तर यो उनको काका मिचेरीको इच्छाको विरुद्धमा गयो जसले उनको छोरोलाई आफ्नो जातको केटीसँग विवाह गरेको चाहन्थे। ती दिनहरूमा, अविश्वसनीय, तर यो यस्तो थियो: एक कारीगरको लागि गोठालोकी छोरीसँग विवाह गर्नु अपमानको ठूलो स्रोत थियो। बुबा र छोरा बीच अचानक ठूलो द्वन्द्व सुरु भयो जसले टुरिलुलाई निश्चित रूपमा आफ्नो बुबा र सौतेनी आमाबाट अलग गर्न धकेल्यो। आफ्नो नयाँ परिवारको साथ उसले शहर छोड्यो र कोमोमा सरे जहाँ उनले आफ्नो काम मार्फत भाग्य कमाए।

काकाहरूको कुनै सन्तान थिएन, त्यसैले, टुरिलुको प्रस्थानसँगै, तिनीहरू निश्चित रूपमा एकलै छाडिए। यस एकलोपनबाट सबैभन्दा बढी पीडित व्यक्ति आन्ट एन्टोनिया थिइन् जसले आफ्नो वरिपरि बच्चे चरा, झिंगा र लामखुट्टेसँग पूरै दिन बिताइन्। गाउँको त्यो गुफामा उसले कसैसँग कुरा गर्ने मौका पाएन। क्रिसमस, इस्टर वा अगस्टको मध्यमा म्याडोना असुन्टाको पर्व जस्ता महत्त्वपूर्ण बिदाहरूमा मात्र उहाँ मेरी आमालाई भेट्न शहर जान सक्नुहुन्थ्यो। यी मध्ये एक भ्रमणको क्रममा, आफ्नो अवस्थाको बारेमा लामो समयसम्म गुनासो गरिसकेपछि, उनले बहिनीलाई प्रस्ताव गरे: - प्रिय टेरेसा, मैले याद गरें कि तपाईंलाई दुई साना केटीहरूको बारेमा धेरै चिन्ता छ, कन्सेटालाई मलाई सुम्पनुहोस् ताकि तपाईं हुनुहुनेछ। आफूलाई सानोमा समर्पित गर्न अझ स्वतन्त्र। म उसलाई ग्रामीण इलाकामा लैजान्छु जहाँ हावा राम्रो छ र उनको राम्रो गर्नेछु - मेरी आमा सुरुमा अनिश्चित हुनुहुन्थ्यो तर, सधैं जस्तै,

उहाँलाई सजिलै कन्डिसन गरिएको चरित्र दिएपछि, बहिनीको दबाबमा उहाँ सहमत हुनुभयो।

मेरो लागि परीक्षा सुरु भयो। यो सायद तातो दिन थियो, 1938 को गर्मी सुरु भयो, म दुई वर्षको थिएँ र मेरी काकी मलाई लिन आउनुभयो। एउटा कपडाको झोलामा ब्लाउज, दुई जोडी प्यान्टी र सबै कुरा थाहै नदिई घर छोडें। म यति सानो थिएँ कि मैले त्यो दिन मेरो Via Crucis सुरु हुनेछ भनेर महसुस गर्न सकिन। हामीले खच्चरको ट्र्याकलाई पछ्याइरह्यौं जबसम्म आधा घन्टा वा सायद त्यसभन्दा बढी समय पछि हामी कास्ट्राङ्गिया (क्यासान्द्रा!) को धेरै आश्वस्त नामको साथ यो एकान्त ठाउँमा आइपुग्यौं जस्तो कि दुर्भाग्य भविष्यवाणी गर्न, छोटकरीमा नाम पहिले नै सम्पूर्ण योजना थियो, भले पनि। त्यो बेला मैले चित्र सकिन। श्रीमानले सुरुमा मलाई राम्रोसँग स्वागत गर्नुभयो, काकीले बेलाबेलामा मलाई मन पराउन केही मिठाईहरू किन्नुभयो र आमालाई भेट्न नोभारा जाँदा उहाँले मलाई घर फर्कनु हुँदैन भनेर सधैं जिद्दीपूर्वक भन्नुभयो तर यो राम्रो थियो। उनीसँग हुर्किँएँ जो एकलै थिइन् र उनी मेरी आमा हुनेछिन्। मैले आज्ञापालनबाहेक केही गर्न सकिनँ।

Meanwhile, my father returned from Sardinia, stayed just a week, enough to get my mother pregnant, and left again. It was 1939 and the following year Antonietta was born. I still vaguely remember that my aunt Antonia took me to Novara to see my mother and I saw my sister for the first time. I wanted to stay at home to cuddle little Antonietta but my aunt, more and more in control of my life, as rigid as a soldier, told me: .foar,i,18 - Turnemmu at home, I'll make you a beautiful causitta - .foar ,p,16 (Let's go home, I'll make you a nice doll).

जब हामी झोलामा आइपुग्यौं उसले मेरो काखमा रातो, डरलाग्दो आँखाले रंगिएको भरिएको "कसिट्टा" राख्यो। मलाई डर लाग्यो। यो एक समय थियो जसमा म सधैं रोइरहेको थिएँ किनभने म नोभारामा मेरो हजुरबुबा र आमालाई फर्कन चाहन्थेँ तर काका एन्टोनियालाई मनाउने कुनै उपाय थिएन: मेरो हरेक गुनासोमा उनको हृदय डरलाग्दो र बहिरो थियो। पहिलो तीन वर्षमा हामीले कास्ट्राङ्गियाको देशको घरमा धेरै समय बितायौं,

जहाँ एकजना पनि जीवित थिएनन्, बिरलै मात्र छरिएका घरहरूमा छुट्टी मनाउनेहरू देखिएका थिए।

आइतवार हामी गाउँ गयौं र म मेरी आमा, मेरा साना बहिनीहरू र मेरो हजुरबुवालाई भेट्न गर्थे। हजुरबुबा जुँगा भएको राम्रो मान्छे हुनुहुन्थ्यो। उनले आफ्नो साथमा स्नफबक्स बोकेका थिए जुन उनी कहिलेकाहीं सुँघे गर्थे। जाडोमा उहाँले मलाई आफ्नो लुगामुनि लैजानुहुन्थ्यो र मलाई केही मिठाईहरू किन्न र अस्पतालको माथि रहेको "सियानकाडिता" टेभर्नमा रक्सीको स्वाद लिन स्कायरमा लैजानुहुन्थ्यो। साँझ हामी कास्ट्राङ्गिया फर्कियो।

केही बेलुका काका ब्यान्डसँग रिहर्सल गर्न जानुहुन्थ्यो, जहाँ उनले ट्रुम्बोन बजाउनुभयो, त्यसपछि उनी टेभर्नमा पिउन रोकिन् र ग्रामीण इलाकामा जीवन्त फर्किए। कास्ट्राङ्गियाबाट 500 मिटर टाढा उनले "कन्सेटिना, 'एनटोआ...' भन्न थाले। यसैबीच घरमा काकीले तिपाईमा पानी तताउनको लागि माटोको भाँडो तयार पारेकी थिइन्। खाना पकाउने आधा बाटोमा उसले उमालेको पानीको भाँडो हालेको थियो, सायद रक्सीको डिस्पोज गर्नको लागि। फलामको प्यानमा मेरी काकीले टमाटरको साथ प्याज तयार पारिन्। प्याज कम पकाइएको थियो र मलाई बान्ता बनायो। "खाओ, नत्र म पट्टा लिएर शव दिन्छु...।"

In those days a woman of Venetian origin was the midwife of San Basilio. When the river was in flood in winter, uncle Michele carried her on his shoulder .foar,i,18 (a ciancalea) .foar,p,16 for purchases at the pharmacy in Novara. She stopped at home and said "Antonia, give her a shawl, it's cold". You poor aunt, I don't know if you understood that you were Michele's lover.

म अहिले पाँच वर्षको भएँ, गाउँमा एक्लो, कसैसँग नबोली जङ्गली जनावरजस्तै भएँ। मलाई सबैको लाज लाग्यो। नोभारा जाँदा म लुकेको थिएँ किनभने म मानिसहरूसँग डराउँछु। छिमेकीहरूले यो परिवर्तन महसुस गरे र त्यसैले मेरा काकाहरूलाई मलाई किन्डरगार्टन पठाउन सल्लाह दिए। सौभाग्यवश काकाहरू विश्वस्त भए। त्यसोभए एक बिहान मेरी काकीले मेरो काका मिशेललाई मलाई बिस्कुट किन्न र मेरो बुवा हजुरआमाले दिनुभएको सेतो परालको टोकरीमा राख्न पठाउनुभयो। बिस्कुटसँगै उसले एउटा ताजा

अण्डा राख्यो । उनी मलाई गाउँको एबे नजिकै रहेको नर्सरीमा लिएर गए। जब ननले मलाई स्वागत गर्न ढोका खोलिन्, म चिच्याउन थाले। डरले मैले टोकरी भुइँमा फालें, अण्डा चकनाचुर भयो र भुइँभरि फोहोर छोडियो। मेरी काकीले मलाई राम्रोसँग पिटेर सजाय दिनुभयो र मलाई घर फर्काइदिनुभयो। त्यसैले किन्डरगार्टनको मेरो पहिलो दिन पनि मेरो अन्तिम भयो।

यस्तो भयो, म चार वर्षको हुँदादेखि मेरो काकाले भन्नुहुन्थ्यो: - कन्सेटिना, नोभारा जानुहोस् र मलाई टाउको दुखाइको लागि केहि कार्मिएरी (ट्रान्किलाइजर) ल्याउनुहोस्। म फेरेट जस्तै खच्चरको ट्रयाकमा दौडिँ, ग्रीको जिल्ला हुँदै गएँ, कहिलेकाहीं मेरो तिर्खा मेटाउन झरनामा रोकें, र "डु सर्सिट्टु" फार्मेसीमा पुगें। उनी, फार्मासिस्ट, छक्क परे र आफ्ना साथीहरूलाई भने कि छोटो समयमा म बिजुली जस्तै नोभारा जाँदैछु। पाँच वर्षको उमेरमा मलाई टाढाका आफन्तहरूले बार्सिलोना लगे। त्यहाँ मैले पहिलो पटक अचम्मका साथ रेडियो देखे र सुनें! हामी पनि मटर रङको कपडा किन्न पसलमा गयौं। बिक्री सहायकले प्रस्ताव गरे: - टोपी र सेतो स्कार्फ पनि किन्नुहोस्। अन्तमा तिनीहरू विश्वस्त भए र पसल सहायकले चम्किलो नीलो र हल्का नीलो साटनका दुईवटा सित्तैमा स्क्र्याप दिए। भोलिपल्ट हामीले कपडाहरू मेरी आमालाई लिएर गयौं जसले केही दिनमै लुगा बनाइदिनुभयो। आइतवारमा मलाई नोभाराका मार्कीज र ब्यारन्सका छोरीहरू जस्तै लाग्थ्यो।

1941 को जाडोमा, युद्धको बीचमा, मेरो बुबाले सार्डिनियामा आफ्नो जागिर सकिसकेपछि, आफ्नो एक साथीसँग उत्तरी सहरमा आफ्नो भाग्य खोजे र मोचीको रूपमा आफ्नो पुरानो काम पुनः सुरु गरेर बाँच्ने निर्णय गर्नुभयो। हावामा यस्तो अनुभूति थियो कि मेरी आमा मेरो बुबासँग मिल्न चाहन्थे र म यसबाट विचलित भएँ, यतिसम्म कि एक दिन म उनको ओछ्यानमुनि घस्रिएर, लुगा फुकालेर भातका दुई वटा दाना, भविष्यका निष्पलहरू खप्परले हेरे किनभने मेरी काकी मलाई कहिल्यै धोएन। तिनीहरूले तिनीहरूलाई मबाट हिंस्रक रूपमा लगे। मलाई रगत देखेको याद छ किनभने म आफैंलाई चोट लागेको थिएँ। मैले दिनरात आवश्यक पर्ने क्यानभास सर्ट, त्यसपछि लुगा, र कसैले ध्यान दिएन।

Before leaving, the mother tried to leave the grandfather's house in order, as the poor guy was left alone. She thought about putting in electric lights,

at that time the prerogative of the lords. Before she used "u lusu" to oil. Uncle Michele was disturbed by this: a few days later he called the electrician in turn and had him also install the light in his house, so when I went to the village I too enjoyed a little light on the steep wooden stairs. When I had to go to the toilet .foar,i,18 (in latrea), .foar,p,16 basically a simple hole that was on the ground floor behind his laboratory, there were always coffins stacked next to it, which the uncle built to be ready in case of request.

On the morning of March 1st 1942, dressed in blue satin with light blue sleeves, together with my uncle and grandfather Tore, I accompanied my mother and her little sisters to the post office in Piazza di San Sebastiano, that is, yes, to the bus, which would take them to at the Vigliatore railway station. Her 4-year-old sister Rosa didn't want to come up and her uncle, to convince her, said to her: .foar, i, 18-if you don't come up you'll get two feet-.foar, p, 16 (I'll fart you twice) .

म, जेठी, मेरी काकीको प्रभावले, छोडिन र नोभारामा बसें। म रोउन सकिन। मैले हजुरबुवाको काखमा आराम खोजेँ। उ पनि एकलै छाडिदियो र त्यो दिन म संगै बसे उसको संगत राख् । करिब बीस दिनपछि आमाको पहिलो पत्र आयो जसमा यात्रा सफल भयो । बुबाले उनलाई घरमा पानी र ग्यास चुलो भएको आरामदायक अपार्टमेन्ट भेटाउनुभयो, उनको लागि केहि नयाँ। कथालाई निरन्तरता दिँदै, आइपुगेको भोलिपल्ट उनले फेसनले कपाल काट्न घरमा एक कपाललाई बोलाए। गाउँमा प्रायः सबै महिलाले टुपेले लामो कपाल लगाउँछन्। छोटकरीमा, मेरी आमा आफ्नो जीवनमा पहिलो पटक खुशी र सन्तुष्ट हुनुहुन्थ्यो। कथाको अन्त्यमा उहाँले मलाई उहाँको काकीलाई सिफारिस गर्नुभयो। उनले पक्कै पनि कास्ट्राङ्गियामा मेरो पीडाको कल्पना गरेनन्।

हामी गएको भोलिपल्ट, काकी एन्टोनियाले मलाई गाउँमा लैजानुभयो र उनको श्रीमानलाई मलाई कसरी लेख्ने भनेर सिकाउनको लागि पहिलो कक्षाको पुस्तक किन्न भन्नुभयो ताकि म पहिलो कक्षाको सट्टा अक्टोबरमा दोस्रो कक्षामा उपस्थित हुन सकूँ। गरीब मः म अब खेलन सकिदिन, तर मैले मेरो समय लिलामी र नम्बरहरू लेख्न खर्च गर्नुप्यो। सान बासिलियोबाट

फर्किने बाटोमा शिक्षिकाले कास्ट्राङ्गिया हुँदै गएकी थिइन् जहाँ उनले पढाएकी थिइन्। उनको नाम मारिया थियो, उनी एक कप्तानकी छोरी थिइन् जसलाई उनको काकीले थाहा थियो। उसले उसलाई एक गिलास पानी प्रस्ताव गर्यो। यसैबीच मैले उसलाई नोटबुक देखाए र उनले मलाई स्याहार दिइन्। उनले आफ्नो झोलाबाट रातो पेन्सिल निकालिन् र लेखिन् "राम्रो भयो"। कस्तो आनन्द, कस्तो खुसी आफुलाई प्रशंसा गरेको देख्दा, जुन मेरो लागि असाधारण छ। म दिनानुदिन झन् उदास भएँ, मैले उनीहरूलाई मेरा बुवा-आमा र हजुरबा हजुरआमाकहाँ लैजान बिन्ती गरें, तर मेरी काकीले यो आवश्यक छैन भन्नुभयो।

उहाँ डराउनुभयो कि मैले उनीहरूलाई मलाई कस्तो व्यवहार र खुवाइएको थियो भनेर बताउन सक्छु। वास्तवमा, खानेकुरा सानो केटीको लागि पर्याप्त थिएन जसले हुर्काउन र विकास गर्नुपर्दछ: बिहान तिनीहरूले मलाई पनीरको साथ कडा रोटीको टुक्रा दिए, दिउँसो टमाटर र दुईवटा जैतूनको सलाद। साँझ, जब उनको श्रीमान् त्यहाँ थिए, काकी एन्टोनियाले काँचो प्याजमा आधारित सुधारिएको चटनीसँग केही पास्ता पकाउनुभयो। र यदि मैले यो खाइन भने मलाई धेरै पिट्ने जोखिम थियो। विविधताको लागि, केही बेलुका उसले पास्ता र सेम वा एक प्रकारको नरम, नरम पोलेन्टा पकाएको थियो। क्रिसमस, नयाँ वर्ष, कार्निवल र इस्टरमा मात्र तिनीहरूले कुखुरा वा खरायो मारे। जनवरीमा तिनीहरूले एउटा सुँगुर मारे जसबाट तिनीहरूले मसलादार सलामी र चिल्लो बनाउँछन्, तर तिनीहरूले थुप्रो-थोपा खानुपर्थ्यो अन्यथा तिनीहरू पूरै वर्षको लागि पर्याप्त हुँदैनन्। हरेक आइतवारमा मेरो काकाले फोहोर ट्राइप किन्नुहुन्थ्यो, जसको बारेमा सोच्दा पनि मलाई घृणित हुन्छ, वा अजमोदको हाँगामा आन्द्राहरू लुकेका थिए, स्क्यालपहरू, जुन पछि भुटेको थियो। तिनीहरू सबै सस्तो खानाहरू थिए किनभने, तिनीहरूका अनुसार, हामी हाम्रा हजुरबा हजुरआमा जस्तै व्यर्थ हुनुहुँदैन र तिनीहरूले मलाई दोहोर्याउँछन्: - तपाईंले देख्नुभयो, तिनीहरूसँग सधैं ससेज र स्टक माछाहरू भरिएका हुन्छन्, तिनीहरू खान र पिउँछन्। हामी ती मानिसहरूबाट टाढा रहनुपर्छ - तिनीहरूले भने -। मेरा काकाहरूलाई डर थियो कि अन्य आफन्तहरूले मलाई महाद्वीपमा मेरो आमा र बुबासँग जोडिन आग्रह गर्न मनाउनेछन्। उनीहरूले मलाई घृणा गर्न यति धेरै प्रयास गरे कि कहिलेकाहीं, जब म उनीहरूलाई भेट्थे, म उनीहरूलाई देख्न नपरोस् भनेर मेरो आँखामा हात राख्थे।

सेप्टेम्बर आइपुग्यो र मैले दोस्रो कक्षाको लागि प्रवेश परीक्षा दिनु पर्यो। मेरा काकाहरूले मलाई गाउँमा लगे, उनीहरूले मलाई नजर राख्नको लागि चौकीदारसँग सल्लाह गरे, म दोस्रो कक्षामा हुने शिक्षक र परीक्षा बोर्डको शिक्षक। तिनीहरू सबैले मेरो पदोन्नति सुरक्षित गर्न उपहारको रूपमा अण्डा ल्याए। ती व्यक्तिहरूसँग मेरो कहिल्यै सम्पर्क थिएन, कक्षाकोठामा मसीसहितका दुई-सीटर काठका डेस्कहरू थिए। मसँगै उपचारात्मक परीक्षा दिने अरू केटीहरू पनि थिए। तिनीहरूले मलाई ब्याकबोर्डमा जोड र घटाउने समस्याहरू समाधान गर्न लगाए। इन्कवेल र ब्याकबोर्ड दुवै मेरो लागि बिल्कुल नयाँ थिए। म डर र लाजले पात जस्तै हल्लिरहेको थिएँ, मलाई अपरेशन कसरी समाधान गर्ने थाहा थिएन, किनकि आन्टी एन्टोनियाले मलाई एक देखि दश सम्मको संख्या मात्र लेख्न सिकाउनुभएको थियो। त्यसपछि तिनीहरूले मलाई एउटा वाक्य लेख्न आग्रह गरे, नोटबुकमा थोरै विचार, तर मलाई कहाँ सुरु गर्ने थाहा थिएन। ती गडबडी सकिएपछि चौकीदारले मलाई घर लगे। काकीले उनलाई परीक्षा कसरी गयो भनेर सोधिन् र चौकीदारले जवाफ दिए कि यो धेरै राम्रो भएको छैन, तर अन्तिम निर्णय शिक्षकहरूमा निर्भर छ।

Surprisingly, the result was positive and I was admitted to the second class: I was ready to go to school, but the problem of the apron arose. Uncle Michele had gone to the shop the previous day and bought a remnant of black fabric. Aunt Antonia made my uniform for me within a day. More money was needed to purchase the folder. My uncles had money but they were obsessed with saving so he, the miser, did his best and made me a plywood folder with a window clip. They didn't even buy me a pen. My uncle built one with a thin piece of wood with a nib attached to the end. They couldn't replace the two notebooks and the pencil and had to buy them. On October 1st of 1942 my aunt accompanied me to school. First she had gone to the mayor to ask for a birth certificate which the school required because I was out of class. The teacher was full of kindness and welcomed me with kindness, but I was afraid of her, perhaps because instead of her right arm she had a rubber prosthesis due to an accident that occurred as a child in her father's pasta factory. I was assigned a seat in the front rows. My new companions, who hadn't seen me the year before, intrigued by my

presence, muttered among themselves: .foar,i,18 - But why is this sicca-sicca? - .foar,p,16 (Who is this skinny little girl?). I was very intimidated and ashamed, I couldn't open my mouth and I didn't even answer the questions that the teacher lovingly asked me.

म एक जंगली बच्चा थिएँ र मसँग पिसाब गर्न बाहिर जान सोध्ने साहस थिएन, र एक पटक मैले आफैं पिसाब गरें। त्यसैले जब म घर पुगेकी मेरी काकीले मलाई कुटपिट गरिन् किनभने उसले मेरो लुगा धुनु पर्ने थियो जुन भोलिपल्ट समयमै सुक्दैनथ्यो। दिन बित्दै गयो र हरेक पटक उस्तै कुरा दोहोरिन थाल्यो। दिनको बीचमा थाहा पाएकी शिक्षिकाले मलाई शौचालय पठाउनुभयो, तर कहिलेकाहीं उनले बिर्सिन् र म आफैंमा फिर्ता लिनथें। मेरा सहपाठीहरूले मलाई बेवास्ता गरे र मलाई प्लेगले ग्रस्त भएझैं बेवास्ता गरे र मसँग मित्रता गर्ने प्रयास पनि गरेनन्।

गाउँमा भेटेकाले उनीहरू एकअर्कालाई चिनेका थिए, जबकि गाउँमा घर पुग्न मैले झन्डै एक घण्टा हिँड्नुपर्थ्यो र त्यसैले उनीहरूसँग साथी बन्ने मौका थिएन। काकाहरू साथीहरूलाई भेट्न र रक्सीको बोतल अगाडि उनीहरूसँग केही खुसीका घण्टाहरू बिताउन आइतबार मात्र शहरमा आउनुभयो। तर पतिको कामको अर्डर लिन अधिकांश समय काकी घरमै बसिन्। छ वर्षको उमेरमा म लामो उकालो खच्चर ट्र्याकमा हिँडेँ। आधा बाटोमा म शिक्षकलाई प्रस्ताव गर्न पातहरूले घेरिएको बैंगनीको गुच्छा उठाउन रोकें।

म थाकेर स्कुल पुगेँ। मध्यान्ह पछि म सिकाडाको बहिरो चहकिला र चर्को घामको साथ गाउँमा फर्किँएँ, जिउँदो आत्मालाई कहिल्यै भेटेन।

मैले आफूलाई त्यो खाल्डोमा बन्द गरें र मेरी काकी मप्रति झन् कडा बन्दै गएपछि त्यो कम शान्त वातावरणमा आफैंसँग कल्पना गर्न एकलै बसेँ। काका, एक पटक काम सकिएपछि, प्रायः सधैं रक्सीको छेउमा रोकिनुहुन्थ्यो र राती अबेर घर फर्कनुहुन्थ्यो, सधैं मातेको। कहिलेकाहीं, सामान्य भन्दा बढी टिप्स, उनी हराउन र घर फर्किनन्। उनको काकी र केही छिमेकीहरू मध्यरातमा खोलाको छेउमा लालटेनको उज्यालोमा उसलाई खोज्दै गए। जब उनीहरूले उसलाई भुइँमा लडेको भेट्टाए उनीहरूले उनलाई घर जान मनाए।

यसैबीच, मैले विद्यालयमा केही राम्रो गर्न सकिन। पहिलो त्रैमासिकको अन्त्यमा शिक्षकले रिपोर्ट कार्डहरू वितरण गरे, त्यसपछि फासिस्ट चिन्हको साथ र दुर्भाग्यवश सबै अपर्याप्त विषयहरूसँग: मेरो रिपोर्ट कार्ड कक्षामा सबैभन्दा गरीब थियो। मेरी काकीलाई हौसला दिन मैले अरू रिपोर्टकार्डहरू पनि मेरो जस्तै थिए र मेरी काकीले लगभग चारा लिइन् भनी बताए। त्यसैले दिनप्रतिदिन म आफैँले साहस बढाउँदै गएँ र कक्षामा केही सहपाठीहरूसँग साथी बनाउन खोजेँ। म तिनीहरूसँग सम्पर्क गर्न चाहन्थे, तर तिनीहरूले मलाई तिनीहरूको कुराकानीबाट अलग गरे, सायद तिनीहरूको नजरमा म गरीब देशकी केटी हुँ।

अध्याय तीन - बालुवा मा खेल

कास्ट्राङ्गियामा एकान्तमा बिताएका वर्षहरूमा, समय कहिल्यै बितेको छैन किनभने तपाईंले दिनभरि चराहरूको चर्को आवाज सुन्न सक्नुहुन्थ्यो र गर्मीमा सिकाडाको बहिरो चहकिला, जब सिरोको समुद्रबाट भित्र पसेको थियो। खोलाको जिग्ज्याग मार्गमा र उपत्यकामा आगो लगाइयो। गाउँका जनावरहरू मेरा साथी थिए। त्यसैले मैले आफ्नो समय कल्पनामा बिताएँ। मैले आकाशको पृष्ठभूमिमा वा रूखका हाँगाहरूका बीचमा मलाई देखा पर्ने आकृतिहरूबाट सुरु गरेर आफ्नै संसार निर्माण गरे: बोल्ने जंगली जनावरहरू, नाइटहरू जुन मैले हेडसेभर रकको छेउमा लाइन लगाएको थिएँ र त्यसपछि मेरो। जादुई शक्तिहरूले तिनीहरूलाई पतन गराए, मैले तिनीहरूलाई डरले नष्ट गरेको देखेँ। त्यसपछि मैले चट्टानलाई एउटा ड्र्यागनमा परिणत गरेँ जुन अचानक पहाडबाट अलग भयो र, उच्च उड्दै, ग्रामीण इलाकामा आतंक फैलियो। मैले बादललाई रूपान्तरण गरेँ, जुन उड्ने डुङ्गा बन्यो र म टाढाको समुद्र पार जाने सोचमा आकाशमा यात्रा गरेँ, जहाँ मेरी आमा र दिदीहरू मलाई पखिरहेका थिए। खोलाको पानीबाट बाहिर निस्केका केकडाहरू ठूला जनावरहरूमा परिणत नभएसम्म फुल्ल थाल्छन् जसले खोलामा अघि बढ्दै गर्दा बोटबिरुवाहरू समेत उखेल्छन्।

कहिलेकाहीं म मेरी काकी एन्टोनियाको अप्रिय अनुहार सम्झन्छु। उहाँले मलाई माया गर्नुभएन, उहाँले मलाई माया गर्नुभएन र म उसलाई घृणा गर्थे: मेरी आमाले मलाई उहाँको

बहिनीलाई सुम्पनुभएको थियो तर उहाँले मलाई वाचा पनि गर्नुभएको थियो कि एक दिन उहाँ आउनुहुन्छ र मलाई लिनुहुन्छ: त्यसैले म प्रायः रूख चढ्छु, मेरो बुबासँग सेतो घोडाको पछाडि आइपुगेको देखे आशामा क्षितिज स्वयान गरे। सान बासिलियो र भल्लान्काजाको नजिकैका बस्तीहरूमा मानिसहरू सबै गएका थिए। बाँकी सबै महिला, केटाकेटी र केही वृद्धहरू थिए। तिनीहरू मौन गाउँहरू थिए जसलाई जीवनले छोएको थिएन। समय रोकिएको थियो र मानिसहरूले विश्वास गरे कि सबै कुरा परिवर्तन हुनेछ, कि एक दिन, एक पटक, युद्ध समाप्त भएपछि, सभ्यताले छरिएका, मृत र हल्लिएका घरहरूको झुण्डमा आफ्नो विजयी प्रवेश गर्नेछ। मलाई साथीहरू पाउन मनपर्थ्यो, म एकलै र परित्याग भएको होइन भनेर जान्न, सुरक्षित हुन सक्षम हुन, म यो वा त्यो व्यक्तिको घरमा शरण लिन सक्छु भनेर जान्न चाहन्छु। म परिवारविहीन छु भनी भन्ने अधिकार पनि थिएन, कि मेरा आमाबुबा समुद्रको विपरित किनारमा, त्यो अनन्त नीलो पारी, म र तिनीहरूको बीचमा एउटा अग्लो र दुर्गम पहाड जस्तै थियो। बरु मलाई दुर्व्यवहार गर्ने मेरी काकीसँग बस्न बाध्य भएँ। जब मैले यसको बारेमा सोचें र उनको उपस्थिति देखे, उसले मलाई त्यो तीक्ष्ण र क्रूर आवाजले रिस उठ्यो। कराउन, चिच्याउन, अपमान गर्न र गाली गर्नको लागि बनाइएको आवाज।

उसको आवाजबाट जनावरहरू पनि डराए। आफ्नो पतिको साथ मात्र उनले आफ्नो शिखा तल ल्याइन् र उनको आवाजको आवाज पूर्णतया परिवर्तन भयो, भेडाको चस्मामा परिणत भयो। मेरी काकीले सोचिन् कि एउटी केटी आफ्नो वरपर के भइरहेको छ बुझ्न सक्षम छैन। मैले सबै कुरा बुझेको मात्र होइन, तर यसबाहेक, म मौन वा निष्क्रिय बसिन। यो निरन्तर लडाईं थियो। एक अनन्त र थकाउने संघर्ष। समय-समयमा मैले भविष्यको बारेमा सोचें: उनी बूढो र असहाय थिइन्, म जवान र बलियो थिएँ, तर सबै कुराको बावजुद मैले उनीसँग नराम्रो व्यवहार गर्ने थिएन, यो मेरो स्वभावको भाग थिएन।

कहिलेकाहीं म खोलाको छेउमा पुगें जहाँ लुगा धुन, लुगा धुन अर्थात् चादर र कम्बल धोएर सबै कुरा खरानीमा भिजाउन गएका मानिस भेट्थे । वा, जब, कतर्न अवधि पछि, तिनीहरू भेडाको ऊन धुन आए र यसलाई सेतो बनाउन घाममा सुकाए र त्यसपछि ओछ्यानका गद्दाहरू भर्न प्रयोग गर्थे। म किनारामा ढुङ्गाको बीचमा रहेका फ्लेक्सहरू जम्मा गर्न गएँ र तिनीहरूसँग मेरो र्याग पुतली लगाए। जब मलाई के गर्ने थाहा थिएन, मैले क्रेफिसको

खोजीमा खोलाको किनारमा ढुङ्गाहरू उठाउन थालें, मैले तिनीहरूलाई मेरो टाउको माथि औंलाहरूले कुशलतापूर्वक जोडें, तिनीहरूका पंजाहरूले मेरो औंलाहरू चिम्टनबाट जोगिन। मैले तिनीहरूलाई घर लगें र साँझमा मेरी काकीले आगो बाल्दा मैले तिनीहरूलाई भुटेर खाएँ: यो मेरो लागि विशेष रात्रिभोज थियो। कहिलेकाहीं केकडाको सट्टा ढुङ्गा उठ्ने बित्तिकै, साना डरलाग्दा भ्यागुताहरू ठाडो उफ्रँदै माथितिर हान्छन्, म डराएर हाम फाल्ने गर्थे। मलाई लाग्थ्यो कि तिनीहरू मेरो खेलका साथीहरू हुन् र कहिलेकाहीं म तिनीहरूलाई रातभर अँध्यारोमा एकलै छोडेर टाढा जान पछुताउँछु। साँझ घर फर्किँदा मैले उपत्यकामा सिर्जना भएको प्रतिध्वनिको फाइदा उठाउँदै अंकल मिशेललाई ठूलो स्वरले बोलाएँ। कहिलेकाहीं गर्मीमा जब स्कार्दिनो परिवार उपत्यकाभन्दा माथिको घरमा बस्थ्यो, म तिनीहरूलाई भेट्न जान्थे। म मम्मासँग खेल्थे जो भाइमध्ये कान्छी थिइन्।

मुखले पुतलीका लागि कुर्सी र टेबल बनाउन प्रयोग गर्थे। केहि घण्टा संग संगै बिताउनु कति राम्रो थियो। बिहान दुध लिन खोलाको अर्को छेउमा जाँदा उनीहरूले मलाई बोलाए। तिनीहरूसँग भर्ने बाल्टिन थियो, "कन्सेटिना" उसलाई दूध देखेर सन्तुष्ट थियो। गाईको मालिक, Micca a Cappellea ले मलाई दया देखाउनुभयो र मलाई आधा गिलास प्रस्ताव गर्नुभयो। मेरी काकीको घरमा हामीले वर्षमा दुई पटक दूध देख्यौं: जब उनले बिस्कुट बनाइन् र इस्टरमा जब उनले रंगीन औंठी अण्डाको साथ ढुकुरहरू तयार पारिन्। दूध उमालेपछि मैले यसको प्रत्येक अन्तिम टुकुरालाई स्किम गरेँ। गाउँको घरको कोठामा काकाको ओछ्यान थियो, यदि यसलाई ओछ्यान भन्न सकिन्छ, बोर्डहरू परालको गद्दाको साथ दुईवटा फलामको ट्रेसल्समा राखिएको थियो, किनकि उनीहरूले नोभारामा घोडाको कपाल छोडेका थिए। मलाई एउटा पुरानो सैन्य कम्बल माथि, चिल्लो र फ्याँकेको मात्रै परालको गद्दामा सुत्नुपर्थ्यो। म क्यानभास सर्ट लिएर ओछ्यानमा गएँ जुन मैले दिउँसो पनि प्यान्टी बिना लगाएको थिएँ। हरेक रात मैले भोगेको चिसोलाई बयान गर्न सकिँदैन । पानी परेपछि छानाबाट पसेको पानी जम्मा गर्न कन्टेनर राख्नुपर्छ । यदि मलाई राती पिसाब गर्नु पर्यो भने, मैले घर छोडेर पाइलाको नजिकै गर्नुपर्थ्यो। मैले किन सपना देखेँ र परालको गद्दामा गरिरहेकी थिएँ, थाहै भएन भने बिहान पनि धेरै पिट्ने थिएँ । काकी एन्टोनिया पनि

दिनको समयमा प्रयोग गर्ने एउटै शर्ट लगाएर सुत्न गइन्, जबकि अंकल मिशेल आफ्नी आमाले गरेजस्तै घुमाउनुभयो।

सुत्ने समारोह सामान्य अनुष्ठान अनुसार भयो: पहिले म ओछ्यानमा गए, त्यसपछि काकीको पालो थियो, त्यसपछि काकाले आफ्नो धारीदार क्यानभास ट्राउजर र अन्डरवियर फुकाले। दिउँसो लगाएको खुकुलो शर्ट लिएर ऊ ओछ्यानतिर गयो र भित्तामा टेबुलमा राखिएको तेलको बत्ती निभ्यो। म, जो शरारती थिएँ, नदेखेको बहाना गरें र जसरी पनि हेरें: जब उनी ज्वाला निभाउन निहुरें, मैले उसको सिल्हूट भित्तामा प्रक्षेपित गरेको देखे, चिनियाँ छायाँ जस्तै, डिंग-डन झुन्डिरहेको थियो। - ओह, यो कस्तो राम्रो छ! - उसले भन्यो, किनकि उसले पिएको सबै रक्सीले उसलाई धेरै तातो बनायो। तिनीहरूको ओछ्यानको छेउमा दुईवटा टोपीहरू थिए, अर्थात् दुईवटा ठूला उखुका टोकरीहरू जहाँ तिनीहरूले सुकेका अन्जीरहरू राखेका थिए। तिनीहरूले तिनीहरूलाई फोहोर र चिल्लो कपडाले छोपेका थिए र पछिल्लोमा काकाको सफा अन्डरवियर थिए। मेरो ओछ्यान नजिकैको एउटा बाकसमा उनीहरूले रोटी र स्कार्फ राखेका थिए जुन उनीहरूले मेरो टाउकोमा बेरेर हिउँदमा स्कूल जाँदा, मेरो अन्डरवियर र मेरी काकीको। नोभारा मा मास मा जाँदा मैले तिनीहरूलाई आइतबार मात्र प्रयोग गर्थे। मेरा काकाहरूले भने कि हामीले तिनीहरूलाई ग्रामीण इलाकामा लगाउनु हुँदैन किनभने हामी तिनीहरूलाई बेकारमा लगाउनेछौं।

जनवरीमा तिनीहरूले सुँगुर मारे। तिनीहरूले केही साँसेजहरू तयार पारे र चिल्लोलाई नुन पारे। उमालेको खुट्टालाई चाउरीमा डुबेर टेराकोटा भाँडोमा सुरक्षित राखिएको थियो। तिनीहरू सामान्यतया मेमा ताजा फराकिलो सिमीसँग खाइन्थ्यो किनभने परम्परागत रूपमा तिनीहरू पहिले खान सकिँदैन। एक पटक, यो अप्रिल थियो, मैले मेरी काकीलाई यसको बारेमा सोधें किनभने मलाई धेरै भोक लागेको थियो र मलाई रोटीसँग के खाने थाहा थिएन। मेरी काकी म पागल भएँ भनेर चिच्याउन थालिन् । एक दिन म स्कूलबाट फर्किँदै गर्दा, मैले ओफेलियालाई उनकी बहिनीसँग खच्चर ट्र्याकमा भेटें। उनीहरूले आमा गुमाएका थिए र फ्रान्सबाट आफ्ना बुबासँग फर्केका थिए।

उहाँहरू मभन्दा धेरै पहेंलो हुनुहुन्थ्यो, मैले उहाँहरूलाई दया देखाउनुभयो र तिनीहरूलाई भन्नुभयो: म बसेको ठाउँमा आउनुहोस्, यति बेला मेरी काकी पानी लिन बाहिर छन्, चुलोमा

खानाको भाँडो छ, यो लिनुहोस्, आफैलाई खुवाउनुहोस् तर। त्यसपछि कसैलाई केही नभन्नुहोस्।- तिनीहरूले मलाई धन्यवाद दिए र भोकले प्रेरित, बिना हिचकिचाहट मेरो सल्लाह पालन गरे। मे महिनामा, काकाहरूले फराकिलो सिमी पकाउँदा, तिनीहरू सुँगुरको खुट्टा लिन गए र बरु माटोको भाँडो मात्र फेला पारे: स्वाभाविक रूपमा यो म हुँ भन्ने सोचेर, धेरै दिनसम्म उनीहरूले मलाई पैसा तिराउन मलाई रिसाए। त्यतिबेला मलाई निकै गर्व लागेको थियो किनकी पहिलो पटक उनीहरूको लोभको विरुद्धमा ठूलो लडाई जितेको सुखद अनुभूति भयो । सरसफाइको अभावका कारण घरभरि पिसाबको बास थियो । तिनीहरूले राती मेरो घाँटीमा टोके र मेरी काकीले मलाई हरेक साँझ जैतुनको तेलले मसलाले मेरो रगत चुस्रबाट जोगाउन। बिहान मेरो घाँटी रंगिएको जस्तो देखिन्थ्यो। काकीजस्तै मलाई पनि टाउको धुने बानी नपरेकोले जुँगा लागेको थियो । अर्कोतर्फ, मेरी काकीले मेरो कपाल कर्ल गर्न र स्टाइल राख्नको लागि पानी र चिनीले ग्रीस गर्नुहुन्थ्यो।

मेरो सहपाठीहरू, अर्कोतर्फ, सधैं सफा थिए। तिनीहरूमध्ये सबैभन्दा गरीब पनि म जस्तो फोहोर थिएन। शिक्षकले पनि मलाई सबैबाट टाढैबाट अन्तिम डेस्कसम्म पुऱ्याएर सीमान्तीकरणको काममा योगदान दिनुभयो । मेरो शरीर अवर्णनीय रूपमा फोहोर थियो। सहरको सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण फेरागोस्टो चाडको अवसरमा उनीहरूले मलाई वर्षमा एक पटक नदीमा नुहाउने गर्थे। एक पटक म मेरी आमाको बारेमा सोच्दै गर्दा, म करिब सात वर्षको थिएँ, म ब्राजियरको उम्लिरहेको खरानीमा परें। मेरो दाहिने हात जल्यो र मेरी काकीले मलाई डाक्टरकहाँ लैजानुभएन, तर हरेक दिन जडीबुटीले मलाई उपचार गर्नुभयो। मसँग दुईवटा परेवाको अण्डा जस्तै दुईवटा बुलबुले थिए, म पीडाले चिच्याएँ तर उनी कहिल्यै सरेनन्। मलाई मुसाले कुटेको जस्तो देखिन्थ्यो।

म केही महिना पछि चमत्कारिक रूपमा निको भएँ र मसँग अझै पनि यसको लक्षणहरू छन्। स्कुलको दौडान, म एक आइतबार बालकनीमा हुँदा, तल आउँदै गरेको एउटी सानी केटीले मलाई मिस भिन्सेन्जिनाको क्याटेकिज्म पाठमा उनीसँगै जान चाहन्छु भनेर सोधिन्। मलाई थाहा थिएन यो के हो किनभने मेरी काकीले मलाई सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण बिदाहरूमा सामूहिक रूपमा लैजानुहुन्थ्यो, मैले चर्च जानुको अर्थ के हो भनेर बुझिन। हाम्रो घरको छेउमा एकजना पादरी, बुबा बुएमी बस्नुभयो, तर मैले उहाँलाई धेरै पटक भेटें र उहाँलाई

अनिच्छुकतासाथ हेर्थे। मेरी काकीले मलाई वाकवाकीको विज्ञापन दोहोर्याइन्: "यदि तिमीले उहाँसँग कुरा गर्यौं भने, त्यो पुजारीले तिम्रो जिब्रो काट्नेछ।" यद्यपि, मैले सोधेर अप्रत्याशित रूपमा catechism पाठहरू लिन अनुमति प्राप्त गरें। त्यो वातावरणमा मैले तुरुन्तै सहज महसुस गरें। युवतीले मलाई एउटा पुस्तिका र पत्रिका दिनुभयो। येशूको बारेमा सुनेर मैले असाध्यै आनन्द महसुस गरें। एक दिन उहाँले मलाई मेरो पहिलो भेटको लागि तयार पार्नुहुनेछ भनी बताउनुभयो। मैले घरमा यसको बारेमा कुरा गरें र उनीहरूले मलाई भने कि म अझै सानै छु। मैले झूट बोल्दै जवाफ दिएँ कि समूहका सबै केटीहरूले गरे होलान्। वास्तवमा तिनीहरू पहिले नै पुष्टि भइसकेका थिए, यद्यपि युवती र म सहमतिमा रह्यौं र सान निकोलाको पुजारीसँग मिति तय गर्यौं: कर्पस डोमिनीको दिन।

सेतो लुगाको समस्या आयो, तर नन्सले भाडामा लिएको कुरा काकीलाई कसैले जानकारी दियो। लामो समयदेखि प्रतिक्षा गरिएको दिन आयो: बिहान उसले मलाई चर्च उपवासमा साथ दियो। उनले सोचे कि अन्य केटीहरू त्यहाँ थिए किनभने उनले क्याटेकिज्म महिलालाई सम्पर्क गर्न पहल गरेनन्। म एकलै छु भन्ने महसुस गर्दै, उनले मलाई अपमान गरिन्: "झूटो, असभ्य।" मेरो शिक्षक पनि त्यो बिहान अन्य मानिसहरूसँग सामूहिक रूपमा थिए। त्यहाँ उपस्थित केही महिलाले उनलाई शान्त पारे। पुजारी आएर मलाई हात समातेर कबुलीको लागि पवित्रस्थानमा लगे। उनले मलाई यसअघि कहिल्यै नसुनेको सुन्दर शब्दहरू भने। मलाई स्वर्गमा उडिरहेको महसुस भयो र मैले आफैलाई भनें: "यो सत्य होइन कि पुजारीहरूले जिब्रो काट्छन्, बरु उनीहरूलाई सानी केटीको पीडा कसरी बुझे भन्ने थाहा छ।" मैले पाएको भए उसलाई अँगालो हालेर खुसीले चुम्बन गर्ने थिएँ ।

उहाँले मलाई तपस्याको रूपमा पाँच हेल मेरीहरू भन्न लगाउनुभयो र म आफ्नो सिटमा फर्किँएँ। काकीले तुरुन्तै मलाई त्यहाँ यति लामो समय बसेको पुजारीलाई के भनेको थिएँ भनेर सोधिन्, र मैले भने: - युवतीले मलाई सिकाउनुभयो कि स्वीकार गोप्य छ -। - हो, तर तपाईंले मलाई पहिलो पटक भन्नु पर्छ - हार्पिले जोड दियो। कुनै हालतमा हुदैन। त्यहाँ सामूहिक, कम्युनियन थियो र बाहिर जाने बाटोमा उनीहरूले मलाई मेरो काकाको हातमा चुम्बन गर्न र यसो भने: "कृपया मलाई आशीर्वाद दिनुहोस्।" मैले हजुरबुवाबाट सुरु गरें, सधैं एउटै वाक्यांश, त्यसपछि म सबै आफन्तहरू वरिपरि गएँ। गीता काकीले मलाई एउटा

पुस्तिका दिनुभयो। म भोकाएको थिएँ, तर कसैले मलाई खाना दिएनन्। सामान्यतया, एक पटक समारोह सकिएपछि, बिस्कुटको साथ ग्रेनिटा लिन बारमा जाने चलन थियो, तर तिनीहरू बचतको उन्मादले पराजित भए: दिउँसो हामीले पास्ताको प्लेट खायौं र दिउँसो हामी फोटोग्राफरकहाँ गयौं। आफन्तले आमाको फोटो पठाउन सुझाव दिए ।

म दोस्रो कक्षामा उत्तीर्ण भएँ र धेरै कम अंक लिएर पास भएँ । त्यो वर्ष हामी ग्रीष्मभर ग्रामीण इलाकामा बस्नुपर्ने भयो। मैले आपत्ति गरें: "कम्तिमा आइतवार म सामूहिक रूपमा जानुपर्छ र एकलै बस्नुहुने मेरो हजुरबुबालाई भेट्नुपर्छ।" ऊ एकदमै असल मानिस थियो, दमको रोगी थियो। छोरीले उनलाई बेवास्ता गरिन्, केही हदसम्म लापरवाहीले गर्दा, छिमेकी, आफन्त र ससुरासँग सधैं रिस उठ्ने श्रीमान्को अवस्थाले गर्दा।

I took the laundry to wash and took it to my aunt secretly from Michelillo otherwise there would be trouble. He didn't even feel love for his father: one day one of his half-sisters came to Castrangia to tell them that he had died. "If you don't go away, foar, i, 18 I'll kick you in the butt" she told her.

जब गाउँमा पार्टी थियो, म्युजिकल ब्यान्डका सदस्यहरूलाई "पेजो डुरो" प्रस्ताव गरिएको थियो, एक आइसक्रिम यसको विशेष स्थिरताको कारण भनिन्छ। काका मिशेल, यो कहिले

पनि स्पष्ट भएन कि उसलाई यो मन परेन वा ऊ उदारताको असामान्य इशारामा प्रेरित भएको कारणले, मलाई नजिकबाट जाँदै गरेको देखेर मलाई बोलायो: "कन्सेटिना, आउनुहोस् र आइसक्रिम लिनुहोस्"। र त्यसैले मैले ती दुर्लभ अवसरहरूमा, केही राम्रो कुराको आनन्द लिने अवसर लिएँ।

केही समय अघि बासेनोका डा. कोसेन्टिनोले मलाई मेरो सम्झनामा हराएको विवरण सम्झाए। सहरका सडकहरूमा ब्यान्ड बजाउँदा, केटाकेटीहरूले परेडमा सामेल हुन खोजे। तर तिनीहरूको उपस्थितिको औचित्य प्रमाणित गर्न सदस्यलाई "जान्नु" आवश्यक थियो। यो प्रमाणित गर्न, उनको ज्याकेटको खल्लीमा हात थियो। यसरी मैले काका मिशेललाई पछ्याएँ, जबकि प्राथमिक विद्यालयका शिक्षक र बाबुविहीन छोरा जियानी कोसेन्टिनोले गिरोह नेताको खल्लीमा हात राखे।

युद्धको बीचमा नोभारामा केही बमहरू पर्न थाले। सबैजना भागे र केही परिचितहरूले हामीसँग कास्ट्राङ्गियामा शरण लिए। मेरो लागि यो एक पार्टी थियो किनभने म कम्पनीमा हुन सक्छु। बेलाबेलामा छर्को सिट्टी सुन्न पाइन्छ। ओर्लान्डो पेस्ट्री पसलका मालिकको छोरालाई बमले च्यातिएको दुखद खबर पनि आयो। डोमोडोसोलाकी आमा, चौथो पटक गर्भवती, रोजा र एन्टोनिटासँग एकलै छाडिन्। मेरो बुबालाई बेर्साग्लिएर हुन सिसिलीमा फिर्ता बोलाइएको थियो। छोडेको केही महिना पछि उसले थाहा पायो कि उनकी आमाले एमा भनिने सानी केटीलाई जन्म दिएकी थिइन् र उसले घर फर्कने सम्भावना थियो किनकि उसले चार बच्चाहरूसँग छुट पाउने अपेक्षा गरिएको थियो।

दुर्भाग्यवश, जब उनी डोमोडोसोला आइपुगे, उनले तीतो आश्चर्य पाए: एम्मा 12 दिन पछि बाँच्न छोडे। दुई दिनपछि उनी मोर्चामा फर्किनुपयो। केही महिना पछि - सेप्टेम्बर 8 पछिको अनिश्चितता र अस्थिरताको अवधि थियो - उनी सैन्य सेवाबाट भाग्न सफल भए र आफ्नी आमासँग सामेल हुन युद्ध समाप्त हुने प्रतीक्षा गर्न नोभारा फर्किए। उसले एउटा सानो जुत्ता बनाउने पसल खोल्‍यो। हरेक दिन म उहाँलाई भेट्न जान्थे। मेरो उमेरको लागि लजालु तर चतुर, बुबा एक विवाहित महिला संग तर एक सैन्य श्रीमान संग सुत्न जाँदै हुनुहुन्छ भन्ने अन्तर्ज्ञान थियो। एक दिन म पियाजा बर्टोलामीको माथिल्लो सडकमा बक्स अफिसमा प्रवेश

गरें। छेउको पसलको मान्छे बुवासँग कुरा गर्दै थियो। आमालाई धोका दिने मेरो बुबाको आँखा बाहिर निकाल्नका लागि मैले आफ्नो औंला र बीचको औंलाले हान्यो। छिमेकीले मलाई समात्र सफल भयो, जबकि मेरो बुवाले मुस्कुराउँदै "आफ्नो काममा ध्यान दिनुहोस्" भन्नुभयो। '44 मा एक कालो कपाल भएको केटाको जन्म भयो, उहाँ जस्तै घुमाउरो कपाल भएको...

बडियावेचियामा उनका बुवा हजुरबुवा पेटको क्यान्सरबाट बिरामी परेका थिए। उहाँलाई भेट्न गएर मैले काकीबाट अनुमति लिएँ। म प्रायः कास्ट्राङ्गियाबाट ओर्लिएर नदीको किनारमा हिँड्थे। म उसलाई ओछ्यानमा सम्झन्छु, शान्त। हजुरआमा अझै पसलमा व्यस्त हुनुहुन्थ्यो र त्यसमा थोरै समय दिन सक्नुहुन्थ्यो। उनले झिंगाहरूलाई भगाउनको लागि आफ्नो हातमा जैतूनको हाँगा राखिन्, तर ऊ झन् खराब भयो र अब बल थिएन र मैले तिनीहरूलाई उहाँबाट टाढा भगाएँ। नोभेम्बर 2, 1944 मा 66 वर्षको उमेरमा उहाँ स्वर्गको लागि उडनुभयो। बुबा अझै सिसिलीमा हुनुहुन्थ्यो। अन्त्येष्टिमा उनका काका पनि सहभागी थिए ।

बेलाबेलामा आमाबाट केही न केही चिठी आउँथ्यो । '45 मा बुबा डोमोडोसोला फर्कनुभयो र '46 मा मेरो भाइ ज्युसेपको जन्म भयो।

अध्याय चार - तेल, माकुरा र दुष्ट आँखा

संसारभर युद्ध चलिरहेको थियो, सञ्चार गर्न गाह्रो थियो, र हामीले आमाको कुरा सुनेौं। सौभाग्यवश, मेरो बुबालाई बेसाँग्लिएरी कोरमा सिसिलीमा फिर्ता बोलाइएको थियो र केही दिनको स्वतन्त्रता हुँदा उहाँ मलाई भेट्न आउनुभयो। युद्धको कारण गाउँमा धेरै मानिस थिए। विस्थापितहरू सामान्यतया पन्ध्र दिनसम्म बस्छन्, तर त्यसपछि शहर बम विस्फोटको खतरामा थियो र उनीहरूले वर्षभर ग्रामीण इलाकामा बस्न रुचाउँछन्।

समय-समयमा मैले ती मानिसहरूसँग शरण लिएँ। त्यहाँ चार छोराछोरी भएको परिवार थियो जो खानाको अभाव भए पनि सधैं राम्रो आत्मामा थिए। मैले मेरा काकाहरूको लोभ देखेँ जसले धेरै सुकेका अन्जीरहरू थिए र कसैलाई दिएनन्: मैले एउटा राम्रो मुट्टी लिएर गोप्य रूपमा उनीहरूकहाँ ल्याएँ। मैले उनीहरूका लागि बिहानको खाजाको लागि दिएका केही सिमीहरू बचत गरें। कडा रोटी पनि: स्कूल जानु अघि मेरी काकीले मेरो खल्लीमा राखेको एउटा टुक्रा मैले ती केटाकेटीहरूलाई साझा गरे र बदलामा उनीहरूले मलाई लेख्नको लागि कागज दिए, उनीहरूले मलाई झोलामा खेल्न लगाए र तिनीहरूमध्ये एकले खेलौना, कुर्सी र बनाए। पुतलीका लागि ओछ्यानहरू जुन उनले मलाई र उनकी सानी बहिनीलाई दिएकी थिइन्, जबकि उनकी जेठी बहिनीले हाम्रो लागि कपडाको पुतली बनाइन्।

कहिलेकाहीं यस्तो पनि हुन्थ्यो कि म खोलामा ओर्लिएर त्यहाँ वरपरका महिलाहरू खरानीले लुगा धुन जान्थे र म त्यहाँ दुईवटा ठूला ढुङ्गाले राखेको भाँडोमा पानी तताउन

बलेको आगो देखेर अचम्ममा उभिएर हेरिरहन्थे । । मैले मेरी काकीलाई यी शल्यक्रिया गरेको देखेको छैन। आफ्नो चिल्लो र एकदमै फोहोर लुगा नदेखाओस् भनेर उसले प्रायजसो कहिल्यै धोएको थिएन वा कोही नभएको बेला खोलामा जानुहुन्थ्यो।

अरू बेला दुई-तीन दिनसम्म ढुङ्गामा बुनेको लुगा घरमा बिछ्याउने महिलाहरूलाई मैले हेरेँ। तिनीहरूले त्यसलाई भिजाएर चर्को घाममा सेतो नहोउन्जेल सुकाए। मेरी काकीले मलाई सधैं घर बोलाउनुभयो तर मैले नसुनेको बहाना गरेँ। युद्धका क्रममा उनकी बुहारी पनि एउटी केटीसँग टुरिनबाट फर्केकी थिइन् । साल्भाटोरको सम्मानमा, उनको सौतेनी छोरो, उनीलाई रानी जस्तै व्यवहार गरियो। त्यो अवधिमा उनीहरू गाउँमै रहे र यस अवसरको लागि काकीले सुगन्धित साबुन, लिनेन तौलिया, डिश ड्रायर, टेबलक्लोथ र नेपकिन निकालेर राम्रो प्रभाव पारिन्। बरु मलाई नोकर जस्तै व्यवहार गरियो, काम गर्न र फोहोराबाट पानी ल्याउन पठाइयो, किनकि पाहुना पठाउनु अपमानजनक थियो।

क्रिसमस आयो र, उत्तरी चलन अनुसार, बिहान दुलहीलाई बेबी येशूबाट उनको छोरीलाई एउटा सुन्दर उपहार दिइयो: एउटा पुतलीको लागि भाँडा र ससरहरूको सुन्दर सेट। म उनको लागि खुसी थिएँ, तर एकै समयमा म रिसले फुटिरहेको थिएँ किनकि ती चीजहरू मसँग कहिल्यै भएको थिएन। म झन् कमजोर हुँदै गएँ । त्यहाँ अंगूरहरू थिए तर तिनीहरूलाई खानको लागि धिक्कार छ: तिनीहरू दाखमद्यको लागि थिच्नुपर्थ्यो। छिमेकीहरूबाट चोरेको मात्रै खान सक्थे। हेजलनट संकलन गरिएको थियो तर तिनीहरूलाई बेघ्न। मैले जङ्गलमा रहेका गिलहरीहरू जस्तै लुकाएर खाँँ। मेरा काकाहरूले क्रिसमस र इस्टरमा बिस्कुटहरू बनाउन मात्र दूध किन्नुहुन्थ्यो र मैले उमालेको बेला एक चिया चम्चाले स्किम गरेँ। मेरी काकीले मेरो लागि बिरलै भुटेको अण्डा तयार पारिन्। म प्रायः उसले यसलाई मेरो लागि फ्राइ गर्ने आशा गर्थे: - हामी यसलाई टाढा राखौं जब हामीसँग केही हुन्छ र अण्डा पाउँ जान्छ (उनी मेसिनाका एक युवक थिए जो ग्रामीण इलाकामा अण्डाहरू जम्मा गर्दै र ताजा पाउँ थिए) हामी। तिनीहरूलाई बेघ्न र पैसा प्राप्त गर्न सक्नुहुन्छ -। उनले दुई महिनासम्म अण्डा जम्मा गरेर बेचे ।

The people of Messina who bought the eggs probably had a chick in their hands. The figs had to be sipped, only a few could be eaten, the others

were left to dry in the sun to sell or preserve for the winter. In the month of October, beautiful chestnuts were made in the evening. If there were any peeled ones left over, my uncle would leave them on the table in the little room (not on the plate but on the mat greased by the oil that dripped from the lamp) and in the morning, when he got up at four to go to work, he would wake me up and hand me the chestnuts and say to me: "You have breakfast". I obeyed and ate them out of hunger, but they tasted like oil and inevitably gave me a stomach ache. The uncle bragged around: - I love my niece, I even prepare chestnuts for her when it's still late at night -. My uncle actually had hatred in his eyes. Every now and then they were yellow, fiery red when he got angry: even if small, those eyes invaded his face. They were small and deep like narrow holes with hate pouring out of them. Meanwhile, dysentery and worms triumphed. Every now and then my aunt gave me a teaspoon of oil. This keeps the worms away, she muttered to convince herself... then she began with the .foar, i, 18 "prichentu":-Mazzai un vermu gruossu quennu ìa pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. Or on Monday you hear, or on Tuesday you hear, or on Wednesday you hear, or on Thursday you hear, or on Vinardi you hear, or on Sabutu you hear, matteia du jurnu of Easter u viermu sturdudu a tierra casca.-

(म मूर्तिपूजक हुँदा एक मोटो कीरा मारे र अब म उसलाई क्रिश्चियनको रूपमा मारुँ। पवित्र सोमबार, पवित्र मंगलबार, पवित्र बुधबार, पवित्र बिहीबार, गुड फ्राइडे, पवित्र शनिबार, इस्टरको दिनको बिहान स्तब्ध भएको कीरा भुइँमा खस्छ)।

मलाई थाहा छैन म कसरी बाँचे।

यहाँ हामी कोष्ठक खोल्छौं।

धेरै वर्ष बिल्यो र मेरो पेट दुख्यो। म एउटा कोठाको साइजको मेसिनबाट एक्स-रे गर्न गएँ। तिनीहरूले मलाई कुनै अल्सर भए नभएको हेर्नको लागि सेतो प्याप दिए। दुर्भाग्यवश, केहि

देख सकेन। रेडियोलोजिस्टले ग्यास्ट्राइटिस भएको बताए र दुखाइ कम गर्न केही प्यालिएटिभ दिए। म एक चम्चा पानी पिउन नसक्ने बिन्दुमा पुगें। म लगभग पचास वर्षको थिएँ। पिआसेन्जाका अर्मान्डोका साथी पाओलोले मलाई विशेषज्ञकहाँ लैजाने प्रस्ताव राखे। उनी पनि डा. माज्जोकहाँ आए । ग्यास्ट्रोस्कोपी उपकरण घाँटीभन्दा बाहिर पस्न सकेन। "यो महिलालाई कसरी बचाउने मलाई थाहा छैन," डाक्टरले भने, "पाइलोरस बन्द छ।" ग्यास्ट्रोस्कोपी गरेका सबै मानिसहरु आफ्नै खुट्टामा कोठाबाट निस्किए। म IV को साथ स्ट्रेचरमा। डाक्टरले मलाई दुई महिनाको लागि बलियो उपचारको सल्लाह दिए। मैले फिर्ता गर्दा उपकरण अझै पास भएको छैन। तीन महिनाको लागि अर्को अझ बलियो उपचार।

पहिलो भ्रमणको पाँच महिना पछि उपकरणले पाइलोरसको माध्यमबाट तोड्न थाल्यो। "चमत्कार!" डा Mazzeo भन्नुभयो। एक पटक ट्यूब हटाएपछि उहाँले मलाई यो जन्मजात वा कारण हो भनेर बुझ्न धेरै प्रश्नहरू सोध्नुभयो। म रुन थालें: "सायद यो तेल थियो जुन जिजीले मलाई बारम्बार किराहरूको लागि दियो।" डाक्टरले आफ्नो कपालमा हात राखे: "तेल? र तपाईं अझै जीवित हुनुहुन्छ!"। उपचार जारी राख्दै, मैले कहिलेकाहीं ग्यास्ट्रोस्कोपी दोहोर्याँ।

मेरो जीवन बचाउनुहुने डाक्टर माज्जेओलाई धन्यवाद, अब वर्षौंपछि म केही कन्टेन्मेन्ट औषधिले मात्र खानाको आनन्द लिन सक्छु।

.foar,p,16 When someone called her from the balcony her aunt kept her head spinning. They then advised her to take a small glass of ferroquine on an empty stomach. She convinced her husband to buy it and in the morning she gave me a glass too.

Furthermore, superstition also reigned in that house. His uncle always had a headache from the wine he drank, but according to him the cause was someone's evil eye. The wife had to ward him off: she took a plate with water, poured in some salt and a drop of oil and then began with the prichentu for the headache: .foar,i,18 - Oglu biridittu, oglu santissimu, trasi ta sta house and chase away this morocchiu, oglu biriditto get out and

chase away this mammucca... foar,p,16 (Blessed oil, most holy oil enter this house and chase away this evil eye, blessed oil get strong and chase away this devil...).

आशीर्वादित तेलको यो स्लिक विस्तार भयो, तिनीहरूको विश्वास अनुसार, दुष्ट आँखा। त्यसको केही समयपछि कोठाको चारै कुनामा पानी छर्कियो र उनको टाउको दुखाइ हट्यो ।

घाउ निको पार्न माछाको जाललाई तेल र मासुको सानो टुक्रा मिलाएर शोरबा बनाइयो। त्यो डरलाग्दो मिश्रण थियो, तिनीहरूले भने, अचूक! बिहान तिनीहरूले मलाई म्याग्नेसियाको साथ एक गिलास पानी दिए। केहि समय पछि, सबै काँप्दै, म आफैलाई मुक्त गर्न जाडोमा बाहिर जानु पर्यो। जब म निको भएँ, तिनीहरूले मलाई जादुई चालहरू गर्ने महिलाकहाँ पठाए: उनले मलाई टाउकोदेखि खुट्टासम्म डोरी र मेरो तेर्सो हातहरू उहीसँग नापे। यदि एक टुक्रा हराइरहेको थियो भने त्यो वर्षको लागि मृत्युलाई जोगियो।

आफ्नै तरिकाले काकाहरूले भगवानमा, सन्तहरूमा, म्याडोनामा विश्वास गरे पनि। प्रत्येक वर्ष सेप्टेम्बर 8 मा तिनीहरू सहरबाट करिब चालीस किलोमिटर टाढा ब्याक म्याडोनालाई समर्पित अभयारण्यमा टिन्दारी जान्थे। पाँच वर्षको उमेरदेखि नै मैले त्यो तपस्या गर्नुपरेको थियो।

तिन्दारी मन्दिरको तीर्थयात्राको दिन अघिल्लो दिन काकीले चप्पलको चप्पल बनाएकी थिइन् । काका समय बमोजिम शिकार गर्न गए र घरमा एक-दुईवटा जङ्गली खरायो पकाउन ल्याए। राम्रो छाप बनाउन काकीले पनि भरिएको औबर्गिनहरू तयार पारिन्। उसले ऐनामा हेर्यो र कपडाले आफ्नो अनुहार सफा गर्यो। त्यतिबेला "कहाँ छ zazà, मेरो सुन्दरता" गीत प्रचलनमा थियो र मलाई "zizi" भन्ने बानी पर्यो।

बिहान करिब साढे एघार बजे टिन्दारीबाट हामी विहान पुग्यौँ । मेरो कमजोरीका कारण थाकेको र थाकेको, मैले धेरै पटक केही ताजा पानीको लागि सोधें, तर तिनीहरूले अन्य थकित मानिसहरू जस्तै स्टलहरूबाट किन्न सकेनन्: तिनीहरू चर्च नजिकैको एक मात्र फोहरामा लामबद्ध थिए जहाँबाट तातो पानी बग्थ्यो। यसले गर्मी शान्त गर्न मद्दत गरेन।

परम्परा अनुसार, तिनीहरूले चना, फराकिलो सिमी र cannellini सिमी किन्नुभयो, त्यसपछि तिनीहरूले मास गए, Madinuzza प्रार्थना गरे र बाटोमा तिनीहरूले आफ्ना सँगी गाउँलेहरू र मेरा बुवा आफन्तहरूलाई भेटे। दिउँसो हामी वरपरको जैतुनको रूखमुनि खाना खान गयौं। यो लाजमर्दो कुरा हो कि म धेरै थाकेको थिएँ, त्यो दिन वास्तवमा साथीहरूको अगाडि राम्रो छाप बनाउन सधैं स्वादिष्ट खाना थियो। दिउँसोको खानामा चुलोमा पकाइएको जंगली खरायो, जसलाई काका सँधै एक दुई साँझ अघि शिकार गर्न जानुहुन्थ्यो, भरिएको औबर्गिन र खुर्सानी, अंगूर र घरेलु बिस्कुटहरू। घर फर्कन साथीहरूले यातायातको माध्यम लिनुभयो: कार वा घोडा-गाडी। मैले हेरेँ, पहिले नै पैदल फर्कन राजीनामा दिएँ। काका भए मात्रै घोडा चढ्न सकिन्थ्यो, नत्र पीडा हुन्थ्यो ।

अध्याय पाँच - उल्लू

अझै पनि धर्मको विषयमा, मेरो काका एक भ्रातृत्वको सदस्य हुनुहुन्थ्यो, उनीहरूले सान जर्जियोको चर्चमा पाम आइतवारमा स्वीकार गर्ने र कुराकानी गर्ने दायित्व थियो। समारोह बिहान पाँच बजे भएको थियो, पुजारीले पहिले एक चैपलमा सबै पुरुषहरूलाई स्वीकार गरे, त्यसपछि महिलाहरूको लागि कन्फेशनल तिर गए।

जब उनको काकीको पालो थियो, जसले ठूलो कालो सल लगाएकी थिई, उनले आफूलाई सकेसम्म ढाक्नको लागि कपडालाई ग्रेटको नजिक ल्याइन्: यस्तो लाग्थ्यो कि उनले क्यामोमाइल इनहेलेसन लिनु पर्छ। उसले स्वीकार गर्यो र त्यसपछि: - अब तपाईंको पालो - उसले मलाई भन्यो। वर्षभरी कबुली दिन चाहेको भए पनि सकिन्नँ। मेरी काकीले मलाई हप्काउनुभयो: "तिमीले प्रभुको मजाक नगर्नु, वर्षमा एक पटक पर्याप्त छ, अन्यथा तपाईं होस्ट लिने योग्य हुनुहुन्न किनभने तपाईं आफ्नो आँखाले पनि पाप गर्न सक्नुहुन्छ।"

करिब नौ बजे पवित्र मास, भेटघाट र सीधा घर। सामान्य कारणले गर्दा, उनका काकाले गाली गर्न थाले र उनलाई नर्भस खोकी लाग्यो। अवर्णनीय दृश्यहरू भयो: यदि त्यो दिन कुनै कारणले कसैलाई आवश्यक पर्यो भने, उनीहरूले थुक्न सकेनन्, अन्यथा तिनीहरूले प्रभुलाई आफ्नो मुखबाट निकालिदिनेछन्। यदि दुर्भाग्यवश यस्तो भयो भने, उसले जगको ढक्कन लिने, त्यसमा थुक्ने र पानी र चिनीले फेरि तरल पिउने। पवित्र सप्ताहको समयमा, भिक्षुद्वारा आयोजित साँझ प्रवचनमा भाग लिन मानिसहरू रातमा पनि गाउँमा बस्थे। बिहीबार कोलोम्बे तयार पारिएको थियो, पानी र एनेला, एक विषाक्त रंगीन घटक संग उमालेको अण्डा संग विभिन्न आकार मा एक बिस्कुट आटा। उपवासको बिहानको गुड फ्राइडेमा हामीले गहुँको स्प्राउटले सजिएका सबै चर्चहरूमा गयौं, त्यसपछि हामीले

नातिनीका तीनवटा पातहरू (तीव्र सुगन्धसहितको औषधीय जडीबुटी) निल्यौं जसले वर्षभरको कल्याणको ग्यारेन्टी गर्‍यो।

क्रुसमा टाँसिएका येशुलाई चोट पुर्याउनबाट बच्न दिनभर काम गर्नु पर्दैन्थ्यो, यदि तपाईंले सियो सिलाउनुभयो भने डङ्गिनेछ, यदि तपाईंले आफ्नो शरीरमा चोटपटक लाग्ने खतरा देख्नुभयो भने, आदि। त्यो दिनको लागि, मैले जे गरें, मलाई हिट पनि लागेन, नत्र येशू रुनुहुन्थ्यो। शनिबार राति एघार बजे शान्ति र पुनरुत्थान भएको थियो। सबै बच्चाहरूले पुजारीको आशीर्वाद लिन ढुकुर ल्याए र त्यसपछि खाए। म त्यो सन्तुष्टि कहिल्यै हटाउन सकेको छैन किनकि मैले इस्टर पछि मंगलबार आयोजित स्कूल यात्राको लागि दुईवटा अण्डाहरू दिएर ढुकुरलाई बचाउनु परेको थियो। मैले शिक्षकलाई अण्डा प्रस्ताव गर्नुपर्यो। इस्टरको दिन तिनीहरूले मलाई शाही पास्ताले बनेको सानो भेडा किन्नुभयो, सबैभन्दा सानो ताकि धेरै खर्च नहोस्। काका यति कंजूस थिए कि उसले आगोमा बनेको प्यानको कालोले जुत्ता चम्काउनुभयो। यदि मेरी काकीलाई थाहा थियो कि उसले काम पूरा गर्दैछ र उनीहरूले यसको लागि तिरिरहेका छन्, उनले मलाई सल्लाह दिइन्: "तिम्रो काकालाई सोध्नुहोस् कि उसले पैसा ल्यायो।"

उनी र मैले लगभग उसलाई दुई साना दासहरू जस्तै पूजा गर्नुपर्थ्यो जबसम्म उसलाई सारिएको थिएन र उसलाई दश लिर र मलाई पाँच जना दिनुभयो। मैले मेरो पैसा खर्च गर्न सकिन किनभने यो पिग्गी बैंकको लागि निर्धारित थियो। एक पटक मैले मेरी काकीलाई भने कि म लटरी खेल्न चाहन्छु। जित्ने आशा भएकाले उनी सहमत भइन्। मेरो झुट थियो। वास्तवमा मैले मेरा सहपाठीहरूको तुलनामा ड्रेसिङमा पनि कमजोरी महसुस गरें: तिनीहरूसँग स्कर्ट थियो, तर मेरी काकीले तिनीहरूलाई मन पराउनुभएन र मलाई पूरा लुगा लगाउन बाध्य पारियो। तिनीहरू सबैले सेतो, खैरो वा नीलो कपासको घुँडा मोजाहरू लगाएका थिए, मैले सुन्तला रङमा बनाएको मोजाहरूसँग काम गर्नुपर्थ्यो, जुन अन्य भन्दा कम मूल्यको रंग थियो। मैले तिनीहरूलाई लोचदार ब्यान्डद्वारा समर्थित घुँडा माथि लगाइदिँँ, तर सबैभन्दा ठूलो समस्या यो थियो कि, खुट्टा बिना, तिनीहरू घुँडासम्म पुगेका थिए। त्यसमाथि मैले कफसहितको छोटो मोजा लगाएको थिएँ। म पहिले नै पर्याप्त सीमान्तीकृत थिएँ र मैले मेरो लुगाको लागि पनि बाहिर खडा हुनुपर्यो। पाँच लियरको साथ

मैले कक्षामा प्रवेश गर्नु अघि बिहान लगाउने मोजाको अझ राम्रो जोडी किन्न योजना बनाएको थिएँ। त्यो दिन पसल बन्द थियो । म पैसा लिएर घर जान सकिन किनभने मेरी काकीले फेला पार्ने थिए। मैले तिनीहरूलाई खच्चरको ट्र्याकमा ढुङ्गामुनि लुकाउने सोचें। राति पानी पर्यो र, कागजको बनेको, तिनीहरू पूर्ण रूपमा विखण्डित भए, जस्तै मैले भोलिपल्ट बिहान तिनीहरूलाई पुनः प्राप्त गर्न गएको महसुस गरेँ।

पन्ध्र दिन बित्यो र मेरी काकीले मलाई लटरी जितेको हो कि भनेर सोधिन्। तब पनि म इमानदार भइँनँ र हो भनँँ। त्यो पैसा कहिल्यै आएन। गुड फ्राइडेमा, हाम्रो लेडी अफ सोरोजको सम्मानमा जुलुसको क्रममा, शिक्षकलाई भेटेर उनले स्पष्टीकरण सोधे। म लाजले मर्ने थिएँ । स्वाभाविक रूपले उसलाई सबै कुरा थाहा थिएन, त्यसैले मैले मेरी काकीबाट उनको कडा नजरमा दुईवटा थप्पड पाएँ। म सधैं स्वेच्छाले स्कुल जान्थेँ, तर नतिजा खराब भए। कसैले मलाई बुझेन र मलाई सधैं सिफारिसहरूका लागि धन्यवाद दिइयो, त्यसैले मेरी आमा शान्त हुनुहुन्थ्यो कि उहाँहरूले मलाई सधैं अध्ययन गर्न लगाउनुभयो। म बिरालोसँग ठीक थिएँ, जबसम्म एक दिन मातेका काका सहरबाट केही ट्रिप लिएर नआए र जनावरले आफैलाई खुवाउनको लागि एउटा टुक्रा लियो। सिपाहीहरूले छोडेको मस्केट लिएर उसलाई खुला गाउँमा मारे। यो मेरो लागि ठूलो निराशा थियो।

थ्रेसिड गर्दा छिमेकीको खेतबारीमा छाडेको गहुँ र जौको दाना लिन गएँ, झोलामा हालेर खोलामा रहेको श्रीमती टिन्दारा मिलमा लिएर गएँ । त्यसपछि मैले पीठो नोभारालाई मेरी आमाको काकालाई लिएर गएँ, जो दुई साना छोराछोरीसहित विधवा भएकी, बिहान जङ्गलमा दाउरा जम्मा गर्न जान्थे र पीठो ल्याउनेहरूका लागि रोटी बनाउन चुलो बालेर केही पैसा कमाउथेँ र । बच्चाहरू को लागी एक सानो रोटी।

सेप्टेम्बरमा, जब नेभाराहरू पाकेका थिए, म बिरुवाहरूमा चढेँ र स्वादिष्ट फलहरू उठाएँ, तिनीहरूलाई हाँगाहरूबाट हुकले झुण्ड्याइएको उखुको टोकरीमा राखेँ। नेभाराहरू काटेर घाममा सुकाउन छायाँमा राखियो। केहि दिन पछि तिनीहरू सुक्यो। ठूला टोकरीहरूमा रोपेर तिनीहरू जाडोमा खान्थे। ती सुन्दर समयमा, ग्रामीण इलाकाबाट छिमेकी श्रीमती मारिया सुकेको अन्जीर तयार गर्न आइन्। म अक्सर उनलाई भेट्न जान्थेँ। उनी धेरै

सन्तानकी आमा थिइन् । तिनीहरू मध्ये एक, कार्मेलो, मिरगी थियो। बेलाबेलामा ऊ भेटिने अवस्था थिएन । चिन्तित आमा उहाँलाई खोज्न गइन् र म लगभग रमाइलो गर्दै उहाँसँग गएँ।

म पाँचौँ कक्षामा हुँदा शिक्षिकाले हामीलाई "द लिटिल एल्पाइन" फिल्म हेर्न सिनेमाघरमा लैजाने भनेर हाम्रा आमाबाबुलाई जानकारी दिन भन्नुभयो। काकाहरू: "तपाईं त्यो फोहोर हेर्न नजानुहोस्।" उल्टो पुजारीको भतिजाले सुनेको थियो: "तिमीले उसलाई पठाउनु पर्छ, मैले पनि देखेको छैन।" त्यसपछि तिनीहरू सारियो र म जान सक्षम भएँ।

आमाबाट मिठाई लिएर एउटा प्याकेज आयो । मैले केही स्कुल ल्याएको थिएँ । यो अनिकालको समय थियो र मिठाईको पनि अभाव थियो। म पाँचौँ कक्षामा हुँदा मेरी शिक्षिका बहिनीले चौथो कक्षा पढाउनुभयो। उनले मभन्दा गरिब केटीको लागि मिठाई मागेकी जो बिरामी थिए र मैले ती सबै उनको लागि छोडिदिँएँ।

1945 मा मेरो बुबा डोमोडोसोला फर्कनुभयो। मैले उनलाई अप्रिल १९४६ मा फेरि देखेँ र उनीसँगै बच्चाको आशा गरिरहेकी मेरी आमा पनि थिइन्।

मैले मेरा आमाबुवासँग करिब दस दिन खुसीसाथ बिताएँ। म प्रायः मेरा हजुरबा हजुरआमा र काकाहरूलाई भेट्न जान्थेँ, त्यसैले मैले चाहेको जति खाएँ र मेरो हजुरआमाबाट धेरै सोडा पिएँ जसले तिनीहरूलाई बेच्थे। अन्तमा मेरी आमाले मलाई उहाँसँग उत्तरी इटालीमा लैजान चाहन्थे, तर मेरी काकी, सधैं झूटो र स्वार्थी, उहाँले मलाई उहाँको साथ छोड्न राजी गर्नुभयो। म पाँचौँ कक्षामा थिएँ, मेरो कमजोरीलाई लिएर सधैं संघर्ष गर्थेँ। परीक्षाका दिनमा भाइको जन्मको खबर आयो । पूर्णतया खुसी, तर दुखी एकै समयमा, म खुशी र पीडा संग रोजेँ। सायद यसै कारणले परीक्षाको बेला मुख नखोल्दा पनि शिक्षकले मलाई बढुवा गरे । त्यो वर्ष उनीहरूले गाउँमा हाई स्कूल खण्ड स्थापना गरे र मेरा प्राय सबै सहपाठीहरूले यसमा प्रवेश गर्नको लागि प्रवेश परीक्षाको तयारी गरेका थिए। मेरो लागि त्यहाँ कुनै मौका थिएन: मेरा काकाहरू विश्वस्त थिए कि उल्लुहरू मात्र त्यस प्रकारको स्कूलमा उपस्थित थिए। वास्तवमा, एकपटक उनीहरूले हाई स्कूल पूरा गरेपछि उनीहरूले आफ्नो मास्टर डिग्रीको लागि मेसिना जानुपर्ने थियो। मेरो आमाबुवाले किताबको लागि पैसा पठाउने बारे सोचुपथ्र्यो, उहाँहरूले कुनै खर्च गर्नुहुने थिएन। पढाइलाई निरन्तरता दिन चाहेकोले म रोइरहँ ।

त्यसपछि उनीहरूले मलाई दुई वर्षको व्यावसायिक पाठ्यक्रममा भर्ना गर्ने अवसर दिए, जुन दुई वर्षसम्म चलने अत्यन्तै गरिब माध्यमिक विद्यालय हो। सबैभन्दा गरिब मानिसहरू त्यहाँ गए, जे भए पनि मैले स्वीकार गरें। यताउता हिड्दै, बिहान र दिउँसो म पाठ्यक्रममा भाग लिन्थें। विद्यालय मिश्रित थियो: गणित सिकाउने निर्देशकको विरुद्धमा सबैभन्दा डरलाग्दो पुरुषहरूले हात उठाए, उनीहरूले इटालियन र फ्रान्सेली शिक्षकहरूलाई पनि ट्रिप गरे। केटीहरूलाई घरको काम र पुरुषहरूलाई कृषि ज्ञान सिकाइयो। वास्तवमा, हामीले केही पनि सिक्न सकेनौं। लजालु हुनु र सिक्नको लागि ठूलो तिर्खाको साथ मेरो लाभ राम्रो थियो।

विद्यालय वर्षको अन्त्य हुनु अघि शिक्षकहरूले हामीलाई परोपकारी थिएटरको लागि तयार पारेका थिए। मैले सडक अर्चिनको रूपमा लुगा लगाएको उपस्थिति बनाउनुपऱ्यो। काकाको टोपी थियो, चड्डी हराइरहेको थियो। जब मैले मेरी काकीलाई भनिन्, उनले भनिन्: "तपाईं बन्धन राख्ने मूर्ख हुनुहुन्छ।" मैले हिम्मत हारिन: म नाईकी श्रीमती लिजाकहाँ गएँ आफ्नो छोराको ट्राउजर उधारो माग्नु। त्यसोभए प्रदर्शनको साँझमा मैले धेरै ताली र कार्यक्रमका लागि दर्शकहरूमा उपस्थित मेरा काकाहरूको निराशाको बीचमा सडक अर्चिनको रूपमा लुगा लगाए।

दुर्भाग्यवश, ती दुई वर्ष पनि बित्यो र मैले सधैंको लागि स्कूल समाप्त गरें कि म पहिले भन्दा धेरै अज्ञानी रहन्छु।

अध्याय छ - कृपया मलाई माफ गर्नुहोस् (ताराहरूको उज्यालो)

म बाह्र वर्षको थिएँ जब मेरी आमा मेरो बुबा र सानो भाइसँग मलाई भेट्न आउनुभयो जसलाई मैले पहिलो पटक देखेको थिएँ। उसको सानो अनुहार देखेर मलाई खुशी लाग्यो र म त्यो दिनलाई मेरो जीवनको उत्कृष्ट दिन सम्झन्छु। मेरा आमाबाबुले मलाई स्कूलमा फर्कन उनीहरूसँग लैजान कटिबद्ध हुनुहुन्थ्यो, तर मेरी काकीले उनीहरूलाई यो विचारबाट अन्धकारमा अस्वीकार गरिन्: उनले मलाई व्यापार राम्रोसँग सिक्ने सम्भावनाको साथ एक महिलाको रूपमा पठाउनेछन्। अनि यो मेरो इच्छा विरुद्ध भयो। मेरा आमाबाबुले छोडे र म एक मूर्ख जस्तै सिसिलीमा बसें। त्यसबेलादेखि मलाई शान्ति भएन र सधैं गोप्य रूपमा रोएँ। मेरा काकाले भने कि मेरा आमाबाबुले मलाई उनीहरूले जस्तै माया गर्नुहुने थिएन, कि उनीहरूले मलाई छोरी झैं हुर्काए (छोरी पक्कै पनि म जस्तै पीडाबाट गुञ्जिएको हुनुपर्छ)। एक दिन मेरी काकी सहरको सबै भन्दा राम्रो सिमस्ट्रेसकहाँ गइन्, जहाँ मेरी आमाले पनि व्यापार सिकेकी थिइन्, उनलाई सोध्न कि उनले मलाई काममा राख्नुहुन्छ। ड्रेसमेकरले जवाफ दिए कि उनीसँग पहिले नै आठ केटीहरू छन् र संख्या बढाउन सक्दैनन्। भोलिपल्ट उनकी काकीले उनलाई मनाउन केही अण्डा ल्याइन् र उनले भनिन्: - एक महिनामा फर्कनुहोस्, सायद एक जना प्रशिक्षु टुरिन जाँदैछन् र तपाईंको भान्जीको लागि ठाउँ खाली छ -। समयअनुसार, एक महिनापछि मेरी काकीले मलाई प्रयोगशाला पठाउनुभयो। डेढ मिटर भन्दा अग्लो थिइनकी युवतीले मलाई स्वागत गरिन्: "ठीक छ, म तिमीलाई लिएर जान्छु किनकि मलाई तिम्रो लागि दुःख लाग्छ, मलाई लाग्छ कि तिमी गाउँमा बस्नु भन्दा

मकहाँ आउन रुचाउँछौ। तिम्रो काकी संग।" उसको यस्तो सोचाइ पूरै गलत थिएन। भोलिपल्ट आठ बजे म हाजिर भएँ । "प्रयोगशाला सफा गर्न थाल्नुहोस्," उसले मलाई भन्यो, "त्यसो भए भुइँ धुनुहोस्।" कथाले मलाई गन्हाउन थाल्यो । मैले सकेसम्म सरसफाई गर्ने तयारी गरें। म कदमा सानो थिएँ, म बाह्र वर्षको थिएँ, तर म आठजना देखिन्थे।

भुइँ कसरी धुने मलाई थाहा थिएन: ग्रामीण इलाकामा यो ढुङ्गाले बनेको थियो र गाउँमा, जहाँ टाइलहरू थिए, मेरी काकीले यसलाई कहिल्यै नफाल्नुहोस् भनेर धुनुभएन। मैले सक्दो गर्ने प्रयास गरें, तर सिमस्ट्रेसले मलाई गधा भनिन् किनभने मैले राम्ररी धोएको छैन। नौ बजे कामदारहरू आए र नयाँ कारण (सानो केटी) मा चासो लिन थाले। तिनीहरू सबैले मलाई दयालु भावले हेरे। मैले तिनीहरूको भाषण सुनें र जीवनका आवश्यक कुराहरू नबुझेर स्तब्ध भएँ। बेलाबेलामा उनीहरूले मलाई केही सिमस्ट्रेस कामहरू दिए, मलाई गर्न मन नपर्ने कामहरू, पढ्न नसकेकोमा सधैं तीतो थिए। दिनको एउटा सकारात्मक पक्ष थियो: दिउँसो, ग्रामीण इलाकामा फर्किनु पर्दैन, मैले घरमा चुपचाप खाएँ, टेबुलमा रुमाल फैलाए, गिलास, पानीको बोतल र प्लेट मिलाइदिएँ। छोटकरीमा, कडा रोटी र चीजको टुक्रा खानको लागि मलाई सबै साधारण मानिसहरूले जस्तै टेबल सेट गर्न मजा लाग्यो। खाजापछि मभन्दा नौ वर्ष जेठी र सिमस्ट्रेस थिइन्, छिमेकीकहाँ गएँ । उनले मेरो भोलीपनमा मेरो आँखा खोल्न मद्दत गरिन्। उनकी आमा, हात्तीको खुट्टा भएको बहिनी र अर्की अवैध उनीसँगै बस्थे।

Sometimes they invited me to have a bowl of soup. The seamstress asked me to help her do cross-stitch embroidery on children's clothes. Once I had a crisis of sadness and left the job half done. Another time, out of spite, I took the ash from the brazier and sowed it along the staircase. They said: .foar,i,18 "Who eve foar? Will I catch a disease?". .foar,p,16 In the end they understood me and forgave me.

कहिलेकाहीं म अनाथहरूसँग खेलन एन्टोनियानो अनाथालयका ननहरूमा जान्थेँ। मैले तिनीहरूलाई अलिकति ईर्ष्या गरें किनभने तिनीहरूले आफ्नो दिनहरू व्यवस्थित रूपमा बिताए। तिनीहरूले सधैं राम्रोसँग टेबुलमा खाना खाए, त्यसपछि तिनीहरूले खेले र अन्तमा निर्धारित समयमा तिनीहरूले प्रार्थना गरेर आफूलाई भगवानको भक्तिमा समर्पित गरे। मैले सोचे: - भाग्यशाली उनीहरू, उनीहरूका आमाबाबु छैनन् र अझै पनि उनीहरू ननहरूसँग

राम्रोसँग बस्छन्, जबकि मसँग आमाबाबु छन् तर यी भयानक काकाहरूसँग बस्न बाध्य छु - । उनीहरुको थाहै नपाई, पछिको बोरिङ सोधपुछबाट बच्न म गाउँमा बस्ने बुवाआमालाई भेट्न जान्थे । मैले आमाबाबुलाई पत्र पठाउन पैसा मार्गै र मलाई उनीहरूसँग लैजान आग्रह गरेँ।

In November of every year they took me to the Sant'Ugo fair which took place in Piano Vigna. In this location the paternal grandparents set up a shed where they prepared grilled meat and sausages which they sold together with a good glass of wine. For me it was an opportunity to be together with my paternal relatives, taste good meat and drink a colored soda, look at the stalls selling braziers, lanterns, earthenware pots, quarts and .foar,i,18 bumbaelli. .foar,p,16

भोलिपल्ट हामी सान्टउगोको भोजको लागि फेरि बडिया भेचिया गयौं, एउटा सामूहिक, एउटा सानो जुलुस र त्यसपछि फेरि मेरो हजुरबुवा हजुरआमाको पसलमा गयौं जसले मलाई ससेज, रोटी र सोडा प्रस्ताव गरे, यो एउटा सानो बोटलबाट खन्याइयो। आन्तरिक मा।

क्रिसमसअघि एकपटक हामी ३ दिनको लागि मेसिना गएका थियौं। आफन्तसँग सुत्थौं । मलाई उसलाई अलिकति पनि मन परेन: उनले आफ्ना काकाहरूलाई बताइन् कि उनले बजारमा किसानबाट अण्डा चोरेको, उनको ध्यान विचलित गर्दै। चोरी गर्नुहुँदैन भनेर मैले क्याटेकिज्ममा सिकेको थिएँ। साँझ हामी मेरी छोरीसँग मूर्तिहरू बनाउने एकजना सज्जनकहाँ गयौं। उदार हुन, मेरा काकाहरूले मलाई ती किन्न पैसा दिए। कास्ट्राङ्गियाको ग्रीस गरिएको टेबलमा मैले जन्मको दृश्य निर्माण गर्न सक्षम भएँ। शतावरीका हाँगाहरू र केही कपासको फ्लेक्सले मैले एउटा झुपडी बनाएको थिएँ। साँझमा मैले तेलमा भिजेको अखरोटको गोला र बेबी येशूको छेउमा तारको टुकाले सिर्जना गरेको दुईवटा मैनबत्तीको वातावरणको आनन्द उठाएँ। काका मिशेलले पनि यो विचारको प्रशंसा गर्नुभयो र मलाई इनाम दिन चाहन्थे: "Ntoia, दुई काँटिदार नाशपातीहरू छाल्नुहोस्", र मेरी काकी तिनीहरूलाई उनीहरूको ओछ्यानमुनि लैजान गइन् जहाँ तिनीहरूलाई राखिएको थियो।

जब म नोभारामा एकलै सुत्र रोकें, क्रिसमस नोभेनाको समयमा म मेरो छिमेकी एन्टोनिटासँग अन्तुन्जियाटा चर्चमा बिहान 5 बजे आयोजित सेवामा गएको थिएँ। चर्चको पछाडिको भागमा पवित्र व्यक्तिले शुल्कको लागि कुर्सीहरू उपलब्ध गराए। हामीले उनीहरूलाई घरबाट ल्यायौं। फर्कने क्रममा हामीले क्यारोलिनालाई भेट्यौं, इन्जिनियरको धुने महिला, जो पहिले नै सिँढीमुनि बिहानै काम गरिरहेकी थिइन्। त्यतिबेला उनी काठको टब भर्न सान फ्रान्सेस्कोको झरनाबाट ठूलो क्वार्टरसहित पानी लिन गएकी थिइन्। उसले भन्यो: "काउसी, यहाँ पर्खनुहोस्, म हेर्न जाँदैछु कि भाइहरूसँग हिजो राती केही बिस्कुटहरू बाँकी छन्, ताकि तपाईं नाश्ता गर्न सक्नुहुन्छ।" उनी लगभग कहिल्यै खाली हात फर्केनन्। मैले एन्टोनिटालाई माथि आउन निम्तो दिएँ र हामीले ब्राजियर बाल्यौं। जब क्यारोलिनाले खानको लागि अरू केही भेट्टाउन नसकेपछि म कडा रोटीको टुक्रा र एक गिलास "बुम्बेलो" पानी लिन भान्सामा गएँ। हामी 8 सम्म डोली बनाउन रोक्यौं, त्यसपछि हामीले बिदाइ भन्यौं: म कार्यशालामा गएँ, एन्टोनिटा 8 दाजुभाइहरूसँग एकली छोरी थिइन किनभने उनको आमालाई मद्दत गर्न उनको घर गए।

नोभारामा एकलै म नागरिक जस्तो महसुस गरें। म हजुरबुबा टुरीलाई भेट्न जाँदा मैले उहाँको झ्याल सफा गरें र उहाँले मलाई "एउटा स्त्रिया" (टिप) दिनुभयो। म नेल पालिस किन्न गएँ। मैले मेरा काकाहरूलाई भेट्ने महसुस गरेपछि मैले यसलाई हटाउन विलायक पनि किनें। मैले ट्याल्कम पाउडरलाई पाउडरको रूपमा प्रयोग गरें। काश: एक दिन मैले यसलाई मेरो अनुहारमा छोडे र मेरो समस्या, थप्पड र अपमानको माध्यमबाट गएँ। "तपाईंले त्यो फोहोरको लागि पैसा कहाँबाट ल्याउनुभयो?" र मैले भने: "के तिमीले यो पीठो देख्न सक्दैनौ?"। यसैबीच, छिमेकीहरू अर्को छिमेकमा सरेका थिए। एक दिन तिनीहरूले मलाई सर्कसमा जान निम्तो दिए। "मसँग पैसा छैन..." मैले भनें। तिनीहरूले मलाई उधारो दिए। दिउँसो नाविकहरू प्रयोगशालामा शोको आनन्द लिन: ट्रापेजमा बाँदरहरू, घोडाहरूमा सवार बच्चाहरू, हात्तीहरू, जोकरहरू, पहिले कहिल्यै नदेखेका चीजहरू। दुर्भाग्यवश मैले 8 lire प्राप्त गर्नुपयो।

केही दिन पछि, म कास्ट्राङ्गिया जाँदै गर्दा, सान साल्भाटोरमा मैले किसानहरूबाट किनेको तरकारीले भरिएको झोला लिएर सहपाठीकी आमालाई भेटें। उसले मलाई सहर फर्कन

सक्छु कि भनेर सोध्यो (समयको मानसिकताले गर्दा उसलाई आफ्नो झोला लिएर स्कायरमा जान लाज लाग्यो!) टिपबाट केही पैसा कमाउने सोचमा म सहमत भएँ। दुर्भाग्यवश, कठिनाइसँग उनको घर पुगेपछि, उनले मलाई चारवटा बदाम दिए। मैले हिम्मत हारेको छैन। मैले फन्टिनाकी एक महिलालाई डोली बेचेर एक लिरा कमाएको छु। मैले खुट्टा र हातहरू तारद्वारा सारिएको कार्डबोर्ड Pinocchios बनाए। केही बच्चाहरूले तिनीहरूलाई केही सेन्टमा किने। अर्को विचार: गरीब बच्चाहरूको लागि सनग्लास। म बारको अगाडि पारदर्शी रंगीन क्यान्डी र्यापरहरू खोज्दै थिएँ। चिनीको कागजको साथ मैले फ्रेम काटें र अन्य सेन्टहरू पुनः प्राप्त गर्न सक्षम भएँ। दुई महिनापछि मैले ८ लिर फिर्ता गर्न सफल भएँ।

बुढाबुढीको उमेर भए पनि पाँच वर्षको उमेरदेखि नै दम र हर्नियाको समस्या देखिए पनि उहाँको छोरी उहाँलाई भेट्न नगएकोले गाउँमा आफूलाई विचलित गराउन खोज्नुभयो। उहाँकी बुहारी मेसिनाबाट आइपुग्दा दुई ग्रीष्म महिनाहरूमा उहाँ ठीक हुनुहुन्थ्यो: उहाँले आफ्नो लुगा धुनुभयो र वर्षभर जम्मा भएका सबै चीजहरू सफा गर्न घरलाई उल्टो पार्नुभयो।

हामी भेट्दा उसले मलाई भन्नुहुन्थ्यो: "तिम्रो काकी बेइज्जत हो, तिमीले गरिब बुढालाई फोहोरमा यसरी पीडा दिन सक्दैनौ।" साँझ म रिपोर्ट गर्न गएँ, तर काकीले भाउजुको आलोचना गरिन्:- उनी नागरिक हुन्, आफूले चाहेको कुरा आफै सोच्न सक्छिन्-। र मैले जवाफ दिएँ: "तिमी सहि छौ, मैले तपाईंले गरेको सरसफाई देखेको छु: तपाईंले पिसाबलाई एसिडले धुनुभयो र त्यो फेरि चम्किलो भयो।" यस बिन्दुमा उनले मलाई थप्पड दिए किनभने यी चीजहरूको बारेमा कुरा गर्नु हुँदैन र म घृणित थिएँ।

एक दिन मेरो हजुरबुवाले मलाई केही पैसा दिनुभयो र मैले एउटा गीतको पुस्तक किनँ जसको बारेमा कार्यशालामा केटीहरूले कुरा गरिरहेका थिए। केही बेर लुकाउन सकिन तर एक साँझ मसँग समय थिएन र काकाले ध्यान दिएर गाली गर्न थाल्नुभयो: - यो कुरूप फोहोर पनि, अब तपाईं बदमाश बन्दै हुनुहुन्छ -। ती शब्दहरूमा मैले उसको अनुहारमा प्याँकिदिएँ। उसले मेरो विद्रोहको दृष्टि गुमायो, मेरो ट्राउजरको बेल्ट तान्यो र मलाई हिंस्रक पिट्न थाल्यो। म करिब तेह्र वर्षको थिएँ र उनले आफ्नी श्रीमतीलाई भनेका थिए: - मैले सुनेँ कि एउटी केटी उत्तरी इटाली जाँदैछिन्, तिमी भान्जीलाई साथमा गाउँ जानुहोस् र उसलाई

आमाबुबाकहाँ पठाउनुहोस् -। त्यो पल मलाई खुसी लाग्यो, मैले पिटेको पीडा पनि बिर्सि, त्यसपछि म गएर सोच्दै घाँसमा बसें। अँध्यारो पर्न थालेको थियो, रातको छायाँ रुखका हाँगाहरूमा छिर्दा र खोलाबाट हल्का चिसो हावा आयो ।

म अखरोटको रूखमा झुकेर बादललाई हेर्दै सुतेँ। मैले धेरै सपना देखे, रंगीन सपनाहरूको झुण्ड। हल्का हावाले मेरो अनुहार छोयो । मैले आँखा खोलेँ र अनौठो कुरा मैले त्यो ठाउँलाई माया गरेँ जुन मैले सधैं घृणा गरेको थिएँ र मैले अचम्मको साथ पहिलो पटक महसुस गरेँ कि यो ताराहरूको प्रकाशले मात्र उज्यालो हुन्छ। मैले आफैलाई यो परित्यागको अवस्थामा जान दिएँ, मैले फेरि सपना देखे। रहस्यमय तरलता जस्तै खुशी मेरो सानो शरीरमा थोपा थोपा भित्र पस्यो। म प्यारो बच्चा थिएन। मेरा खुट्टाहरू चाउरी परेका थिए, किनभने तिनीहरू नदीको तीखो ढुङ्गाहरूमा हिँडेका थिए, तर मेरो सम्पूर्ण शरीर, र मेरो आत्मा पनि अब मीठो र कोमल लाग्ने सबै कुरालाई घृणा गर्ने बानी परेको थियो। तर म स्वीकार गर्छु कि त्यो साँझको छोटो निद्रा अद्भुत थियो र मैले फेरि कहिल्यै फेला पारेन। सायद त्यसैले होला आज पनि सम्झिरहेकी छु । अचानक एउटा हात मेरो काँधमा राखियो, काकी एन्टोनिया आइपुग्यो र आफ्नै तरिकामा, अचानक मलाई ब्यँझाउनुहोस्: "हामी घर जाऔं। हामी पुग्दा, तपाईंले आफ्नो काकाको हातमा चुम्बन गर्नुहुनेछ र उहाँलाई भन्नुहुन्छ - कृपया मलाई माफ गर्नुहोस् -"। र त्यस्तै भयो।

त्यो साँझ म काँप्दै ओछ्यानमा गएँ, त्यो रात म सुत्न सकिन र दिनको उन्मत्त प्रत्याशामा घण्टा बिताएँ। यदि म यो महसुस नगरी निद्रामा चिप्लिएँ भने, म अचानक एक कल वा चेतनाको झटकाले चकित हुनेछु, जसले मलाई ब्यँझनु र पीडामा हुन आवश्यक छ र मलाई कुनै विश्राम दिँदैन। रातको अन्धकारले भित्ताहरूमा तानिएका राक्षसहरूलाई हेर्दै आँखा खोलेर बाँकी समय बिताएँ र केही गर्न सक्ने शक्ति नभई रोएँ र रोएँ। तर यो दुखद रोएको थिएन, यो केहि थियो जुन मैले बुझ्न सकिन। भोलिपल्ट म प्रयोगशालामा गइँ किनभने मेरो शरीर नक्सा जस्तो देखिन्थ्यो, धेरै चोट लागेको थियो। म एक हप्ता पछि मात्र फर्केँ जब संकेतहरू फीका हुन थाले।

अध्याय सात - एमिलिया

आइतवार दिउँसो म केही साथीहरूसँग अनाथालय गएँ: एक ननले केही सान्दर्भिक चुटकुलेहरूका साथ राम्रो तरिकाले हामीलाई सुसमाचारको व्याख्या गरिन्। त्यो घन्टा खुसीसाथ बिताउन पाउँदा कस्तो आनन्द। एक दिन उनले हामीलाई मेसिनाका विशप पुष्टिकरणको लागि अक्टोबरमा आइपुगे बताए।

- यदि तपाईं यो संस्कार चाहानुहुन्छ भने आफ्नो हात उठाउनुहोस् ताकि म यसलाई मुख्य धर्मगुरु मोन्सिग्रोर साल्भाटोर अब्बाडेसालाई बताउन सकूँ। - के गर्ने थाहा छैन, मैले डराएर मेरो हात उठाएँ। केही दिनपछि मैले जिजीलाई भनेँ । उनी लज्जित भइन्: हामीले गॉडमदर खोज्नुपर्छ। मैले उनलाई पोस्टम्यानकी छोरी मिस रीना, एउटी जवान शिक्षिकालाई प्रस्ताव गरें। हामी उहाँलाई कसरी सोध्न सक्छौं? भोलिपल्ट हामी उनको घरमा गयौं र उनले राजी गरे। अक्टोबर 9, 1948 दिउँसो म मेरा साथीहरूसँग मदर चर्चमा स्वीकार गर्न गएँ। भोलिपल्ट बिहान म मेरी देवी आमाको घर गएँ, जसले मलाई सानो मुटुले बुनेको फिलिग्री ब्रेसलेट दिनुभयो। म रमाउन थालें । ११ मा हामी चर्च गयौं। विशप आइपुगे र पवित्र मास मनाउन थाले। अन्तरालमा हामी सेन्ट्रल नेभमा लाइन बस्यौं र एक एक गरेर उहाँले हामीलाई पुष्टि गर्नुभयो। एक पटक मास सकिएपछि, काकाहरूले आफ्ना देवी आमालाई कफी पनि प्रस्ताव गरेनन्। उनीहरूले उनलाई 'कमारे' भन्दै अभिवादन गरे ।

I remember that as a child, when we returned from Castrangia, before arriving in the village there was a chapel dedicated to the Savior. The zizi stopped for a moment and said in a loud voice .foar,i,18 "oh mothers, oh mothers...". .foar,p,16 I thought it was a prayer. When I became older I

understood that she instead called her deceased mother, as the cemetery was located just above the chapel. I had never visited the cemetery because zizi didn't even go for the feast of the Saints. I knew that on that occasion people bought flowers from Miss Signorino in a place called "Fussadello" and went almost in procession to decorate the tomb of their loved ones. Once I proposed to zizi: "Why don't we go and visit your mother's grave too?".

She replied that she would be sorry. - It is useless to invoke .foar,i,18 "mothers - mothers" .foar,p,16 if you don't want to bring her even a flower. - At these words she almost moved. We went to Fussadello to buy some chrysanthemums. On All Saints' Day I went to call grandfather Turi to take us to the tomb of "mothers", for me grandmother Rosa. My grandfather had recently had that tomb rebuilt because during the war the only bomb that fell in the cemetery had destroyed it.

Even though I was proud to have won another battle, my thoughts were with my parents day and night. I tried to distract myself when I was in the lab. I began to enjoy sewing: I prepared the wadding for the shoulder pads, I blew on the charcoal iron. When the iron was hot the big girls ironed the pieces to make clothes. To keep it taut, weights sewn between two ribbons were placed in the hem. I went to buy them from my godfather who sold rifle material. They were pellets that I had to flatten with the hammer. Sometimes I even flattened my fingers... Meanwhile, Mrs. Orlando held paid cutting courses for the older girls. I was sitting far away but I was listening to understand something from the lessons. Once the uncles said that we would go to Fantina to visit the "commare" and the "compare", those who slept with us when they came to Novara for important errands. Once the godmother asked zizi "How old are you?" And she said: .foar, i, 18-I'm blind to my eyesight, I don't think about it-.foar, p, 16 (if I didn't have sight, I don't remember).

With grandfather Turi's tip I went to buy a piece of green fabric, to test my ability I made a skirt. The day of departure for Fantina arrived (two hours on foot). We got up at 4. I wanted to surprise Zizi by wearing my skirt. It was so narrow I almost couldn't walk. When they saw my creation they began to say: - We raised it and now that it starts to grow it acts like an owl. It makes us ashamed. And I pointed out: "I'm not taking this away, if you want it's like this, otherwise, you go!" But in my heart I thought "how can I walk in such a tight skirt...". We arrived at our destination anyway. The commare asked where I had had such a beautiful skirt made. .foar, i, 18-Sa figi illa-.foar, p, 16 (she made it herself) she replied zizi. - So when we have to sew something we come to her -. Owl pride...

कहिलेकाहीं शहरमा मैले चीजहरू देखेँ जसले मलाई दुःखी बनायो। एमिलिया बहिरा थिइन्, सायद घरबारविहीन। लगभग हरेक दिन ऊ म बसेको सडकबाट गुज्रथ्यो। यदि उसले कसैलाई भेट्यो भने उसले आफ्नो हात आफ्नो मुखमा राख्यो। कहिलेकाहीं मानिसहरूले उनलाई रोटीको टुक्रा प्रस्ताव गरे, तर त्यहाँ ती व्यक्तिहरू थिए जसले बेइमान रूपमा उसलाई चीजको क्रस्ट दिए र त्यसपछि प्रतिक्रिया हेर्न लुकेका थिए: गरीब केटी ढोकाको खुट्टामा बसे र भित्तामा आफ्नो टाउको ठोक्यो। एक दिन धागो लिन पसलमा जाँदा मैले अन्टोनियो, अन्धा मानिसको ठूलो आवाज सुनें। शहरको शीर्षमा अवस्थित एबेबाट, उनले सार्डिनहरू आइपुगेको घोषणा गरे। मैले छोडेको मेरो हजुरबुबाको टिपबाट केही लिरा लिएर, म एक दुई औंस किन्न माछा बजार गएँ। दिउँसो मैले कोइलाले चुलो बालें, सार्डिन पकाएर चिनीको कागजको टुकामा राखें। जब मैले इमिलिया पास देखेँ मैले तिनीहरूलाई दिएँ। उनले अचम्मका साथ उनीहरूलाई हेरिन् र मलाई धन्यवाद दिन हल्का मुस्कुराइन्। मैले उसलाई सामान्य ढोकामा बसेको देखेँ, उसको टाउको भित्तामा ठोकेको होइन, तर आफ्नो पातलो औंलाहरू उसको मुखमा राखेको थियो। त्यो दिन मैले खाइनेँ: मेरा काकाहरूले मेरो पहलहरू बुझ्न नपरोस् भनेर मैले बाँकी अंगहरूबाट चुलो सफा गर्नुपयो।

एन्जेला आफ्नो छोरा निनोसँग दिउँसो त्यो सडकमा गएकी थिइन्, एक अपाङ्ग व्यक्ति जो हिँड्थे तर इशारामा बोल्छन्। उनीहरू बाल्टिन लिएर अनाथालयबाट सुप लिन गए । एक दिन निनो आफ्नो बाल्टिन लिएर एकलै थिए, मेरो घर नजिकै दुई जना केटाले उसलाई

लुकाएर भागे। उसले आफ्नो पाइन्ट तान्न सकेन। उनी अन्दरवियर बिना थिए। म डराउँदै उसलाई लुगा लगाउन तल गएँ। मैले पहिलो पटक नाङ्गो मान्छे देखेको थिएँ। धिक्कार छ काकाहरूले थाहा पाएको भए घोटाला हुन्थ्यो।

In one of the many letters sent to my parents I had expressed the desire for a wristwatch. Having learned that Mrs Agostina had come from Domodossola, I went to see her. As soon as she saw me she hugged me and she gave me a package sent by my parents. I opened it and to my surprise I found a brown lamb fur coat with curls as big as a finger, a felt hat and a box with a watch. I was trembling with joy as the lady placed it on my wrist. She gave me a glass of water to pick me up and I ran home. The next day when my uncles came to Novara they said that if I wore that fur they would think I was crazy: no one in town owned anything like that. I wore it with pride anyway. I would roll back my sleeve to let everyone notice the little watch. I often gave it rope, so in a short time it broke. Going to Castrangia I met some elderly people who asked me the time. To avoid making a bad impression, I looked at the now irremediably broken watch and said that I had forgotten to wind it. .foar,i,18 - Thank you very much - .foar,p,16 They greeted me and continued on their way.

मेरा साथीहरूको तुलनामा म सानो र पातलो थिएँ, तिनीहरू सबै "विकसित" थिए। पत्रमा मेरी आमाले जिजीलाई सोधिन् कि म मेरी बहिनी रोजा जस्तै "विकास" भएको छु। तर जिजीका लागि यी कुराहरूको बारेमा कुरा गर्नु वर्जित थियो। उसलाई थाहा थिएन कि मलाई जीवनको बारेमा सबै थाहा छ। सधैं जस्तै विद्रोही, मैले उसलाई भनें "म कुपोषित छु किनभने म 'मिस' छैन"। अनि उनी :- के भन्दैछौ ? हामीले तपाईंलाई सधै साथ दिएका छौं। एक साँझ म कास्ट्राङ्गियामा सुतिरहेको थिएँ र मलाई बिरामी महसुस भयो। म चिसो पसिनामा थिएँ। यो अन्त्य हो भनेर सोच्दै, मैले प्रार्थना गरे, रोएँ र अन्धकारमा केही थोपा पिसाब गर्न गए। र तिनीहरूले भने: "यदि तपाईं एक पटक उठ्नुभयो भने म तपाईंलाई हिकार्उनेछु!"। सायद टिन्दारीको म्याडोनाले मलाई जोगाएको थियो। म परालको गद्दामा फर्केर निदाएँ। भोलिपल्ट नोभारा मिस असुन्ताको प्रयोगशालामा मलाई सामान्य भन्दा पहेंलो देखे। जब वेट्रेसले हरेक

बिहान जस्तै टोस्ट गरिएको स्लाइससहित कफी र दूध ल्याइन्, उनले मलाई पनि केही प्रस्ताव गरिन्।

अध्याय आठ - निगलको उडान

नोभारामा धेरै समय बिताएपछि, जीवन परिवर्तन भएको जस्तो देखिन्थ्यो: सायद म हजुरबुबा टुरीलाई भेट्न गएको हुनाले र दिउँसो उहाँसँग खुसीसाथ कुराकानी गरें। उसले मलाई आफ्नो जीवनको बारेमा धेरै कथाहरू सुनायो र आफ्नो अस्तित्व एक पटक कति गाह्रो थियो। यसबाहेक, नोभारामा बस्दा मैले सहरमा भएका महत्त्वपूर्ण घटनाहरू हेर्ने मौका पाएँ। सबै भन्दा माथि, ठूला धार्मिक कार्यहरू, जुलुसहरू, बप्तिस्माहरू, पुष्टिकरणहरू, तर विवाह समारोहहरूले मलाई उत्प्रेरित गर्यो। त्यसबेला साँझमा विवाहहरू मनाइन्थ्यो, म प्रायः सधैं मेरा साथीहरूसँग सान निकोलाको चर्चमा घुम्न गर्थेँ।

एक साँझ मैले एउटी दुलहीलाई सेतो लुगा लगाएर आफ्नो बुबासँगै बाहिर निस्केको देखें। हिउँजस्तै सेतो, पुतलीजस्तै देखिन्थी, कति सुन्दर थिइन् ! कार्मेलिनाले फिलिपोसँग विवाह गरेकी थिइन्। मैले पूर्णतया सहानुभूति दिए र दिवास्वप्न: "कसलाई थाहा छ, एक दिन यो मलाई पनि हुन सक्छ ..."।

ती दिनहरूमा मलाई अनौठो संवेदनाहरू थिए, हावामा केही नयाँ र अनौठो थियो, मसँग पूर्वसूचनाहरू थिए। म बेचैन थिएँ र एउटा असाधारण घटनाको पर्खाइमा थिएँ। र वास्तवमा घटना आउन धेरै समय थिएन। मध्याह्न करिब पोस्टम्यान प्रायः आइपुग्थ्यो। जुनमा एक दिन

मैले उसको स्वर चिच्याएको सुनें: "क्याम्पो, त्यहाँ मेल छ"। मैले चिठी लिएँ, यो बाट आयो ... डोमोडोसोला! आमाले बहिनीलाई चिठी लेख्नुभयो ।

मैले झन्डै फाटेर नपढदासम्म मैले यसलाई अचानक खोलें, त्यहाँ एउटा समाचार थियो जुन मैले मेरो जीवनभर पखिरहेको थिएँ: सेप्टेम्बर 12 को वरिपरि मेरी आमा मलाई उठाउन र उत्तरतिर लैजान सिसिली आउँदै हुनुहुन्छ! अहिले सम्म म एक युवती थिएँ, भविष्यले मलाई पखिरहेको थियो र मैले जागिर खोज्नुपर्ने थियो। मेरी काकीको प्रतिक्रिया थाहा पाएर, विवेकपूर्ण रूपमा मैले त्यो चिठी एउटा जारको फेदमा लुकाएँ जसमा फोहोरको समुद्र थियो: यदि जिजीले यसलाई पढेको भए, बिचरा म... कहिलेकाहीं अंकल मिचेरिलो, जब उनी थिएनन्। बस्तीमा काम गर्दै नोभाराको पसलमा आउँथे । कहिलेकाहीं ऊ जिजी लिएर आउनुभयो र डराउँदै भन्नुभयो: "तपाईंकी आमाले केही समयदेखि लेख्नुभएको छैन, उहाँलाई केहि भएको हुनुपर्छ ..."। अर्कोतर्फ, मलाई डर थियो कि अर्को पत्र केही संकेतको साथ आउँछ। एक दिन, वास्तवमा, एक आइपुग्यो, तर सौभाग्यवश सिसिलीको यात्राको लागि कुनै संकेत बिना। ग्रीष्म बिस्तारै मेरो लागि चिप्लियो, म त्यो उन्मत्त पर्खाइको अन्त्यको लागि पर्खन सक्दिन। कामले मलाई आमाको आगमन सम्म सोच्न र समय बिताउन मद्दत गर्यो। अगस्ट 15 मा धारणाको पर्वको लागि सबै मानिसहरू आफ्नो भव्यता देखाउन चाहन्थे र प्रयोगशालामा त्यहाँ सधैं धेरै गर्न को लागी थियो, सामान्य भन्दा बढी: धेरै महिलाहरू लाई आफ्नो नयाँ पोशाक देखाउन चाहन्थे। अगस्ट 13 आफ्नो लुगा सिलाउन सक्ने कामदारहरूलाई समर्पित थियो।

मैले zizi लाई मेरा साथीहरूसँग मिल्दोजुल्दो हुन कपडा किन्न आग्रह गरेको थिएँ। उनी सहमत भइन् र मैले नीलो नट डिजाइन भएको सस्तो बेज कपडा रोजें। कार्यशालामा रहेका युवतीले मेरो लागि यसलाई काटिन् र एक वृद्ध कामदारलाई सिलाउन मद्दत गरिन्। पार्टीको दिनमा मैले पनि सबैजस्तै नयाँ लुगा लगाएकी थिएँ ।

त्यहाँ फन्टिनाबाट आएका केही चिनजानहरू पनि थिए। तिनीहरूमध्ये एकले मेरो प्रसिद्ध टाइट स्कर्ट देखेको थियो। उसले कपडाको टुक्रा ल्यायो र जिजीलाई सोध्यो: "तिम्रो भान्जीले मेरो लागि लुगा बनाउनु पर्छ, उनी यसमा धेरै राम्रो छिन्!"। मैले उसको नाप लिएँ। मेरो दिमागमा मिस असुन्टाले ग्राहकको लागि बनाएको मोडेल थियो। मैले यसलाई काटेर प्रयास

गर्न केही समय मार्गौं। "ठीक छ, कपडा थोरै भारी छ, शरद ऋतुको लागि उपयुक्त छ। म सेप्टेम्बर २० मा आउनेछु।"

यसैबीच, प्रयोगशालाकी एउटी केटी कार्मेलिनाले आफ्ना सबै साथीहरूसलाई आफ्नो विवाहमा निमन्त्रणा दिए, सेप्टेम्बरको एक साँझ म्याट्रिक्सको चर्चमा मनाइयो। जिजीको अनुमति लिएर म समारोहमा गएँ । पाहुनाहरूमध्ये डोमोडोसोलाकी एउटी महिला पनि थिइन् जसले आफ्नो आसन्न प्रस्थानको घोषणा गरिन्: "कन्सेटिना, नोभारामा तपाईंको दिनहरू गनिएका छन्। तपाईंको आमा छिट्टै तपाईंलाई लिन आउँदै हुनुहुन्छ।"

भरपुर खाजा खाएपछि म खुसी भएर घर फर्किएँ । दिन बित्दै गए र सेप्टेम्बर ८ गते टिन्डारी पर्व आयो, त्यो साल खोलाबाट गुञ्जिएको धेरै लामो बाटो पहिलो पटक जत्तिकै कठिन र असीमित लागेन, उड्दैछु जस्तो लाग्यो । कास्ट्राङ्गिया फर्किएपछि १२ गतेसम्म प्रयोगशाला बन्द रहने भनी आविष्कार गरिएको बहानामा म केही दिन बस्ने जिजीलाई जानकारी गराएँ, त्यो बिहानै मेरो मुटु धड्किरहेको थियो । छिमेकीकहाँ लैजानका लागि हामीले केही अन्जीरहरू उठायौं र नोभारातिर लाग्यौं। आधा बाटोमा मैले आमालाई टाढैबाट खच्चरको ट्रयाकबाट ओर्लिरहेको देखें। म दौडेर उसको छेउमा गएँ र मेरो साना पाखुरामा भएको सम्पूर्ण शक्तिले उसलाई अँगालो हालें। Zizi चिच्याउन थाल्यो "तिमी एक्कासी किन आयौ? के तपाईं कन्सेटिनालाई लैजान सक्नुहुन्छ जस्तो लाग्छ?"। "हो - आमाले जवाफ दिनुभयो - हामी तीन दिनमा जाँदैछौं।" "तपाईंले सक्नुहुन्न, तपाईंले Fantina को एक महिला को लागी पोशाक तयार गर्नुपर्छ"। मलाई रोक्नको लागि यो अर्को बहाना थियो। उनी लगातार चिच्याइन् । म आँलाले आकाश छुन्छु। हजुरबुवा तुरीलाई भेट्न नपाउँदा मेरो एउटै पश्चाताप हुने थियो ।

१४ गते साँझ हामीले खाना खायौं । जिजीले मेरी आमाको अपमान गर्न मात्र आफ्नो मुख खोल्थो: "तिमीले उसलाई मबाट टाढा लैजाने हिम्मत कसरी गर्यौं, तिम्रो मन छैन, तिमीले मलाई धेरै पीडा दिन्छौ, म तिमीलाई दिदी मान्दिन।" मैले पहिलो पटक मिचेरिलोलाई आँसुले देखें। यसको काठ जस्तै कडा र कडा खोल मुनि, मानवताका केही थोपाहरू कैद थिए। अर्कोतर्फ, म संगमरमर जस्तै चिसो भइसकेको थिए र कति पनि सार्न सकिन।

मलाई रातमा एक झलक निद्रा लागेन, हजारौं विचारहरूले मेरो दिमागमा अराजकतापूर्वक एकअर्कालाई पछ्यायो र म बिहानको आगमनको लागि पर्खन सकिँदैन त्यसैले म छोड्न सक्छु। आमाले "cauzi i lupi" (उल्फ ट्राउजर) उपनाम दिएका सज्जनबाट ट्याक्सी अर्डर गर्नुभएको थियो। बिहानै हामी उठ्यौं, कार्डबोर्डको सुटकेसलाई अन्तिम छोएर काकाहरूलाई बिदाइ गर्यौं। जाँदा, मेरी काकी आँसु झार्दै आफ्नो कोठाबाट बाहिर निस्किएन, आफ्नो कपाल झर्दै, र मेरी आमाको खुट्टामा प्याँक्टै बिन्ती गर्दै: "अब म आफैलाई मार्नेछु र तपाईंको अन्तस्करणमा मृत्यु हुनेछ। जिन्दगी! प्लीज, तिमीलाई म घुँडा टेकेर सोध्छु- उसले भन्यो- म गरिब महिला मात्र हुँ, एकलै र झुटो श्रीमानले जनावर जस्तै व्यवहार गरेको, मलाई कसैले माया गर्दैन। मेरी बहिनी, म तिमीलाई सोध्छु कि उसलाई बाट टाढा नलिनुहोस्। मलाई, दया गर, मलाई एकलै छोड्ने तिमीलाई कुनै अधिकार छैन, उनी हाम्रो बीचमा फूलझैँ हुर्किएकी छिन् र अब कुनै कृतज्ञता छैन!"

बिग्रिएको कपाल र माटोले टपकिएको अनुहारको साथ, उनले सम्पूर्ण ब्रह्माण्डलाई सराप्टै जमिनमा मुक्का हाने। मेरी आमाले उहाँको बहिनी खतरनाक भएको र आफ्नो दिमाग गुमाउँदैछ भनेर बुझ्नुभयो, उनी अधीर भइन्। जे होस्, उनी सरिनन्, उनले आफूलाई दयाले सार्न दिइन्, उनी आफ्नो भ्रममा बहिरा थिइन्, उनले टाढा हेरिन् र उनको नाटकको अन्त्यको लागि पर्खिन्। जब मेरी काकीले थाहा पाए कि मेरी आमा अडिग हुनुहुन्छ, उहाँ हामीलाई अन्तिम बिदाइ अस्वीकार गर्दै आफ्नो कोठामा पसनुभयो। अकस्मात् हामी छाड्यौं, उनी सडकमा सराप्टै फर्किइन्, हामी टाढा जाँदा हामीले उनको सानो कालो बल बनेको देख्यौं जुन ढुङ्गाहरूसँग मिसिएको थियो। सायद म उनीप्रति निर्दयी थिएँ, बच्चाहरू मात्र हुन सक्छन्, तर मलाई याद छ कि आमाको हातले सुरक्षित गरेको उनको घरबाट हिँड्दा, जब मैले देखे कि उनी मेरो नजरबाट गायब हुन लागेकी छन्, मेरो सारा आक्रोश एकाएकमा परिणत भयो। स्नेह र मैले उनको लागि अनुकम्पाको भावना महसुस गरे (मैले पछि थाहा पाएँ कि उनी केही महिनासम्म सडकमा म मरेको जस्तो रोइन्)।

पियाजा बर्टोलामीमा ट्याक्सीको ढोका खोलियो। झ्यालबाट मैले सहरको अन्त्यसम्म देखेका सबैलाई हात हल्लाएँ। यात्राको क्रममा मैले मनभित्रको पनोरमा र बिस्तारै मेरो नजरबाट टाढा सर्दै गरेको देशलाई मनमा पीडा लिएर हेरेँ, समुद्र नदेखेसम्म हामी धेरै बेर चुपचाप

बस्यौं। अहिले सम्म म नोभाराबाट टाढा थिएँ, निश्चित रूपमा! मेरो दिमागमा विरोधी विचारहरू लड्यो र मैले तिनीहरूलाई नियन्त्रण गर्न सकिन, त्यसपछि मेरी आमाले मलाई स्याहार गरिन्, हामी आइपुगेको चेतावनी दिँदा म ब्युँझिएँ। त्यसपछि मैले त्यो देशलाई तीव्रताका साथ माया गर्ने जुन मैले लामो समयसम्म दुःखी जीवनको कारणले घृणा गरेको थिएँ। Vigliatore स्टेशन मा ठूलो भ्रम थियो, हामी जस्तै धेरै आफ्नो कार्डबोर्ड सुटकेस र अन्य झोला लिएर उत्तर तर्फ प्रस्थान गर्दै थिए।

समुद्रबाट पातलो हावा आयो र मैले मेरो ओठमा नुनको स्वाद महसुस गर्ने। मैले पहिलो पटक महसुस गरेको सुन्दर अनुभूति। आधा घन्टासम्म रेलको पर्खाइमा थियोँ। मेरो लागि यो नयाँ हावा थियो। मानिसहरूले लोकप्रिय गीत "प्रोफेसर, मलाई भन्नुहोस् कुन पहिले आयो, कुखुरा कि अण्डा।" सबैजना महाद्वीपमा छुट्टी मनाएर फर्किरहेका थिए। एकपटक हामी मेसिना आइपुगेपछि मैले फेरी डुङ्गामा चढेका गाडीहरू अचम्मका साथ देखें। यो सेप्टेम्बरको मध्य थियो र स्ट्रेट माथिको निलो आकाशमा हजारौं निगलहरू घुमिरहेका थिए। तिनीहरूको उडानको साथ तिनीहरूले मेरो सपना बुनिरहेका थिए: अन्ततः मेरो परिवारसँग बस्न फर्कने। मैले त्यो उज्यालो पृष्ठभूमिको केन्द्रमा परमेश्वरलाई हेर्ने प्रयास गर्ने र, मैले उहाँलाई नदेखे तापनि, मैले मेरो सानो आत्माको तलबाट उहाँलाई धन्यवाद दिएँ। अनगिन्ती घन्टापछि हामी रोममा चढ्यौं, धेरै घण्टाको प्रतीक्षा पछि, मिलानको लागि रेल, जहाँ डोमोडोसोलाको लागि अर्को रेल परिवर्तन थियो। यो एक सपना थियो। त्यो रेलमा, मेरी आमाले आफूले चिनेका धेरै मानिसहरूलाई अभिवादन गर्नुभयो। सबैले उनी कहाँकी हुन् र उनीसँगको केटी को हुन् भनेर सोधिरहेका थिए। उनको अर्को छोरी पनि छ भन्ने थाहा थिएन।

मैले परिदृश्यहरू अवलोकन गर्ने: मैले अचम्मको साथ लेक म्यागियोर र टापुहरू, त्यसपछि पहाडहरू देखे। मैले सहर पहाडले घेरिएको उपत्यकामा रहेको थाहा पाएर हामी आइपुग्दा कति समय भयो भनेर सोधें। हामी बिहानै डोमोडोसोला आइपुग्यौं। आकाश खरानी थियो, गल्लीहरू पनि अँध्यारोले रङ्गिएको देखिन्थ्यो, जमिन हेर्दा मान्छेहरू दृढताका साथ हिँडे, लुगा पनि अँध्यारो थियो। स्टेशनमा बुबा मेरो सानो भाइसँग पर्खिरहेका थिए जसलाई मैले दुई वर्ष अघि सिसिलीमा देखेको थिएँ। चुम्बन र अंगालो। जब हामी घर गयौं, मैले चाँडै मेरो शहर बन्ने ठाउँ पत्ता लगाउने प्रयास गर्ने। मैले घरका झ्यालहरू गर्ने तर तिनीहरू यति धेरै थिए कि

मैले मेरो गणनाको ट्र्याक गुमाए। त्यहाँ धेरै झ्यालहरू थिए, र एक अर्काको माथि धेरै घरहरू थिए। तिनीहरू यति उच्च थिए कि मेरो आँखा आकाशमा हराए।

मलाई चक्कर लाग्यो। मेरो दिमागमा हजारौं प्रश्नहरू उब्जिए, अधीर भएर आउँछन् र जाँदैछन्। यात्रामा मैले एक शब्द पनि बोल्न सकिन । त्यसपछि घरमा मैले मेरा दिदीबहिनीहरूलाई देखेपछि मलाई अर्को आश्चर्य लाग्यो, जसलाई मैले तस्बिरहरूबाट मात्र सम्झेको थिएँ। अर्को अचम्मको कुरा सिङ्ग, ट्याप र ग्यास चुलो भएको भान्साकोठा थियो (नोभारामा घरमा पानी थिएन र हामी काठले पकाउँछौं)। साँझ, कोमारे ग्राजिया आफ्नी छोरी क्याटरिनासँग हामीलाई भेट्न आइन्। छिमेकी पनि मलाई भेट्न चाहन्थे । भोलिपल्ट साँझ बुबाले मलाई सिनेमाघरमा लैजानुभयो। मेरो जीवनको सबैभन्दा सुन्दर साँझ मध्ये एक जुन म सधैंभरि सम्झनेछु, अन्तिम दिन सम्म। म अन्ततः मेरो बुबासँग थिएँ, पहिले मैले उहाँलाई एक अनुपस्थित बुबालाई माया गरेझैं माया गर्थे, अब मैले उहाँको प्रशंसा गर्ने र अन्तमा पहिलो पटक मैले उहाँको राजकुमारी हुँ जस्तो सुरक्षित महसुस गर्ने। छोटकरीमा भन्नुपर्दा, म बादलभन्दा माथि हिँडिरहेको छु, ब्रह्माण्डको अर्को बिन्दुमा आइपुगेको जस्तो लाग्यो।

अध्याय नौ - स्वर्गको ढोका

सिसिली छोड्नु अघि, मेरी आमाले मलाई फ्युरियर्समा जागिर खोज्नु भएको थियो र दुई दिन पछि उहाँ मलाई काम गर्न सँगै आउनुभयो। हामी बिहान सबेरै घरबाट निस्कियो: म यो खबरले धेरै उत्साहित भएँ।

प्रवेशद्वारमा मलाई मिस टिल्डेले स्वागत गरिन् जसले मलाई ठूलो मुस्कान दिएर मलाई हात समातिन्, एक रमाइलो र मिलनसार महिला। टिल्डेले मलाई मिलानिज भाषामा भने, "हेलो बेला तुसा (केटी), आउनुहोस्, मसँग काम गर्ने केटीहरू: नेला र टेरेसिनासँग परिचय गराउनुहोस्। तिनीहरूसँग धेरै अनुभव छ, तिनीहरूले तपाईंलाई कसरी काम गर्ने भनेर सिकाउनेछन्। कुनै पनि समस्या - उनले थपे - सोध्न लाज नमान्नुहोस् "। त्यसैले आँखा झिम्काएर मैले आफूलाई मेरो नयाँ काम पाएको छु।

मैले पहिले नै ठूलो भएको महसुस गरेँ र बेला टुसाको जीवनमा आएको यो परिवर्तनलाई चिन्ह लगाउन, उनको महिनावारी पहिलो पटक आइपुग्यो। उसलाई त्यो विषयको बारेमा धेरै थाहा थिएन, तर नोभाराका आफ्ना पुराना साथीहरूबाट सुनेका कथाहरूबाट, उनले बुझिन् कि यसरी एक युवतीमा परिणत भयो। उनले बुझिन् कि उनलाई महिला हुनको लागि त्यो संकेतको आवश्यकता पर्दैन: उनी पहिले नै सिकेका, चिनेका र माया गरेको सबै कुराको कारण हुन्। यो अब क्याटरपिलर थिएन र पुतलीमा मेटामोर्फोसिस भएको थियो। ऊ

टाढाबाट आयो र केही मिनेटमा एक संसारबाट अर्को संसारमा पार भयो। उनले आफूलाई एक्लो भेट्टाइन् र यसमा धेरै गर्व गरिन्।

Meanwhile, I was starting to get familiar with the new job. Back then, fur collars were used to attach to coats. The skins were wetted with a sponge and finally nailed to a wooden board by pulling them from all sides. I was reminded of when in the laboratory in Sicily I crushed the leads to put on the bottom of my clothes. Here too there was some hammering on the fingers. If there was a bit of sun they were dried in the garden on the street, so I had to act as sentry for the precious Persian lamb, fox, mink and rat musqué skins. While I was taking care of them I liked watching the cars and people passing by. I even inhaled car exhaust fumes and tried to soak in that city scent, so new and intoxicating for the little girl who grew up in pure air. The city passed by before my gaze and I even lost track of time. My father explained to me that there the day was divided into hours, whereas when I lived in Castrangia I only knew the rising and setting of the sun. Sometimes while I was taking care of the skins an elderly lady from the upper floor would come to keep me company. She spoke in strict Piedmontese and I didn't understand a thing: .foar, i, 18 "What a beautiful fiola, da ndua ti vegnat (where do you come from)? Cuma ti se ciamat (what's your name)?" .I change. "Ti mi capisat mia (don't you understand)?" .foar,p,16 When the skins were dry Miss Tilde cut the shape of the necks for the seamstresses who ordered them.

बिस्तारै मैले फ्रिसेलिना प्याडिङ, यसको वरिपरि लुप र त्यसपछि अस्तर राख्न सिकें। मेरो क्षमताको कारण मैले साप्ताहिक पकेट मनी प्राप्त गर्न थालें र चाँडै नै मलाई पेन्सन अंकहरूको अनुपालनमा राखियो। मलाई बूढो लाग्यो। प्रयोगशालामा एउटा रेडियो थियो: गीतहरू सुन्न रमाइलो लाग्थ्यो। रेफ्रिजरेटरहरू त्यतिबेला सामान्य थिएन तर युवतीसँग एउटा आइसबक्स थियो जुन उनले सहरको सडकमा कार्ट लिएर गएका एक सज्जनले प्रदान गरेको बरफको ब्लकले भरिन्। यस्तो ताजा पानी पिउनु मेरो लागि नौलो थियो। एउटा सस्तो काठको चुलोले घर तताएको थियो। उहाँसँग टेलिफोन थिएन तर ग्राहकहरूलाई फोन गर्न

आवश्यक हुँदा उहाँले मलाई धेरै कामदारहरू भएको निर्माण कम्पनीको मालिक, काकीलाई पठाउनुभयो। यिनै मध्ये संयोगवश मैले पहिलो पटक देखेको हुँ... तर यो अर्को कथा हो, समय र इच्छा भए पछि सुनाउँछु ।

घरमा मैले राम्रोसँग खाएँ, साँझ हामी शहरको केन्द्रमा यसको ढुङ्गाको छाना र सुन्दर झ्यालहरू भएका पसलहरू घुम्न निस्कियोँ। शनिबार म मेरी आमासँग बजार जान्थेँ, जुन केन्द्रको राम्रो भाग ओगटेको छ, जब म दिउँसो काम छोड्छु। हामीले मलाई कोट बनाउन कपडा किन्यौँ। यो जाँच गरिएको थियो। मैले क्रिसमसमा मिडनाइट मासमा मेरो सामानहरू स्ट्रट गरेर यसको उद्घाटन गरें। छोटकरीमा, सुखी जीवन।

कार्निवल आयो । हामी नजिकैको परिवारसँग ग्यालेट्टी थिएटरमा नयाँ वर्षको पूर्वसन्ध्या पार्टीमा भाग लियोँ। फस्फोरेसेन्ट बत्तीको खेलमा मास्करेड बलहरू हेर्ने सपना थियो।

अर्को शनिबार म उठ्दा केही गडबड थियो। म रोइरहेको थिएँ किनभने मेरी आमाले मलाई सान पेलेग्रिनो म्याग्रेसिया दिनुभएन। मार्टिग्रीबाट उहाँको एक भाइ आइपुगे। उहाँले हामीसँग खाजा खानुभयो। दिउँसो मलाई अनौठो लाग्यो, मेरो खुसीको अन्त्य भयो कि जस्तो लाग्यो। बुबा आफ्नो काकाको साथमा ट्रेनमा जानुभयो, त्यसपछि हामीले खाना खायौँ।

त्यो साँझ हामी बाहिर घुम्न गएनौँ। बुबाले आमालाई भन्नुभयो, "म बारमा मेरा साथीहरूलाई भेट्न जाँदैछु।" राति १० बजेतिर ऊ छातीमा बलियो पीडाले डराउँदै फिक्का अनुहार लिएर चिच्याउदै घर फर्कियो। "टेरेसा, मलाई केही क्यामोमाइल बनाउनुहोस्।" बुबा ओछ्यानमा हास्र थालेको बेला, म काकीसँग ५० मिटर टाढा डाक्टरलाई बोलाउन दगुरें। उहाँ तुरुन्तै आउनुभयो, तर यस बीचमा मेरो बुबाले बाँच्न छोडिदिनुभयो। पछि हामीले महाधमनी फुटेको थाहा पायौँ । जे भए पनि केही गर्ने थिएन, बुबा स्वर्गको ढोकाबाट हिँडेर स्वर्ग जानुभयो। १७ फेब्रुअरी, १९५१ थियो। रातभरि म मेरो बुबाको असहाय शरीरमा आँखा टेकेर बसेँ। मेरो टाउको घुमिरहेको थियो, माइग्रेन र चक्करको मिश्रणले मलाई लगभग त्यो कोठाबाट टाढा लैजायो जहाँ सबै वस्तुहरू घृणित भए किनभने तिनीहरू अन्यायपूर्ण मृत्युको साक्षी थिए। मैले मेरो बुबा र डोमोडोसोलामा मलाई पखिरहेको क्रूर नियतिको बारेमा सोच्न कहिल्यै छोडिन, मेरो आँखाबाट आँसु निस्कन सकेन किनभने तिनीहरू रोएर सुकेका थिए। मेसिना

स्ट्रेटमा चम्किलो उज्यालोमा मेरो प्रस्थानमा मैले कल्पना गरेको भगवान, ऊ कहाँ लुकेको थियो? उसले हामीलाई किन त्याग्यो? उसले मलाई किन यति धेरै धोका दियो? अब मैले मेरो बुबालाई भेट्दाएपछि उहाँ मबाट सदाको लागि किन टाढा हुनुभयो? यो त्रासदीको औचित्य के थियो ? अब जब यहाँ डोमोडोसोलामा भगवान फरक, टाढा, मायावी देखिन्थ्यो, उहाँ अन्धकारबाट बनेको, मायावी र अस्पष्ट, तीतो, एक भगवान जस्तो देखिन्थ्यो, मलाई अब थाहा थिएन कि मेरो बाँकी दिनहरूमा फेरि भरोसा गर्ने वा बेवास्ता गर्ने। रात र रात म चुपचाप बसेँ, अन्धकारमा आँखा चिम्लिएर हेर्दै, दिनको आगमनसँगै सबै कुरा पहिले जस्तै फर्किने आशामा। ती पीडाका दिनहरूमा, मेरो परिवारको साथ एक घाँसको किनारमा, मैले बुझें कि स्वर्ग साना केटीहरूको लागि कुनै ठाउँ होइन।

ती रातहरू मध्ये एक, बिहानको प्रारम्भिक घण्टामा म ढलें र पीडादायी निन्द्रा पछि म एउटा मीठो सपनामा डुबें: मैले आफूलाई तालमा भेट्दाँ, तब मेरो बुबा मलाई आकाशीय प्रकाशमा डुबेको आँखा र अनुहारमा देखा पर्नुभयो। अब उसको अनुहार दुख थिएन र फेरि सुन्दर थियो। उसले मलाई हेरेर मिठो मुस्कुरायो, मेरो हात समात्यो, अँगालो हाल्यो र मसँग कुरा गर्न थाल्यो। "मेरो बच्चा - उसले भन्यो - म तिमीलाई अहिले के भन्न चाहन्छु मेरो माया हो, म तिम्रो लागि सबै राम्रो चाहन्छु। परिस्थितिको मतलब हामी एक अर्कालाई चिन्दैनौं। म तिमीलाई हुर्केको देख्न नपाएकोमा पछुताउँछु ...।" ।

कहिलेकाहीं म त्यो सपना र मेरो अन्तिम यात्राको बारेमा सोच्छु, म सोच्छु कहिले प्रभुले मलाई बोलाउनुहुन्छ, मलाई कल्पना गर्न मन लाग्छ कि म स्वर्गको ढोका पार गर्दा मेरो बुबा मलाई पखिरहनु भएको छ, त्यो साँझ जस्तै लुगा लगाएर उहाँले मलाई ल्याउनुभयो। सिनेमा: उहाँसँग हामीसँग एकअर्कालाई भन्नको लागि धेरै कुराहरू छन्, हामीले फेब्रुअरीको त्यो चिसो रातमा अवरुद्ध भएको कुराकानीलाई सधैंको लागि पुनः सुरु गर्नुपर्छ। यो मेरो अन्तिम यात्रा सुरु गर्ने सबैभन्दा राम्रो तरिका हो, मलाई लाग्छ।

बुबा साधारण मोची भएकाले आमालाई चार छोराछोरी र पेन्सन नपाएर निराशामा छोडिदिनुभयो। संसारका सबै चिसो र सबै पीडाहरू हाम्रो गरिब प्रवासी परिवारमा आएका थिए।

हाम्रो भूमिबाट टाढा, जीवनबाट टाढा, हामी मरुभूमिको हावाले तानिएका बालुवाका कण थियौं।

मेरी आमाले आफू र आफ्नो सम्पूर्ण आत्मा गुमाइन्। उनी खाली खोला बनेकी थिइन् । उसको शरीर काठको टुक्रा जस्तै संकुचित भएको थियो, उसले तौल घटाउन कहिल्यै छोडेन र उसको हराएको नजर, फिक्का र भावविहीन अनुहारमा, टाढाको बिन्दु तिर, आफ्नो बुबाको चिहान तिर पुरै मिनेट स्थिर रह्यो। भुल्न नसक्ने भूतले घेरेको भूतजस्तै भइन् । मैले त्यो क्षण महसुस गरें जब उनी लड्नेछिन् र कुनै बाटो नभएको निराशामा डुब्रेछन्। मैले उसलाई हल्लाउन खोजें, मैले उसलाई हौसला दिने प्रयास गरें। अविश्वसनीय रूपमा, भूमिकाहरू पूर्ण रूपमा उल्टो भएको थियो: यो छोरी थियो जसले आफ्नी आमालाई सान्त्वना दिईन्, उनको कथाहरू सुनाउँदै उनको पति बिना जीवनको लागि तयार गर्न र उनलाई बिर्सन मद्दत गर्यो। म, जेठी छोरी, अझै 15 वर्षको भएन।

बेलुकाको खाना पछि म केही थप सेन्ट कमाउनको लागि फ्युरियर्समा काम गर्न गएँ। आशाको ज्वालालाई जिउँदै राख्ने प्रयासमा म नै थिएँ । तर अन्तमा मेरी आमा, मलाई थाहा छैन कसरी, सायद निराशाको बलले, एक र अर्कोको बीचमा, सारा संसारलाई आफ्नो काँधमा लिएर बिस्तारै सिमस्ट्रेस बन्न, केही स्कर्टहरू र ड्रेसिङ गाउनहरू सिलाई।

अध्याय दस - सुन्दर तुसा

सोही वर्षको मे महिनामा मेरो सानो भाइ दादुराले बिरामी पर्यो र मैले पनि यसलाई बाल्यकालमा सङ्क्रमण नगरी समातेँ। जब म ओछ्यानमा थिएँ, मैले मेरी आमाले ढोका खोलेको सुनेँ। कसैले ढोकाको घण्टी बजाएको थियो । त्यसपछि मैले zizi र Michelillo को आवाज सुने। म चिन्तित थिएँ: पहिले उनीहरूले मलाई मेरा आमाबाबुलाई भेट्न डोमोडोसोला लिएर गएका थिएनन् र अब उनीहरू देखा परेका थिए। तिनीहरू करिब एक हप्ता बसे, त्यसपछि अलिकति निराश भए किनभने तिनीहरूले आशा गरे कि म तिनीहरूसँग सिसिलीमा फर्कनेछु। नोभेम्बरमा एउटा कालो बोर्डरमा चिठी आयो। आमा चकित भइन् र खोल्दा उनको हात काँपिरहेको थियो। मैले उनको रोएको देखे: zizi ले हजुरबुबा तुरीको मृत्युको घोषणा गरे। उनीहरूले उनलाई नोभेम्बर ८ मा बोर्दोनारो गाउँमा मृत फेला पारे। उहाँ ८७ वर्षको हुनुहुन्थ्यो । अर्को वर्ष त्यहाँ अर्को ठूलो निराशा थियो, जब संयोगले अनुसन्धानले मृत्युको कारण घाँटीमा रुमालको साथ निसास्सिएर, उत्खननको क्रममा फेला पारेको थियो। एउटी महिलाले आफ्नो भाइ, गाउँका छिमेकीसँग मिलेर ११ हजार लीरको पेन्सन चोर्ने अपराध गरेको थियो । उनले पछि 24 वर्ष जेलमा सेवा गरिन् र उनले 12 वर्ष सम्मको लागि सेवा गरे।

म दुखी भइरहँ । थोरै पैसाले हामी ५ जनासँग बस सक्दैनौं । मिस टिल्डेले मलाई नक्कली बर्खास्त गर्न सल्लाह दिनुभयो ताकि म रोजगार कार्यालयमा दर्ता गर्न सकूँ । म प्रायः कुनै काम भए नभएको हेर्न जान्थेँ तर आशा कमै थियो । अप्रिल '53 मा मैले थाहा पाएँ कि उनीहरूले केही केटीहरूलाई कारखानामा काममा राखेका थिए । तिनीहरूलाई यसको आवश्यकता थिएन, तिनीहरूका बुबाहरूसँग पहिले नै जागिर थियो । त्यसैले म विरोध गर्न कार्यालय गएँ: मलाई अरू भन्दा बढी काम गर्न आवश्यक छ । मे महिनामा म अन्ततः एउटा कारखानामा प्रवेश गरेँ जहाँ तिनीहरूले इलास्टिक ब्यान्ड, जुताको फीता, रिबन र बिजुलीका तारहरूका लागि ट्युबुलरहरू उत्पादन गरे । 6-13 र 13-21 साप्ताहिक शिफ्टहरूसँग कडा परिश्रम । अन्तरालहरूमा म मेरो तलब थप्न र आमालाई राहत दिन फरियरमा गएँ ।

अगस्त आयो । बिदाको लागि, कोमारे ग्राजिया आफ्नो वृद्ध आमालाई भेट्न सिसिली जानुपर्थ्यो । मैले पनि मेरी छोरी क्याटरिनालाई छोड्ने निर्णय गरेँ । हामी ट्रेनबाट मिलान र त्यसपछि रोमको लागि प्रस्थान गर्यौं, जहाँ हामी राती आइपुग्यौं । हामीले सिसिली जाने रेलको लागि केही घण्टा कुर्नुपर्ने थियो ।

स्टेशनमा हामीले केही सँगी गाउँलेहरू भेट्टायौं, र तिनीहरूमध्ये नोभाराका एक बौना अभिनेता, साल्भाटोर फर्नारी, र एक सिपाही जसको नाम मलाई याद छैन । जब श्रीमती ग्राजिया बेन्चमा आराम गरिरहेकी थिइन्, क्याटरिना र मलाई हिड्न निम्तो गरियो । तिनीहरूले हामीलाई मोटारेलो खान पियाजा एसेद्रामा लगे । फेरि जिवनमा आउन थालेको अनुभूति भयो ।

जब पहिल्यै भीडभाड भएको ट्रेन आइपुग्यो, श्रीमती ग्राजिया दुईवटा झोला लिएर चढ्न हतार गरिन्। ट्रेन पूरै रोकिएको थिएन र उनी ट्र्याकमा खसेकी थिइन्। क्याटरिना, म र सम्पूर्ण भीडले अनन्त पितालाई पुकारा गर्यौं जब हामीले उहाँलाई घाउले भरिएको तर चमत्कारी रूपमा जीवित बाहिर निकाल्यौं। उनले अस्पताल लैजान अस्वीकार गरिन् । एक घन्टापछि रेल छुट्यो । मध्याह्न अघि हामी टर्मि भिग्लिएटोर स्टेशनमा आइपुग्यौं जहाँ हामीले बस चढ्यौं जुन हामीलाई नोभारा सिसिलिया, zizi र Micherillo को पाहुनाहरू लैजान्छ ।

उहाँहरूले हामीलाई सम्मानित अतिथिको रूपमा स्वागत गर्नुभयो। त्यो रात हामी तीनैजना ओछ्यानमा थियौं, क्याटरिना र म एक पल्ट निद्रा परेनौं। श्रीमती ग्राजिया पीडाले भरिएको थिइन् । त्यसै रात त्यहाँ एउटा अचम्म थियो: केही युवाहरूले हामीलाई गिटार र भायोलिनको साथ सेरेनेड गरे, तर अंकल मिचेरिलो, रिसाएर उनीहरूलाई भाग्न बाध्य पारे।

क्याटरिनाकी आमाले लगभग सबै समय ओछ्यानमा बिताइन्। उनी बृद्ध आमालाई भेट्न दश दिनमा दुईपटक मात्र बाहिर निस्किन् । दिउँसो म प्रयोगशालाबाट मेरा सहपाठी र साथीहरूलाई भेट्न गएँ। एक दिन मैले एक जना सहपाठी पनि देखेँ जो मलाई अँगालो हाल्न आएका थिए । उसले हातमा साइकल समातिरहेको थियो र मैले उसलाई मलाई सवारीमा लैजान आग्रह गरेँ। त्यतिबेला नोभाराले साइकलमा केटी देखेकी थिइन् । थाहा पाउने बित्तिकै, जिजीले मलाई गाली गरिन्: "तिमी उल्लू बनेको छौ, मैले यस्तो चीजहरूको कल्पना पनि गरेको थिइँँ।"

डोमोडोसोलामा फर्केर, श्रीमती ग्राजिया निको हुन संघर्ष गरिरहेकी थिइन्। त्यो पतन पछि, आर्थोसिस दुखाइले कब्जा गर्यो। उसले त्यतिबेला हिम्मत ल्यायो जब ऊ आफ्नो परिवारसँग कुनै पार्टीमा गएको थियो, जहाँ मलाई पनि बोलाइएको थियो।

म फ्याक्ट्री र फ्युरियर्समा काम गर्न फिर्ता गएँ, तर मलाई नयाँ अनुभवहरू चाहिएको थियो। एक दिन, सान गेर्भासियो र प्रोटासियोको पेरिस भ्रमण गर्दा, उन ज्युसेप बेनेट्टी मलाई केही प्रश्नहरू सोध आए। मैले मेरा सबै दुःखहरू उहाँमा सुम्पिँँ। उहाँले मलाई प्रोत्साहन दिनुभयो र भन्नुभयो: "आइतबार दिउँसो वक्तृत्वमा आउनु। त्यहाँ तपाईंले क्याथोलिक एक्शन साइनोरिना जर्मनाको अध्यक्ष भेट्नुहुनेछ, जसले तपाईंलाई केटीहरूसँग परिचय

गराउनेछ र तपाईंलाई धेरै राम्रो सल्लाह दिनेछ।" मैले तुरुन्तै आफूलाई सहजता पाएको छु: अलिकति लजालुपनको साथ मैले साथी बनाउन थालें। म बोल्न नजानेर डराएको थिएँ तर परमेश्वरको सहयोगले मैले पहिलो कठिनाइहरू पार गरें। मैले संस्थापक आर्मिडा बरेलीको प्रशंसा गर्दै संघको अखबार स्वेच्छाले पढें: उहाँलाई धन्यवाद मेरो जीवनमा सुधार भएको थियो। जब फ्याक्ट्री सिफ्टले अनुमति दियो, म 7 मा बिहानको मासमा गएँ, जहाँ मैले उन बेनेट्टीलाई भेटें, जसलाई मैले मेरो आध्यात्मिक निर्देशक मान्थे। आइतबार मैले चर्चको अगाडि राम्रो प्रेस स्ट्यान्डमा एक घण्टा बिताउने प्रस्ताव गरें। पछि तिनीहरूले मलाई ACLI काउन्सिलमा सामेल हुन आमन्त्रित गरे। ती सबै प्रतिबद्धताहरूसँग मैले महत्त्वपूर्ण र पूरा गरेको महसुस गरें।

फ्याक्ट्रीका मेरा सहकर्मीहरूले मलाई कट्टर ठान्थे, तर मलाई असहज महसुस भएन, वास्तवमा मैले उनीहरूका लागि प्रार्थना गरें र उनीहरूले सिफ्ट सुरु गर्नुअघि चेन्जिङ् रूममा अश्लील कुरा गर्दा उनीहरूलाई फिर्ता बोलाएँ।

अध्याय एघार - पोर्सिलेन अनुहार

एक गर्मी आइतवार जर्मन क्याथोलिक एक्शनका अध्यक्षले पहाडहरूको यात्राको आयोजना गरे। थोरै पैसाले मैले यात्राको खर्च तिर्न सक्षम भएँ। हामी बसबाट गोग्लियो आइपुग्यौं, त्यसपछि केबलकारबाट अल्पे डेभेरो र त्यसपछि क्रम्पियोलो तिर पैदल यात्रा। मैले फूलहरूले ढाकेका पहाडहरूको सौन्दर्यलाई मनन गरे: रोडोडेन्डून, बटरकप, जंगली अर्किडहरू। भोज गर्न ब्लूबेरी। ढुङ्गाको छाना र काठका झ्यालहरू भएका केबिनहरू जसका झ्यालहरूमा चम्किलो रातो र गुलाबी गेरानियमहरू झुण्डिएका थिए। मैले जर्मनीलाई बाटो कहाँ समाप्त भयो भनेर सोधें। "जब हामी थकित हुन्छौं हामी प्याक गरिएको खाजाको लागि रोकिन्छौं।" दिउँसो १ बजेतिर ढुङ्गाबाट उपत्यकातर्फ बगेको सफा पानी पिउन रोकियोँ। खाना, प्रार्थना र गीत गाएर हामी फर्कियोँ। म खुशीले काँपिरहेको थिएँ: मैले यति सुन्दर दिन कहिल्यै बिताएको थिइनँ। घरमा आमालाई सबै कुरा सुनाएँ र उनको मुस्कान देखेँ।

समय-समयमा मैले नोभारा सिसिलियाका एक साथीबाट मेल प्राप्त गरे: उसले उहाँलाई डोमोडोसोलामा काम खोज्न आग्रह गर्यो ताकि हामी भेट्न सकौं। म धेरै अलमलमा थिए तर खुसी थिए कि कसैले मलाई माया गरेको छ। त्यहाँ डोमोडोसोलाको एक केटा पनि थियो, तर मलाई उसलाई मन परेन: बिहान उसले ग्राप्पाको शट पियो र सधैं रातो गालाहरू थियो।

बिहानको ध्यानले मलाई कन्भेन्टको बाटो देखायो, तर एकै समयमा मलाई बच्चाहरू र परिवार सुरु गर्ने विचार मन पर्यो। मैले आफूलाई ईश्वरको इच्छामा सुम्पें। मैले मेरा साथीहरूसँग साप्ताहिक क्याटेकिज्म प्रतिबद्धताहरूको योजना बनाउने वक्तृत्वमा

आइतबार दिउँसो बिताएँ। केही आइतवार हामी छिमेकी सहरका वक्तृत्वहरू गयौं। बस यात्राले मलाई सतायो, तर साहसले केही स-साना पीडाहरूलाई जित्यो।

मे 1, 1954 मा, ACLI र वक्तृत्वले एउटा यात्राको आयोजना गर्‍यो: बिहान म्याडोना डि ओरोपाको अभयारण्यको तीर्थयात्रा र दिउँसो बिएलामा माननीय पास्टोरद्वारा च्याली। म मेरो साथी र उनको प्रेमी पिएरिनोसँग सँगै साइन अप गर्ने पहिलो मध्ये एक थिएँ। युवाले भरिएको २ वटा बस छोडे । तिनीहरू मध्ये एक लजालु गोरो केटा मैले पहिले नै कतै देखेको थिएँ। त्यो उनी थिए: निर्माण कम्पनीका कामदार जहाँ म फ्युरियरका ग्राहकहरूलाई बोलाउन गएको थिएँ। पिएरिनोले उहाँलाई मेरो परिचय दिनुभयो: उहाँ उहाँको भाइ हुनुहुन्थ्यो। दिनको समयमा उसले ममाथि आफ्नो नजर कहिल्यै छोडेन। घर पुगेपछि आमालाई भनँ । भोलिपल्ट साँझ मैले उसलाई पहिलो तल्लामा रहेको कोठाको सानो बालकनीमुनि देखें। "आमा, आमा, आउनुहोस् र हेर्नुहोस्: त्यहाँ मैले Biella मा भेटेको केटा छ"। र उनी आधा मुस्कानका साथ: "यो स्पष्ट छ कि उसले तपाईंलाई माया गरिरहेको छ।" भोलिपल्ट साँझ, छिमेकीसँग बाहिर जाँदा, मैले उसलाई मेरो अगाडि भेट्टाएँ। उनले लज्जित हुँदै सोधिन् कि उनी हामीसँग आउन सक्छौं। अलिकति अनिश्चिततामा मैले स्वीकार गरें। हामीले यो र त्यसको बारेमा कुराकानी गरेर बरफ तोड्यौं। फ्याक्ट्रीमा दिउँसो सिफ्ट सकिएपछि ऊ मलाई लिएर घर पुग्यो । एक साँझ म उसलाई उहाँकी आमासँग परिचय गराउन लिएर गएँ, जसले उहाँलाई राम्रोसँग स्वागत गर्नुभयो। फुर्सदको समयमा वक्तृत्वकलामा भाग लिन्थे । त्यसपछि केटा र केटीहरू छुट्टिएका थिए, केवल बैठकको अन्त्यमा तिनीहरू भेट्न सक्थे। हामीले ACLI बैठकहरूमा पनि भाग लियौं।

यद्यपि मेरी आमा सिसिलीबाट आउनुभयो, जहाँ एकअर्कालाई माया गर्ने दुई केटाहरू एकलै बाहिर जान सक्दैनन्, उहाँले हामीलाई विश्वास गर्नुभयो र हामीले शान्तिपूर्ण यात्रा सुरु गर्नुभयो। ज्युजले मलाई भने कि उसले मेरो बुबालाई भेटेको थियो: केही पैसा कमाउनको लागि, त्यहाँ 4 बच्चाहरू थिए र बुबाले मात्र काम गर्थे, केटाको रूपमा उसले आफ्नो घरबाट केही कदमहरू ब्यारेकका फाइनान्सरहरूको लागि केही कामहरू गर्‍यो। कहिलेकाहीं उहाँ मेरो बुबालाई मर्मतको लागि जुत्ता ल्याउनुहुन्छ। मैले खुसीसाथ सुनें।

उहाँले मलाई अर्को कुरा भन्नुभयो: जब 16 सेप्टेम्बर 1950 मा म रोम हुँदै डोमोडोसोला पुग्नको लागि गएको थिएँ, हामी लगभग भेट्यौं। ज्युज, जसलाई म अझै पनि बोलाउँछु, पवित्र वर्षको लागि साइकलमा आइपुगेको थियो। एउटा साहसिक यात्रा: उसले डोमोडोसोलालाई उपत्यकाका एक पादरीसँग छोड्यो जसले पहाडको जुत्तामा छिट्टै पेडल गर्यो। उहाँलाई पछ्याउन लगभग असम्भव थियो। सलाद लिनको लागि तरकारी बगैँचा देखेपछि मात्रै उनी रोकिए । यात्राको आधा बाटोमा ज्युज एकलै छोडियो। बाटोमा उसले एकजना सडक बिक्रेता भेटायो जसको पुरानो साइकल फोहोरले भरिएको थियो। तिनीहरूले रोमसम्म एक अर्काको कम्पनी राखे।

अगस्ट आयो । कारखाना बिदाको लागि बन्द भएको थियो र मैले मेर्गोजो तालको पहाडहरूमा निको भइरहेकी मेरी बहिनी रोजालाई भेट्ने निर्णय गरेँ। मैले घर चलाउने ननहरूलाई केही दिन बस्न आग्रह गरेँ। मैले भर्खर यो विचार ज्युजलाई बताएको थिएँ। घरमा बिदामा अरु केटीहरू पनि थिए । तीमध्ये एक ननकी सौन्दर्यकर्मी भान्जी पनि छन् । १५ गते विहान ग्रहण पर्वमा उहाँले हामीलाई मासपछि आफ्नो कोठामा अभ्यास गर्न बोलाउनुभयो । उसले हाम्रो अनुहारलाई विभिन्न क्रिम, मस्कारा र लिपस्टिकले भरिदियो: हामी मोमको मूर्ति जस्तै देखिन्थ्यौं। खाजामा नन काकीले आफ्नो भान्जीलाई फिर्ता बोलाउनुभयो: उनले हामीसँग यस्तो व्यवहार गर्नुको कुनै अर्थ थिएन।

दिउँसो, झ्यालबाट ताललाई हेर्दै, मैले ज्युजलाई देखे। म त्यो पोर्सिलेन अनुहारको साथ देख्न चाहन्नु। मलाई ढोकामा देखेर उसले लगभग मलाई चिन्न सकेन। मैले माफी मागें, यो एक प्रयोग भएको र अन्य केटीहरू पनि परिवर्तन भएको बताए। दिउँसो घरको बगैँचामा हिँड्यौं । साँझतिर उहाँले मलाई अभिवादन गर्नुभयो: "छिट्टै भेटौंला, डोमोडोसोलामा, तर आफ्नो अनुहार पहिले जस्तै सफा र ताजा छ।"

अध्याय बाह - Violette

दुई साताको बिदा सकिएपछि म दिउँसो १ बजेदेखि ९ बजेसम्मको सिफ्टमा प्याक्ट्रीमा काम गर्न गएँ। मेसिनको स्पिन्डलमा बोबिनहरू थ्रेड गर्दै गर्दा मैले ज्युजको बारेमा सोचेँ, तर त्यसैबेला मैले सोचेँ। उहाँलाई हेर्ने ठूलो इच्छा छ। राति ९ बजे साइरन बज्यो र मेरो मुटु तिब्र गतिमा धड्कन थाल्यो। फोल्डरमा छाप लगाएपछि, गेटबाट बाहिर निस्कँदा मैले अर्ध अन्धकारमा साइकल देखेँ। यो साँच्चै उहाँ नै थियो: ऊ मेरो तर्फ आयो, लज्जित हुँदै मेरो अनुहार हेर्यो र भन्यो: "म तिमीलाई धेरै सरल मनपर्छ"। उसले मलाई साइकलको ट्युबमा बसाएर घर पुर्यायो। हामीले एक साधारण शुभ रात्री अभिवादन आदानप्रदान गर्यौं। यो लगभग हरेक दिन भयो। आइतवार दिउँसो हामीले नजिकैका गाउँहरूमा केही साइकल चढ्यौं। एक दिन उसले मलाई मेरो बुवा र आमा, दुई बहिनी र एक भाइसँग परिचय गराउन उनको घरमा लगे। बिस्तारै उनले मलाई आफ्ना काका र काका भाइहरूसँग पनि साथीको रूपमा परिचय गराए।

जब मेरी आमाले हामीलाई बालकनीबाट देख्नुभयो उहाँले हामीलाई घरमा आउन लगाउनुभयो। जब उसले त्यो केटालाई डोरीयो, म धेरै अनिश्चित थिएँ। डिसेम्बर 8 मा, पवित्र गर्भधारणको दिन, मेरो नामको दिन, ढोकाको घण्टी बज्यो। त्यो फूलवाला थियो, जसले मलाई रातो कार्नेशनको गुलदस्ता दियो। "आमा, ज्युजले मलाई उहाँको शुभकामना पठाउनुभयो!"। मैले नोट खोल्दा कस्तो निराशा भयो: यो उहाँ होइन, तर एक 14 वर्षको केटा मैले संयोगले भेटें। हस्ताक्षर सहित "म तिमीलाई माया गर्छु" भनेको थियो। सायद उसले म उसको उमेरको हुँ भन्ने सोचेको थियो।

क्रिसमसको पूर्वसन्ध्यामा Giuse चकलेट र एक ग्रीटिंग कार्डले भरिएको ठूलो रंगीन फूलदानको साथ देखा पऱ्यो। मैले उहाँलाई धन्यवाद दिए र हामी सँगै मध्यरात मास गर्‱यौं। घर फर्किएपछि उहाँले मलाई भन्नुभयो: "भोलि म मेरो परिवारसँग मेरा आफन्तहरूसँग खाजा खान जानुपर्छ। म फेरि बक्सिङ डेमा भेट्नेछु।" २६ गते बिहान मैले आमालाई भनेँ "म अब त्यो केटासँग बाहिर जान्दिन, म उसलाई फूलदानी फिर्ता दिन्छु, मलाई प्रतिबद्धता चाहिँदैन"। र उनी कडा नजरका साथ: "तिमी पागल छौ, तपाईंले यो गर्न सक्नुहुन्थ्यो यदि तपाईंले पहिले नै चकलेटहरू नखानुभएको भए।"

त्यसपछिका दिनहरूमा ज्युज सधैं जस्तै मलाई कामबाट लिन आए। पैदल हिँड्दा वा साइकलको ट्युबमा म उहाँसँग लगभग बोल्दिनथें। नयाँ वर्षको दिन 1955 मा म मास गए। उहाँ पनि त्यहाँ हुनुहुन्थ्यो र अन्तमा उहाँले मलाई घरमा साथ दिनुभयो। ढोकामा उसले मलाई भन्यो: "मलाई यसरी पीडा दिन तिमी मनमा के छ मलाई थाहा छ?", र उनको आँखाबाट आँसु बग्यो। त्यो परालले ऊँटको पछाडि भाँच्यो र मैले उसलाई मुस्कान दिएँ। उहाँले मलाई चुम्बन दिनुभयो र भन्नुभयो: "आज दिउँसो म तपाईंलाई माउन्ट क्याल्भारियोमा भेस्पर्स जानको लागि लिनेछु। भेस्पर्स पछि ACLI क्लबमा एउटा फिल्म देखाइनेछ।" मैले स्वीकार गरेँ र हामीले अलविदा भन्यौं। मैले घरमा खबर गरेँ र मेरी आमाले खुसीसाथ भन्नुभयो: "तिमीले त्यस्तो राम्रो केटा फेरि फेला पार्ने छैनौ।"

दिउँसो २ बजे हामी भाया क्रुसिसको च्यापलहरूसहित खच्चर ट्रयाकको साथ कलभरीको लागि प्रस्थान गर्‱यौं। एकपटक हामी अभयारण्यमा पुगेपछि हामीले भेस्परहरू गायौं र आशीर्वाद पछि हामी क्लबमा गयौं। मलाई फिल्मको शीर्षक याद छैन, तर यो धेरै बोरिंग थियो, त्यसैले मैले हामीलाई शहर फर्केर क्याटेना सिनेमामा जाने सुझाव दिए, जहाँ हामीले "भियोलेट" भनिने राम्रो फिल्मको मजा लिन सफल भयौं।

अप्रिलमा, भिजेजो उपत्यका र सेन्टोभल्ली हुँदै ट्रेनमा यात्रा गर्दै, हामी उहाँका आमाबाबुसँग लोकानोर्मा फूल फ्लोट फेस्टिभलमा गयौं। हामीले ज्युजको गॉडफादरलाई भेट्यौं, जसले मलाई "प्रेमिका" भनेर चिनाउनुभयो। उसले आफ्नो खल्तीमा हात हाल्यो र आफ्नो वालेटबाट 10 स्विस फ्रैंक निकाल्यो, ती ग्युसलाई दियो र भन्यो "राम्रो भयो, तिमी कहिले बिहे गर्दैछौ?"। हामीले एकअर्कालाई हेरे, हामीले यसको बारेमा कहिल्यै कुरा गरेका थिएनौं।

त्यसपछिका दिनहरूमा हामीले विवाह गर्ने विचार मनाउन थाल्यौं। घरमा पनि यसबारे कुरा गर्यौं। आमा खुसी हुनुहुन्थ्यो तर एकै समयमा त्यहाँ कम आर्थिक सम्भावनाहरू थिए। बिस्तारै हामीले केही पाना र केही अन्डरवियर किन्यौं। हामीलाई कुनै विशेष आवश्यकता थिएन। हामी एउटा सानो, सामान्य अपार्टमेन्ट खोज्दै गयौं। हामीले यसलाई पुरातन मोटा जिल्लामा भेटायौं र त्यसैले विवाहको दिन सेट गर्यौं: सोमबार 19 सेप्टेम्बर। म मेरी आमासँग विवाहको पोशाकको लागि फीता किन्न पञ्जरासा कपडाको पसलमा गएँ र त्यो फरियर श्रीमती टिल्डेलाई लिएर गएँ, जसले मलाई सधैं स्नेहका साथ बनाउने वाचा गरिन्।

टाउन हलमा मेरी आमाले विवाह प्रतिबन्धमा हस्ताक्षर गर्नुपर्ने किनभने म अझै नाबालक थिएँ। ग्युसका आमाबाबु पनि खुसी थिए। पेरिसमा मोन्सिग्रोर पेलान्डाले हामीलाई प्रोत्साहनका सुन्दर शब्दहरू भने: "जिन्दगीले हाम्रो लागि आरक्षित गरेको खुशी र दुःखको सामना गर्न सधैं धेरै विश्वासका साथ नम्र रहनुहोस्। म तपाईंलाई रातो धावकलाई नाभको छेउमा भेटाउन दिनेछु"।

हामीले सदाझैं आफन्त र साथीभाइको नामावली तयार गर्नुपर्थ्यो। धेरै कम अतिथिहरू। Giuseकी आमाले "प्रति परिवार दुई" भन्नुभयो। बिस्तारै ३५ जना पुग्यौं। साक्षीहरू छानिएका छन्: ग्युसका काका कार्मेलो र मेरो लागि पिएरिनो, हाम्रो बैठकको वास्तुकार। विवाहको एक हप्ता अघि उन ज्युसेप ब्रियाकाको नेतृत्वमा पुरुषहरूको वक्तृत्वले हाम्रो लागि पार्टी तयार गर्यो। मास्टर फुरिगाले ब्याकबोर्डमा अभिवादनको चित्र कोरे र साथीहरूको सूचीको साथ स्क्रोल सिर्जना गरे। पेस्ट्री र पेय पदार्थले ढाकिएको टेबल पनि थियो। वक्तृत्वकलामा त्यस्तो पार्टी कहिल्यै भएको थिएन। सेन्ट्स Gervasio र Protasio को कलेजियट चर्च को नवीकरण भइरहेको थियो र फुटपाथ भग्नावशेष र ढुङ्गाले भरिएको थियो, तर केही इच्छुक महिलाहरूले Giuseppe र Concetta को सम्मानमा यसलाई सफा गर्न सक्दो प्रयास गरे।

सेप्टेम्बर 16 मा, जिजी र मिचेरिलो आइपुगे, किनकी कन्सेटिनाले विवाह गरिरहेकी थिइन् र उनी त्यहाँ नभएका उनको बुबाको ठाउँ लिएर उनीसँगै वेदीमा जानुपर्ने थियो।

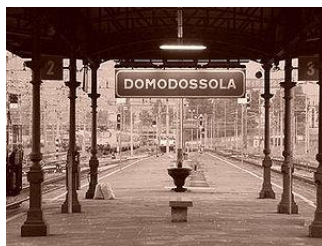
यसैबीच, केही स-साना उपहारहरू आइपुग्यो: एउटा कफीको भाँडो, एउटा कफी ग्राइन्डर, रोसोलियो गिलास, आफन्त र आफन्त र साथीहरूबाट ससर र कटलरीका सेट, पिएरिनो र उनका काकाहरूबाट एउटा भान्साको सेट। महिला क्याथोलिक कार्यले हामीलाई पवित्र परिवार, सहायक उन बेनेट्टीसँग चाँदीको सजावटको साथ एक अद्भुत हरियो फूलदानीसँग बेडसाइड चित्र दियो।

अघिल्लो रात लामो थियो। मैले मेरी आमाको बारेमा सोचें जो तीन साना छोराछोरी र थोरै श्रोतहरूका साथ छोडेकी थिइन्। "तिमीलाई थोरै विश्वास छ, वक्तृत्व विद्यालयले जीवनमा सधैं प्रोभिडेन्स हुन्छ भनेर सिकाएको होइन?", मैले आफैँलाई भनें। सोमबार १९ गते म सात बजे उठें । श्रीमती टिल्डे लेस ड्रेसमा आइपुगे। उसले मलाई लुगा लगायो र मैले मिलानमा किनेको घुम्टो मिलाइदिए। बिहान ९ बजे मलाई चर्च लैजान ट्याक्सी आयो। म अलमलमा परें, मलाई हेरिरहेका मानिसहरूको समुन्द्र भेट्टाए। ग्युस पहिले नै वेदीमा सुन्तला फूलको गुच्छा लिएर मेरो लागि पखिरहेका थिए, उनकी बहिनी रोजासँगै थिए किनभने आमा ओलिम्पिया पहिलो बच्चाको विवाहको बारेमा धेरै उत्साहित हुनुहुन्थ्यो। म रातो धावकमा अंकल मिचेरिलोको साथमा उहाँसँग सामेल भएँ।

मास सुरु भयो। Monsignor Pelanda पनि भावुक थिइन्। म एक प्रोत्साहनजनक आदर, औँठीको आशीर्वाद, आजीवन निष्ठाको प्रतिज्ञा र समारोहको अन्त्यमा, हस्ताक्षरहरू सम्झन्छु। बाहिर निस्कँदा पिएरिनोकी आमा, जो त्यतिबेला मेरी काकी पनि थिइन्, मेरो छातीमा क्याथोलिक एक्शनका महिलाहरूको ब्याज राखिन्।

अध्याय तेह्रौं - नयाँ जीवन

एक पटक चर्चमा उत्सव सकिएपछि, कास्टेलाज्जो हुँदै ग्रान्डाजी बारमा खाजा खाइयो। पाहुनाहरूसँग एउटा चुम्बन र अर्कोको बीचमा हामीले केही पिज्जा र पेस्ट्रीहरू सहितको एपिरिटिफ खायौं। सुटकेस लिन आमासँग गएका ससुरा ओलम्पिया र अरमान्डोलाई विशेष अभिवादन र चुम्बन, त्यसपछि हनिमुनको लागि 12.15 ट्रेन समाप्त स्टेशनमा पुगे।

आमा आँखा चिम्लेर रोईरहनुभएको थियो । हामी कम्पार्टमेन्ट भित्र पस्यौं। स्टेसन मास्टरले सिट्टी बजाएर प्रस्थानको घोषणा गरे जब ग्युस र म हाम्रो अन्तिम बिदाइ गर्न झ्यालबाट बाहिर निस्क्यौं। हाम्रो जीवनको साहसिक कार्य सुरु भयो।

एकपटक हामी फ्लोरेन्स आइपुगेपछि हामी श्रीमती टिल्डे, फ्युरियरले संकेत गरेको होटेलतिर लाग्यौं। लक्जरी प्रवेशद्वारमा हामीलाई संगीतले स्वागत गरियो, त्यसपछि बटलरले हामीलाई तेस्रो तल्लाको कोठामा लगे। हाम्रो लागि सबै कुरा नयाँ थियो, डबल बेडमा सुत्दा पनि।

पहिलो दिन हामीले शहरको भ्रमण गर्यौं, दोस्रो दिन हामी पियाजाले माइकल एन्जेलो गयौं जहाँ तपाईं फ्लोरेन्सको सबै प्रशंसा गर्न सक्नुहुन्छ। हामीले केही तस्बिरहरू खिच्यौं: ज्युजको क्यामेराले फिल्मको रोलको साथ आठ कालो र सेतो फोटोहरू लिन सक्छ।

तेस्रो दिन रोमको लागि प्रस्थान। होटेल धेरै सामान्य थियो किनभने बलिदानको साथ बचत गरिएको पैसा पर्याप्त हुनुपर्छ। ग्युसले पवित्र वर्ष र ट्रेभी फाउटेनमा देखेका चार बासिलिकाहरू भ्रमण गर्न हामी केही दिन रोक्यौं। हामी पनि एसेड्रा फाउन्टेनमा फर्कियौं, जुन '53 को प्रसिद्ध रातको हो जब सिग्नोरा ग्राजिया रेलमुनि खसेको थियो।

सिसिली जाने समय आयो। लामो यात्रा पछि ट्रेन क्यालाब्रिया आइपुग्यो र अन्ततः सिसिली विला सान जियोभन्नीबाट देख्न सकिन्छ। ग्युसले ती पलहरूको आनन्द उठाए: रेल फेरी-डुङ्गामा लोड भइरहेको, मेसिना बन्दरगाहको प्रवेशद्वारमा म्याडोनिना माथि।

काका कार्मेलो, आमाको भाइ, उनकी श्रीमती गेटाना र छोरीहरू रोसेटा र एन्टोनिटा स्टेशनमा हामीलाई पखिरहेका थिए।

तिनीहरूले हामीलाई दुई राजकुमारहरू जस्तै स्वागत गरे। हामी मेसिना भ्रमण गर्न दुई दिन बस्यौं: मैले बाल्यकालमा देखेको क्याथेड्रल घडी, म्याडोना डि मोन्टल्टो र अन्य धेरै सुन्दर वर्गहरू।

त्यो घरमा एउटै दोष थियो: बेलुकाको खानाको समयमा काका र काकाहरू लुगा लगाउँछन् र टेबलमा बस्नुको सट्टा उनीहरूले भने: "हामी समुन्द्र किनारमा घुम्न जाऔं"। ज्युज र म बेहोस महसुस गर्दै राजीनामा दिएर बाहिर निस्कियो। राति ११ बजेतिर हामी घर फर्कियो र काकीले खाना बनाउन थालिन् । एक रात उसले आफ्नो गोलामा चटनीमा शंखहरू राख्यो, तर के गनिन्छ स्नेह, बानी होइन।

तेस्रो दिन तिनीहरूले हामीलाई केही आँसु लिएर ट्रेनमा साथ दिए। काका मिचेरिलो नोभारा पुग्नको लागि ट्याक्सी चालकसँग टर्म भिग्लिएटोर स्टेशनमा हुनुहुन्थ्यो। Zizi, काकी Maricchia र काकी Peppina गाउँमा हामीलाई पखिरहेका थिए। यो वास्तवमै डोमोडोसोलाका राजकुमारहरू आइपुगेको जस्तो देखिन्थ्यो।

भोलिपल्ट हामी मेरी हजुरआमा कन्सेटा र बुबाका काका, दिदीबहिनी र भाइहरूलाई भेट्न बडियावेचिया गयौं। मेरी हजुरआमाको सुर्ती पसलको सानो चोकमा, मलाई बच्चाको रूपमा चित्रे गाउँका धेरै बासिन्दाहरू भेला भएका थिए र अरू मानिसहरूलाई बोलाउँदै थिए: "कन्सेटिना आफ्नो श्रीमानसँग आइपुगेको छ!"

चुम्बन, अँगालो, रातो अनुहार। मलाई सपनाजस्तो लाग्थ्यो । मैले देश छोडेको ठ्याक्कै पाँच वर्ष भयो ।

दुई दिन पछि हामी ट्याक्सी ड्राइभर "Cauzi i Lupu" सँग टाओर्मिना गयौं। दिउँसो उनले हामीलाई रेस्टुरेन्टमा लगे, जहाँ हामीलाई सेतो पन्जा लगाएर खाना दिइयो। ज्युज र मैले एकअर्कालाई हेरे: "के हामीसँग पर्याप्त पैसा हुनेछ?". मुसलधारे पानीको मुनि टाओर्मिना र त्यसपछि कास्टेलमोलाको भ्रमण गरेर, साँझतिर हामी थकित तर सन्तुष्ट भएर नोभारा फर्कियौं।

भोलिपल्ट डोमोडोसोला फर्कने समय भइसकेको थियो। नयाँ जीवनको प्रतिबद्धताले हामीलाई पखिरहेको थियो।

अध्याय चौधौं - हाम्रो पहिलो गुँडहरू

मैले '50 र '53 मा डोमोडोसोलाको यात्रा गरिसके पनि, यो पहिलो पटक छोडेको जस्तो थियो: म एक जोडीको रूपमा नयाँ जीवनको लागि अघि बढिरहेको थिएँ।

फेरी डुङ्गामा चढेर ट्रेनमा चढेपछि हामी बन्दरगाहको म्याडोनिना र सिसिली बिस्तारै टाढा जाँदै गरेको हेर्न टेरेसमा गयौं।

आँसु बोकेर हामी काठको बेन्चमा बसेर गाडीमा फर्कियोँ। त्यतिबेला बङ्कहरू थिएनन् ।

रात परेपछि हामी घाँटी झुकाएर निदाउन थाल्यौँ । बेलाबेलामा झ्यालबाट बाहिर हेर्न उठ्यौँ । महत्त्वपूर्ण स्टेशनहरूमा स्टेशनमास्टरले ठूलो स्वरमा सहरको नाम घोषणा गरे। नेपल्समा फुटपाथमा पिज्जा बेच्ने "ग्वाग्लियोनी" थिए। तिनीहरूले पहिले यात्रुहरूबाट पैसा लिए, त्यसपछि रेल छोडियो र तिनीहरूसँग पैसा र पिज्जा छोडियो।

विस्तारै हामी मिलानको नजिक पुग्यौँ। डोमोडोसोला जाने रेलमा मैले ५ वर्षअघि पहिलो पटक अनुभव गरेको भावना फेरि महसुस गरेँ: लेक म्यागियोर, ओसोला पहाडहरू, डुङ्गाका छानाहरू। यस पटक मेरो श्रीमान् ज्युजसँग। दिउँसो करिब हामी आफ्नो गन्तव्यमा पुग्यौँ ।

Giuse Armando को आमा र बुबा हामीलाई पखिरहेका थिए। यो उत्सव थियो: यदि तिनीहरूले घण्टी बजाउन सक्थे।

आमा ओलिम्पियासँग द्रुत खाजा र त्यसपछि मोटा जिल्लाको हाम्रो नयाँ नर्सरीमा आराम गर्न। भोलिपल्ट मैले कारखानामा मेरो काम पुनः सुरु गरेँ र ग्युस निर्माण स्थलमा फर्किए।

मेरो विचार मेरो आमालाई मेरो समर्थनको कमीको लागि गए, तर मेरो आध्यात्मिक निर्देशक उन बेनेट्टीले मलाई प्रार्थना गर्न प्रोत्साहन दिनुभयो, मलाई धेरै मानिसहरूले उहाँलाई माया गर्नुहुन्छ भनेर आश्वासन दिनुभयो। कहिलेकाहीं ज्युज र म खाजाको लागि उनको घर जान्थ्यौँ, र उनले रमाइलो गर्थे। यसैबीच, मेरी एक बहिनीले परिवारलाई नयाँ सहयोग गर्ने जागिर पाएकी थिइन्।

त्यसको केही समयपछि हामीले आमा, आमा ओलम्पिया र बुवा अर्मान्डोलाई उनीहरू जुलाईमा हजुरबा हजुरआमा बन्ने घोषणा गर्यौं।

मैले गर्भावस्थामा असहज महसुस गर्न थालेको थिएँ तर कामले कल गरिरहेको थियो। त्यतिबेला मजदुरलाई अहिलेको जस्तो संरक्षण भएन। ग्युसले बाहिरी निर्माण स्थलमा भन्दा राम्रो काम खोज्न सफल भयो: एउटा सानो कारखाना जस्तै काठका वस्तुहरू जस्तै ब्यारेल प्लगहरू, ऊनको छाला खोल्ने औजारहरू र "पाउंगी" (काठको कताई माथि)। पाँचौँ महिनामा हामी भावी नवजात शिशुको लागि प्राम खोज्दै पसलहरूमा जान थाल्यौं। चौडाइ सधैं प्रवेश द्वार भन्दा ठूलो थियो र हामीले घर सार्ने निर्णय गर्नुपर्थ्यो।

त्यतिबेला एजेन्सीहरू थिएनन्, तपाईँ गएर यता-उता सोध्नुभयो। प्रोभिडेन्सले हामीलाई घरको दोस्रो तल्लामा स्कापासिनो हुँदै, फ्युरियरको कार्यशालाको छेउमा एउटा अपार्टमेन्ट फेला पार्यौं।

केही समयमै हामीले आन्दोलनलाई व्यवस्थित गर्नुपर्छ। हामी अब सहरको केन्द्रमा थिएनौं, तर टाढा पनि थिएनौं, मेरो कार्यस्थलको नजिक।

मासिक भाडा 8,000 lire थियो, हाम्रो अल्प ज्यालाको लागि धेरै, तर अपार्टमेन्ट स्वागत र उज्यालो थियो। आँगनमा हामीसँग दुई वर्ग मिटर जमिन पनि हुन सक्छ जहाँ म सुगन्धित जडिबुटी र फूलहरू उब्जाउन सक्छु, मेरो जुनून।

साँचो प्राप्त गरेपछि हामीले कोठाहरू सफा गर्यौं र भान्साकोठामा भ्यालेन्सहरू र लेस पर्दाहरू सहितको झ्यालहरूमा सुन्दर पर्दाहरू लगाइदियौं। एक पटक चाल पूरा भएपछि, जीवन सामान्य रूपमा जारी रह्यो। मेरो पेट झन्-झन् बढी ध्यान दिन थाल्यो। एक दिन एक जना सहकर्मीले मलाई प्रसूति बिदाको लागि घर कहिले आउने भनेर सोधे र मलाई स्त्री रोग विशेषज्ञकहाँ जान सल्लाह दिए। त्यसैले मैले व्यक्तिगत रूपमा भेटघाट गरेँ। डाक्टरले मलाई धेरै समय पर्खनुभएकोमा झन्डै गाली गरे: "तपाईँ छैटौँ महिना पछि काम गर्न सक्नुहुन्न र तपाईँ सातौँ महिनामा हुनुहुन्छ: तपाईँले जोखिम लिनुभयो।" भोलिपल्ट मैले कागजात कार्यालयमा पुऱ्याएँ र कर्मचारीले पनि म भोली हुँ भने।

यसैबीच मैले आमाले उपलब्ध गराएको पुरानो पानाबाट बनेको स्वेटर, शर्ट, जुता र डायपर बुनेर लेएट तयार गरेँ।

हामी पनि केटा हो कि केटी थाहा नभएको, तटस्थ रंगहरूमा कढाई गरिएको पानाले मैले तयार पारेको प्राम किन्न गयौं। अन्ततः, जुलाई २ को साँझ, मेरो पानी फुट्यो र हाम्रा सुटकेसहरू पहिले नै प्याक गरेर हामी पैदलै अस्पतालतिर लाग्यौं। मलाई जाँच गर्ने स्त्री रोग विशेषज्ञले ग्युसलाई घर जान सक्ने बताए। श्रम भर्खरै सुरु भएको थियो र लगभग 20 घण्टा लाग्यो। अर्को दिन उहाँ प्रसूति अस्पतालमा फर्कनुभयो जब म अझै प्रसूति कोठामा पर्खिरहेको थिएँ।

एक निश्चित बिन्दुमा एक केटाको जन्म भयो र नर्सले बच्चाको बुबालाई बताउन गइन्, जो लगभग भावनाले बिरामी महसुस गरे। एक घण्टा पछि उनले हाम्रो पहिलो बच्चालाई अँगालो हाल्न सक्षम भइन्, जसको नाम अर्मान्डो उनको हजुरबुबा जस्तै थियो। केही घण्टापछि हजुरआमा, काका र काकालाई पनि खबर भयो । संसारकै पहिलो बच्चा जस्तो लाग्थ्यो ।

अध्याय पन्ध्रौं - हामी परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन्छौं ...

प्रसूति वार्डका नर्सहरूले यो मासु र रगतको प्राणीलाई जन्मेको केही घण्टापछि मेरो ओछ्यानमा ल्याए। तिनीहरूले यसलाई मेरो छातीमा राखे। जिजीले मेरो लागि बाल्यकालमा बनाएको र्याग पुतली बाहेक।

त्यसपछि अस्पताल बस्न एक हप्ता थियो। घर फर्कनु अघि हामी "शुद्धीकरण" को लागि अस्पतालको चर्चमा गयौं, पादरीबाट आशीर्वाद।

वार्डमा सबै घर जाने तयारी थियो, तर मेरो टाउको घुम्न थालेको थियो। सुँडेनीले मेरो ज्वरो परीक्षण गरिन्: 39. मेरो पुतली र म अझै दुई दिन बस्नुपयो। अन्ततः १२ गते बिहीबार लगभग निको भएर घर फर्कियौं। आइतवार १५ औं दिन अर्मान्डोलाई नयाँ हिलचेयरमा उनका बुबा ज्युसेप्पे, गडमदरका रूपमा उनका साथी मारियुसिया र वक्तृत्वका साथी बासिलियोसँग ब्याटिस्मल फन्टमा लगियो। अन्धविश्वासका कारण बूढापाकाले हामीलाई घरमै बस्न सल्लाह दिनुभएकोले मलाई कार्यक्रममा उपस्थित हुन पाउनुको आनन्द थिएन। एउटा सानो रिफ्रेसमेन्ट तयार गरेर म सन्तुष्ट भएँ।

श्रीसमको रूपमा जीवन फरक थियो तर मैले राम्रोसँग साथ पाएँ। मसँग धेरै दूध थियो, बच्चा बढ्दै थियो र म उसलाई हरेक हप्ता नर्सरी सेन्टरमा चेक-अपको लागि लैजान्थेँ।

दुर्भाग्यवश, दुई महिनाको अन्त्यमा म फेरि कारखानामा काम गर्न गएँ। त्यतिबेला नर्सरीहरू थिएनन्। हजुरआमा एक हप्तासम्म उनको हेरचाह गर्न राजी भए।

जब म छ बजेको सिफ्टमा काम गर्थेँ, ग्युसले काममा जानु अघि उसलाई पट्टी लगाएर गन्तव्यमा लैजान्थे। अचेत अवस्थामा यो बच्चा पीडामा थियो र म पनि उनीसँगै रोइरहेको थिएँ।

दुर्भाग्यवश मैले काम छोड्न सकिन। बिस्तारै बिस्तारै, विश्वासका साथ, हामीले श्रीसमको रूपमा यात्रा जारी राख्यौं: पहिलो खाना, पहिलो चरणहरू अद्भुत चीजहरू थिए। किन्डरगार्टनको पहिलो दिन ग्युसले अन्ततः राम्रो भुक्तान गर्ने काम फेला पारे। केही वर्ष

उनी प्राथमिक विद्यालयमा चौकीदार थिए, त्यसपछि उनलाई नगरपालिकामा मेलमिलापकर्ताको पदमा बोलाइयो ।

यसले मलाई कारखानाको जागिर छोडेर सानो भाइ दिन पखँदै बच्चालाई समर्पित गर्ने अवसर सिर्जना गर्यो। 17 अगस्त, 1962 मा, हाम्रो दोस्रो बच्चाको जन्मले हामी खुसी भयौं। लुसियानो गोरो कपाल भएको हल्का छालाको थियो, अर्मान्डोको विपरीत। एक परी कथा। आइतवार 26 मा उहाँले आफ्नो बुबा Giuse, उहाँको गाँडमदर कजिन Mariuccia र उहाँका धर्मपिता एन्टोनियो, Giuse को भाइ संग बप्तिस्मा लिनुभयो। यसपाली पनि घरमै बस्नुपर्ने भयो । एक पटक मेरो प्रसूति बिदा सकिएपछि, मैले मेरा दुई सुन्दर बच्चाहरूलाई समर्पित गर्न मेरो जागिर छोडे।

अक्टोबर 1, 1962 मा, अर्मान्डोले आफ्नो नीलो एप्रन र काँधमा स्कूल झोला लगाएर पहिलो कक्षा सुरु गरे। हामीले शिक्षक लियोपार्डीलाई केही आँसु दिएर यो जिम्मा दियौं।

सोही अवधिमा, डोमोडोसोलाका मेयरले ग्युसलाई बोलाएर शहर भवनको दोस्रो तल्लामा बस्ने प्रस्ताव गरे, जुन नगरपालिका मेसेन्जर सेवानिवृत्त हुँदा खाली रह्यो। केही दिनमा हामीले आन्दोलनलाई व्यवस्थित गर्यौं। सेन्टरमा सबै सुविधा थियो । साँझमा, एक पटक ठूलो ढोका बन्द भएपछि, हामी शहरका शासकहरू थियौं। हामीले मेयरको कार्यालयको बालकनीबाट प्रदर्शनहरू आरामसँग हेर्न सक्छौं। हाम्रा झ्यालहरूबाट हामीले शताब्दीयौं पुरानो परम्पराको साथ बजारको भाग देख्न सक्छौं।

यसैबीच लुसियानोले आफ्नो पहिलो कदम चाल्दै थिए: उनी नगरपालिकाका कर्मचारीहरूको मस्कट बनेका थिए।

Giuse को ज्याला पूरक गर्न म जागिर आविष्कार गर्न चाहन्छु। मैले साथीहरूका लागि झ्याल, ओछ्यान र तकिया लगाउन थालें। शब्द फैलियो र म "पर्दा महिला" भएँ। आफ्नो फुर्सदको समयमा, ग्युसले लाइनहरूको सम्मेलन तयार गर्न सिकेका थिए र, भगवानलाई धन्यवाद, हामीले अझ सहज जीवनको आनन्द उठाउन सक्षम भयौं।

अक्टोबर 1, 1968 मा, लुसियानोले शिक्षक लुइसा सेरीसँग स्कूल पनि सुरु गरे।

समय छिट्टै बित्यो । गर्मीमा हामी क्याम्पिङ टेन्टको साथ इटाली वरिपरि छुट्टीमा गयौं। कहिलेकाहीं सबै बाटो सिसिली, मेरो गृहनगरमा।

जुलाई '73 मा हामी Val d'Aosta मा शिविरमा थियौं र मलाई गर्भावस्थाको पहिलो लक्षणहरू हुन थाले। फेब्रुअरी 16, 1974 मा, सानी बहिनी ड्यानिएला लगभग अठार वर्षको अर्मान्डो र बाह्र वर्षको लुसियानोको लागि आइपुगिन्। यो कार्निवल अवधि थियो र टाउन हलको ढोकामा गुलाबी रिबन हेरेका मानिसहरूले यो मजाक हो भनेर सोचे। पेरिस पुजारीले हामीलाई इस्टर रातमा बप्तिस्मा मनाउन सल्लाह दिए, हाम्रो साथी जियानालाई गडमदरको रूपमा र हाम्रा काका ससुरा बेनितोलाई गडफादरको रूपमा मनाउन।

अन्धविश्वासलाई छाडेर यसपटक म पनि १३ अप्रिलको रातको कार्यक्रममा सहभागी भएँ । भोलिपल्ट वक्तृत्वकलाको स्वागत समारोहमा सय जना पाहुना थिए ।

ड्यानिएला पनि हुर्किसकेकी छिन् र अहिले हामी वृद्ध भइसकेका छौं। हाम्रा तीन छोराछोरीले हामीलाई 7 नातिनातिनाहरू दिए: स्टेफानो, भर्जिनिया, ग्रेटा, लोरेन्जो, रेबेका, लेटिजिया र म्याटियो।

कथा समाप्त हुँदैछ। सेप्टेम्बर 19, 2015 मा, Giuse र मैले सँगै 60 वर्ष मनायौं।

हामी भगवान, हाम्रो महिला र हामीलाई माया गर्ने सबैलाई धन्यवाद दिन्छौं।

La Mazza Concetta Maglio, नोभारा di Sicilia मा 18 अप्रिल 1936 मा जन्म।

अनुक्रमणिका

1. बुबाको घर
2. यस संसारबाट बाहिर
3. बालुवामा खेलहरू
4. तेल, माकुरा र दुष्ट आँखा
5. उल्लुहरू
6. भोसिया मलाई माफ गर्नुहोस् (ताराहरूको प्रकाश)
7. इमिलिया
8. निगलको उडान
9. स्वर्गको ढोका
10. सुन्दर टुसा
11. पोर्सिलेन अनुहार
12. बैंगनी
13. नयाँ जीवन
14. हाम्रो पहिलो गुँड
15. हामी परमेश्वरलाई धन्यवाद...

